

புதிய

ஜனநாயகம்

ஏப்ரல் 2017

ரூ. 15.00

ஜெயா-சசி சொத்துக் குவிப்பு வழக்கு :

$4+3=8$

குமாரசாமி கணக்கு

$4+3=0$

உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு

உச்ச நீதிமன்றத்தில்

இரண்டு குமாரசாமிகள் !

இந்திய இராணுவத்தின் அறவொழுக்கம் : ஊழலைப் பார்க்காதே, கேட்காதே, பேசாதே!

இந்திய இராணுவத்தில் நடந்துவரும் ஊழல், முறைகேடுகளை அம்பலப்படுத்தத் துணியும் சிப்பாய்களும் அதிகாரிகளும் பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்டப்பட்டுத் துரத்தப்படுகிறார்கள்.

மோடி அரசு அறிவித்த பணமதிப்பு நீக்க நடவடிக்கைக்கு எதிராகப் பொதுமக்கள் வெறுப்பும் கோபமுமாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்த வேளையில், “இராணுவ வீரர்கள் நாட்டு எல்லையில் நேரம் காலம் பார்க்காமல் நின்று கொண்டிருக்கும்பொழுது, உங்களால் ஒரு சில மணிநேரம் வங்கி வாசலில் காத்திருக்க முடியுமா?” என இந்து மதவெறியர்களும் தேசபக்த சிரோமணிகளும் எதிர்க்கேள்வி கேட்டு, பொதுமக்களின் வாயை அடைக்க முயன்றார்கள்.

இப்பொழுதெல்லாம் யாராவது ஒரு இராணுவ வீரன், எல்லைப் பகுதியிலோ, காஷ்மீரிலோ செத்துப் போனால், அவனது மரணமும் இறுதிச் சடங்கும் ஊரே கூடிவந்து ஒப்பாரி வைத்துவிட்டுச் செல்லும்படி நடத்தப்படுகிறது.

இப்படியெல்லாம் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாட வேண்டிய அளவிற்கு, இந்திய இராணுவம் தகுதியும் தரமும் மிக்கதா?

தன்னைக் கொலை செய்ய நடந்த முயற்சியில், குண்டு துளைத்துச் சென்ற காயத் தழும்போடு சத்ருகள் சிங் சவுகான்.

தேஜ் பகதூர் யாதவ் என்றொரு இராணுவ வீரர், தங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் ரொட்டிக்கு சப்ஜி தரப்படுவதில்லை என்றும், பல நேரங்களில் இராணுவ வீரர்கள் அரைப் பட்டினியாகக் கிடக்குமாறு விடப்படுகிறார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டு, இராணுவ வீரர்களுக்கு வழங்கப்படும் உணவில் நடைபெறும் ஊழலை அம்பலப்படுத்தி, வாட்ஸ்-அப் வீடியோவொன்றை வெளியிட்டார்.

அரசு நடத்தும் மாணவர் விடுதிகளில்தான் இப்படியெல்லாம் கேவலமாக ஊழல் நடைபெறுவதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இராணுவமும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல என்பது இப்பொழுது அம்பலமாகியிருக்கிறது.

ரொட்டிக்கு குருமாசூடத் தராமல் கமிசன் பார்க்கும் இந்திய இராணுவ அதிகாரிகள், வேறெந்த பஞ்சமா பாதகம் செய்வதற்கு அஞ்சப் போகிறார்கள்?

உ.பி. மாநிலத்திலுள்ள மெயின்புரி என்ற ஊரைச் சேர்ந்தவரும், இந்திய இராணுவத்தில் இரண்டாவது லெஃப்டினண்ட் அதிகாரியாக காஷ்மீரில் பணியாற்றியவருமான சத்ருகள் சிங் சவுகானின் கதையைக் கேட்டால், இந்திய இராணுவத்தின் கேவலமான, சதித்தனங்களும் கொடூரமும் நிறைந்த பக்கம் அம்பலமாகிறது.

சத்ருகள் சிங் சவுகான், 1990 ஏப்ரலில் ஆறாவது ராஜ்புட் படைப் பிரிவில் இரண்டாவது லெஃப்டினண்ட் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டு, காஷ்மீரில் பணியாற்ற அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். காஷ்மீரில் இந்திய அரசிற்கு எதிரான போராட்டங்களும் ஆயுதத் தாக்குதல்களும் உச்சத்தில் இருந்த காலகட்டம் அது. பணியில் சேர்ந்த ஒரு வாரத்திலேயே, சிறீநகரிலுள்ள பதாமாலூ பகுதியில் வீடுவீடாகப் புகுந்து தீவிரவாதிகளைப் பிடிக்கும் தேடுதல் வேட்டைக்குச் சென்றார், சவுகான். அத்தேடுதல் வேட்டையில் தீவிரவாதிகள் யாரும் சிக்கவில்லை என்றாலும், 27.5 கிலோகிராம் எடை கொண்ட 147 தங்கக் கட்டிகள் (தற்போதைய மதிப்பில் 9 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ளவை) அப்படைப் பிரிவால் கைப்பற்றப்பட்டது.

கைப்பற்றிய பொருட்களை போலீசிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பது விதி. ஆனால், நடந்ததோ வேறு. அப்படைப் பிரிவின் தலைமை அதிகாரியான பன்வார் அந்தத் தங்கக் கட்டிகளை எடுத்துச் சென்றார். மறுநாள், அவரிடம் தங்கக் கட்டிகள் கைப்பற்றப்பட்டதை சவுகான் நினைவுபடுத்தியபொழுது,

தொடர்ச்சி 35-ஆம் பக்கம்

உச்ச நீதிமன்றத்தில் இரண்டு குமாரசாமிகள்!

**புதிய
ஜனநாயகம்**

மார்க்சிய-லெனினிய அரசியல் ஏடு

**தொகுதி: 32 இதழ்: 6
ஏப்ரல் 2017**

தனி இதழ்: ரூ. 15.00
ஆண்டு சந்தா: ரூ.180.00

வடிவமைப்பு : மு.துரை

தொடர்பு முகவரி:

புதிய ஜனநாயகம்,
110, இரண்டாம் தளம்,
63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
(அ.பெ.எண் : 2355)
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024.

மின்னஞ்சல்:

puthiyajananayagam@gmail.com

தொலைபேசி: 94446 32561

ஊழலுக்கு எதிரான சண்டமாருதம் என்றும் எச்சரிக்கை என்றும் பலவாறாக கொண்டாடப்பட்டது ஜெயா - சசி ஊழல் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த தீர்ப்பு. இந்த வழக்கில் துவக்கம் முதலே உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஜெயலலிதாவுக்கு எப்படியெல்லாம் உதவி வந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், இத்தீர்ப்பு திட்டமிட்டே தாமதிக்கப்பட்டிருப்பதையும், தீர்ப்பில் உள்ள நிழலான பகுதிகள் குறித்தும் புதிய ஜனநாயகத்தில் எழுதியிருந்தோம்.

முதல் குற்றவாளியான ஜெயலலிதாவுக்கும் மற்ற மூன்று குற்றவாளிகளுக்கும் இடையிலான உறவும், குற்றத்தில் ஜெயலலிதாவின் பாதிரமும் உண்மை விவரங்கள் மற்றும் சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன என்ற போதிலும், அவர் இறந்து விட்ட காரணத்தினால், அவருடைய மேல் முறையீடு அற்றுப் போய்விட்டது (abated) என்று தனது தீர்ப்பில் கூறியிருந்தது உச்ச நீதிமன்றம். அற்றுப் போய்விட்டது என்று குறிப்பிட்டிருப்பதன் பொருள் என்ன என்ற கேள்வி அப்போதே எழுந்து விட்டது.

இறந்தவர் சிறைத்தண்டனையை அனுபவிக்க முடியாது என்பது எதார்த்தம். அபராதத்துக்கு ஜெயலலிதா விலக்குப் பெற முடியாது. ஏனென்றால், அதை வசூலிக்கும் சாத்தியங்கள் நிரந்தரமானவை. நீதிபதி குன்ஹா வசூலிக்கும் முறை என்பதை தெளிவாக விளக்கியுள்ளார் என்று தீர்ப்புக்கு விளக்கமளித்தார் கர்நாடக அரசு வழக்கறிஞர் ஆச்சார்யா. மரணம் என்பது குறிப்பிட்ட நபருக்கு எதிரான வழக்கைத்தான் முடிவுக்கு கொண்டு வருகிறதேயொழிய, அவருடைய சொத்துக்கு எதிரான வழக்கை அல்ல என்பதுதான் சட்டம்.

முறைகேடாக சேர்த்த சொத்துகள் முழுவதும் அரசாங்கத்தால் பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டும். குற்றவாளிகள் தாங்கள் நியாயமாக சம்பாதித்த பணத்திலிருந்து அபராதத் தொகையை செலுத்த வேண்டும் என்பது குன்ஹாவின் தீர்ப்பு. அவருடைய தீர்ப்பை முழுமையாக ஏற்பதாக உச்சநீதிமன்றம் கூறியிருந்த போதிலும், ஜெயலலிதா தொடர்பாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்த வரிகள் சந்தேகத்துக்கிடமானவையாக இருந்த காரணத்தினால் சீராய்வு மனுவைத் தாக்கல் செய்தது கர்நாடக அரசு.

“மேல்முறையீட்டு மனு மீதான விசாரணை முடிந்து, தீர்ப்பு ஒத்திவைக்கப்பட்ட நிலையில்தான் குற்றவாளி இறந்திருக்கிறார் என்பதால், மேல்முறையீடு அற்றுப்போதல் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. குற்றவாளி இறப்பதற்கு முன் இத்தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தால் அதற்கு என்ன வலிமையும் விளைவும் இருக்குமோ, அது மரணத்துக்குப் பின்னரும் இருக்கும்... எனவே ஜெயலலிதாவுக்கு எதிரான மேல்முறையீடு அற்றுப்போய்விட்டதாக தீர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது, வெளிப்படையாகத் தெரிகின்ற சட்ட ரீதியான தவறு. தீர்ப்பில் உள்ள இந்த தவறு திருத்தப்படவேண்டும்” என்றும் இது குறித்த தங்களது வாதுரைகளை முன்வைக்க நீதிபதிகள் அனுமதிக்க வேண்டும் என்றும் தனது சீராய்வு மனுவில் கோரியிருந்தது கர்நாடக அரசு.

ஆனால் தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதிகளான பினாகி சந்திர கோஷ், அமிதவா ராய் ஆகியோர் கர்நாடக அரசின் வாதுரைகளைக் கேட்பதற்குக் கூட மறுத்து மனுவை தள்ளுபடி செய்து விட்டனர். இதன் பொருள், உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பின்படி ஜெயா குற்றவாளி இல்லை என்பதுதான். எனவே அரசு அவருடைய சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யவோ அபராதத்தை வசூலிக்கவோ முடியாது என்று விளக்கமளிக்கிறார்கள் சட்ட வல்லுநர்கள்.

நாலும் மூணும் எட்டு என்று கணக்கு போட்டு ஜெயலலிதாவை விடுதலை செய்த நீதிபதி குமாரசாமியின் கணக்கையும் தீர்ப்பையும் பார்த்து நாடே கைகொட்டிச் சிரித்தது. மேல் முறையீட்டை விசாரித்த உச்ச நீதிமன்றமோ $4+3=0$ என்று தீர்ப்பளித்து ஜெயாவை விடுவித்திருக்கிறது.

கொடநாடு, பையனூர் பங்களா, மிடாஸ் உள்ளிட்ட எந்தத் திருட்டுச் சொத்தும் பறிமுதல் செய்யப்படவில்லை. அனைத்தையும் மன்னார்குடி மாஃபியா கேட்பாரினி அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. போயஸ் தோட்டத்தில் தினகரன் ஆட்சி. தனது தலைமையகத்தை தற்காலிகமாக பரப்பன அக்கிரகாராவுக்கு மாற்றியிருக்கிறார் சின்னம்மா.

தேர்தலை மற! மக்கள் அதிகாரத்தை நினை!!

மக்களுடைய ஜனநாயக உரிமைகளை ரத்து செய்வதையே நோக்கமாக கொண்ட இந்த அரசமைப்பின் நிறுவனங்கள், தமக்கான நியாயவுரிமையை மக்களிடமிருந்தே தருவிக்கின்ற சூதுதான் தேர்தல்கள்

ஆர்.கே. நகர் தேர்தலைத் தள்ளி வைப்பதற்காகத் தேர்தல் ஆணையம் வெளியிட்டுள்ள 29 பக்க அறிக்கையில் காணப்படும் முத்தான வரிகள் கீழ்வருமாறு:

“வாக்காளர்களைக் கவர்வதற்குப் பணமும் பரிசுப்பொருட்களும் விநியோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் சூழல் நஞ்சாகிவிட்டது. காலப்போக்கில் இந்த நச்சுச் சூழல் மாறி, சுதந்திரமான நியாயமான தேர்தலை நடத்துவதற்கு உகந்த சூழல் ஏற்படும்போது, தேர்தல் ஆணையம் தேர்தலை நடத்தும்.”

“வாக்காளர்களுக்கு இலஞ்சம் கொடுக்கும் வேட்பாளர்களைத் தகுதி நீக்கம் செய்வதற்கான சட்டங்கள் இல்லை என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.”

“கட்சிகளின் உயர்மட்டத் தலைமைகள், தவறு செய்யும் தங்களது வேட்பாளர்கள் மீது தார்பீக செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் செலுத்தி, அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தினால்தான் ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்.”

கண்காணிப்புக் கேமராக்கள், பறக்கும் படைகள், துணை ராணுவம், தொகுதி தேர்தல் அதிகாரி, சென்னை போலீஸ் கமிஷனர் இட மாற்றம், இந்தியாவிலேயே முதல் முறையாக ஒரு சட்டமன்றத் தொகுதிக்கு 6 பார்வையாளர்கள் .. என்று உடம்பு முழுவதும் ஆயுதம் தரித்திருந்த தேர்தல் ஆணையம் விட்டிருக்கும் அறிக்கை இது.

ஆர்.கே. நகரை தினகரன் தடுத்தாட்கொண்ட கதையைக் கிண்டலாக எழுதுகின்றன ஊடகங்கள். ஜெயலலிதா போட்டியிட்ட கடந்த

சுகாதாரத் துறை அமைச்சர் விஜய பாஸ்கர் வீட்டில் நடத்தப்பட்ட வருமான வரிச் சோதனை.

இரண்டு தேர்தல்களில் எந்தெந்த திருமண மண்டபங்களில் ஆட்களைத் தங்கவைத்தார்களோ, அதே மண்டபங்கள், அதே பணப்பட்டுவாடா, அதே ஆம்பூர் பிரியாணி என்று எழுதுகின்றன. அதே பிரியாணி மாஸ்டர், அதே தேர்தல் ஆணையம் என்று சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

“தேர்தல் ஆணையம் ஜெயலலிதாவின் கைப்பாவை” என்று சொல்லித்தான் அன்று ஆர்.கே. நகர் இடைத்தேர்தலை எதிர்க்கட்சிகள் புறக்கணித்தன. பிறகு பொதுத்தேர்தலின்போது ஒரு வாக்குச்சாவடியில் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் சுமார் 200-க்கும் மேற்பட்ட வாக்குகள் பதிவாகியிருக்கின்றன என்ற உண்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பின்னரும் ஜெயலலதாவின் வெற்றியை அறிவித்த தேர்தல் ஆணையம்தான், தற்போது சுதந்திரமான, நியாயமான தேர்தலை நடத்த முயன்று கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறது.

ஏற்கெனவே நடத்தப்பட்ட வருமான வரித்துறை ரெய்டுகள், மோடியின் கருப்பு பண ஒழிப்பு நாடகத்தை நம்ப வைப்பதற்காக நடத்தப்பட்டவை. தற்போது நடத்தப்படுபவை தேர்தல் ஆணையத்தின் நடுநிலை குறித்த பிரமையைத் தோற்றுவிப்பதற்கானவை. இவை இரண்டுக்கும் பின்னால், அ.தி.மு.க. கோஷ்டிகளுடன் பா.ஜ.க. நடத்திவரும் திரைமறைவு பேரங்களும் இருக்கின்றன. இந்த ரெய்டுகள் எவ்வளவு “பயங்கரமானவை” என்று அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், சேகர் ரெட்டி சிறையிலிருந்து மாப்பிள்ளை போல மினுமினு என்று நீதிமன்றத்துக்கு வந்து போகும் காட்சியைத் தொலைக்காட்சியில் பார்க்கவும்.

சென்ற பொதுத்தேர்தலின் போது பிடிபட்ட “ஆம்புலன்ஸ் அன்புநாதன்” மீதான வழக்குகள் என்ன ஆயின? ஜெயலலிதாவின் கன்டெயினர் விவகாரத்தில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கு தேர்தல் ஆணையம் அளித்த பதில் என்ன? அமைச்சர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட வருமானவரித்துறை சோதனைகளில் கண்

டுபிடிக்கப்பட்டவை என்ன? அவர்கள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை என்ன?

எடப்பாடி முதல்வராகிவிட்டார். ராம மோகனராவ் பா.ஜ.க. அரசின் ஆசியுடன் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டு விட்டார். நத்தம் ஓ.பி.எஸ். அணியில் இணைந்து நல்லவராகிவிட்டார். சேகர் ரெட்டியின் சக பாடி பன்னீர்தான் பா.ஜ.க. அமைத்திருக்கும் பாண்டவர் அணியின் தருமர். தினகரன் அணியைச் சேர்ந்த கௌரவர்கள் பன்னீர் பக்கம் தாவிவிட்டால் இதுவும் ஒரு ‘கர் வாப் ஸி’தான் - அனைவரும் பாண்டவர்களாக கருதப்படுவார்கள் என்பது புதிய கீதை. இந்த பாரத யுத்தத்தின் கிருஷ்ண பரமாத்மா பாரதிய ஜனதாக்கட்சி. அன்று ஜெயலலிதாவுக்கு சோ என்றால், இன்று பன்னீருக்கு குரு மூர்த்தி. மோடி அரசு நடத்தும் இந்த அசிங்கம் பிடித்த நாடகத்தை ஊழல் ஒழிப்பு தர்ம யுத்தமாகச் சிங்காரித்துக் காட்டுவதற்கு முன்னாள் அதிகாரிகள், நடுநிலையாளர்கள் எனப்படுவோர் களத்தில் இறக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

பணம் கொடுத்தவர்களைத் தண்டித்த பிறகுதான் தேர்தல் நடத்த வேண்டுமாம். இது முன்னாள் தேர்தல் ஆணையர் கோபால்சாமியின் அறச்சீற்றம். ஆணையத்தின் அறிக்கையோ “தகுதி நீக்கம் செய்ய சட்டமே இல்லை” என்கிறது. சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றி, அப்புறம் வழக்குப் பதிவு செய்து விசாரித்து, குமாரசாமிகள், தத்துக்களைத் தாண்டி குற்றத்தை நிரூபிக்க வேண்டும். அப்புறமல்லவா தண்டனை! நமக்கு தெரிந்த இந்த உண்மை முன்னாள் ஆணையருக்குத் தெரியாதா? இருந்த போதிலும் புருவத்தை நெரித்துக் கொண்டு, நெற்றி நாமம் நெளிய காமெராவுக்கு முன்னால் பொளந்து கட்டுகிறாரே கோபால்வாமி, சும்மா சொல்லக்கூடாது, மேன்மக்கள் மேன்மக்கள்தான்.

பணம், பரிசு, சாதி-மதவெறி, கள்ள ஓட்டு உள்ளிட்ட எதுவும் இல்லாத சுதந்திரமான, நியாயமான தேர்தல் இந்த நாட்டில் எந்தக் காலத்தில் நடந்திருக்கிறது? எந்த மாநிலத்தில் நடந்திருக்கிறது? ஆனால், அப்படி ஒரு பிரமையை தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் டி.என். சேஷன் உருவாக்கினார். (சங்கர ராமன் கொலை வழக்கிலிருந்து பெரியவாள் ஜெயேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளை விடுவிப்பதற்காக, சட்டையைக் கழற்றி வீசிவிட்டு களத்தில் நின்றாரே, அந்த நேர்மையாளர் சேஷனேதான்.)

விளம்பரச் சுவரொட்டிகளைக் கிழிப்பது, சுவருக்கு வெள்ளையடிப்பது என்பன போன்ற கெடுபிடி காமெடிகள் அப்போதிருந்து தான் அரங்கேறத் தொடங்கின. மக்களின் கருத்துரிமையையும் எளிது

ஆர்.கே.நகர் தொகுதி வாக்காளர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தபோது மத்திய ரிசர்வ் போலீசாரிடம் சிக்கிக் கொண்டவர்கள்.

வேட்பாளர்களின் பிரச்சார உரிமையையும் பறிப்பதற்குத்தான் ஆணையத்தின் இந்த நடவடிக்கைகள் பயன்பட்டன. அதே நேரத்தில், இந்த 25 ஆண்டுகளில்தான் தேர்தல்களில் பணம், சாதி, மதவெறி என்பது அதுவரை இல்லாத உச்சத்தை எட்டின.

கார்ப்பரேட் முதலாளிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொண்டு அதிகார வர்க்கமும் ஓட்டுக்கட்சிகளும் கொள்ளையடிப்பதற்கான வாய்ப்புகளைத் தனியார் மயம் எந்த அளவுக்கு உருவாக்கித் தந்ததோ அந்த அளவுக்கு, கட்சிகளுக்கு இடையிலான கொள்கை வேறுபாடுகள் எந்த அளவுக்கு இல்லாமல் போயினவோ அந்த அளவுக்கு, கட்சிப் பிரமுகங்கள் முதலாளிகளாகவும், முதலாளிகள் கட்சிப்பிரமுகர்களாகவும் உருமாற்றம் பெறுவது எவ்வளவு நிகழ்ந்ததோ அந்த அளவுக்கு, கட்சிப் பதவிகள் தந்தை வழி சொத்துரிமையாக எந்த அளவுக்கு குடும்பத்துக்குள் கைமாற்றி விடப்பட்டதோ அந்த அளவுக்கு, மக்கள் நல அரசு என்ற வாய்ப்பேச்சும் கூட அற்றுப்போய், மக்களுக்கு பதில் சொல்லும் கடப்பாட்டிலிருந்து எந்த அளவுக்கு அரசு வழுவியதோ அந்த அளவுக்கு பணம், சாதி, மதம் ஆகியவற்றின் பாத்திரம் அதிகரித்தது.

“கரூரிலும் அரவக்குறிச்சியிலும் தேர்தலை ரத்து செய்தீர்களே, மீண்டும் தேர்தல் நடத்தப்பட்டபோது பணம் தரப்படவில்லையா? பணம் விளையாடுகிறது என்று கூறி இடைத்தேர்தலை ரத்து செய்யும் ஆணையம், இதே காரணத்துக்காக பொதுத் தேர்தலையும் ரத்து செய்யுமா?” என்பன போன்ற கேள்விகளை கட்சிக்காரர்களே எழுப்புகிறார்கள். ஆனால், இந்த அரசமைப்புக்குள்ளே தீர்வு தேடும் யாரிடமும் இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் இல்லை.

தேர்தல் நடக்கும் என்று “நம்பி” பிரச்சாரத்துக்கு செலவு

தேநீர் செலவு முதல் விமானப் பயணம் வரை அனைத்துக்கும் கார்ப்பரேட் முதலாளிகளிடம் கையேந்தி நிற்கும் கட்சிகள், ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றும் போருட்டு வாக்காளர்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

அமலாக்கத்துறையால் தற்போது கைது செய்யப்பட்டுள்ள சேகர் ரெட்டியுடன், பா.ஜ.க.வால் முட்டுக் கொடுக்கப்படும் உத்தமர் ஓ.பி.எஸ். (கோப்புப் படம்)

செய்து விட்டதாம் மார்க்சிஸ்டு கட்சி. தேர்தலை ரத்து செய்த ஆணையத்திடம் “இழப்பீடு” கேட்கிறார் ஜி.இராமகிருஷ்ணன். நியாயம்தான். இது ஜனநாயகம் தான் என்று இத்தனை காலம் மக்களை நம்ப வைத்திருக்கிறார்களே, அதன் பொருட்டு இவர்களும் மக்களுக்கு இழப்பீடு தரவேண்டியிருக்கும்.

வாக்குக்குப் பணம் கொடுத்த காரணத்துக்காக ஆர்.கே. நகர் தேர்தலை ரத்து செய்வதாகச் சொல்கிறது ஆணையம். சாதி, மதம் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துவதும் ஆணையத்தின் விதிகளின்படி காசு கொடுப்பதற்கு இணையான குற்றங்கள்தான். அதையும் அனுமதிக்க முடியாது என்று முடிவு செய்தால், சம்பத்திய உ.பி. தேர்தல் நடந்திருக்குமா? மோடி பிரதமரானது இருக்கட்டும், குஜராத் முதல்வராக அவர் நீடித்திருப்பாரா?

“பணம், சாதி, மதம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நடத்தப்படும் தேர்தலை அனுமதிக்கக் கூடாது” என்று முடிவு செய்தால், தேர்தலை நடத்தாமல் இருப்பதுதான் இந்திய ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு ஆணையத்தின் முன் உள்ள ஒரே வழியாக இருக்கும். “புனிதமான” இந்த ஜனநாயக அமைப்பின் தோல்வியை விளக்குவதற்கு இதனினும் வேறு சான்றுகள் தேவையில்லை.

● ● ●

ஆர்.கே. நகர் தேர்தலை ஒட்டி நடைபெறும் விவாதங்களில், சுதந்திரமான, நியாயமான தேர்தலை நடத்துவதற்கு இந்த அரசமைப்பின் வரம்புக்குள் நின்று பலரும் கூறுகின்ற தீர்வுகள், ஊழல் அதிகார வர்க்கத்தின் (தேர்தல் ஆணையம்) அதிகாரத்தை மேலும் கூட்டுவதற்கும், கிரிமினல் பாரதிய ஜனதாவை நல்லொழுக்கவாதியாகக் காட்டுவதற்குமே தவிர்க்கவியலாமல் இட்டுச் செல்கின்றன.

ஊழல் விவகாரத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டால் பா.ஜ.க.-

வின் யோக்கியதை என்ன? “மணல் மாபியாவுக்கு தினந்தோறும் இத்தனை கோடி வருகிறது, டாஸ்மாக் வருமானம் இவ்வளவு” என்று தொப்பிக்காரர்களைப் பற்றித் தொலைக்காட்சிகளில் புள்ளி விவரம் கொடுக்கிறார்கள் பா.ஜ.க. நாக்குமாறிகள். இத்தனைக்கும் மூல முதல்வரான ஊழல்ராணியை வழக்கிலிருந்து காப்பாற்றி, தேர்தலில் வெற்றி பெற வைத்துப் பாதுகாத்தது யார்? மன்னார்குடி மாபியாவுக்குப் பஞ்சாயத்து செய்து வைத்தவர் வெங்கய்யா நாயுடு என்று ஊடகங்களில் சந்தி சிரிக்கவில்லையா? நல்லொழுக்க சீலர் சோ, மிடாஸ் சாராயக் கம்பெனியில் இயக்குநர் பதவி வகிக்கவில்லையா? சோ மறைவுக்குப் பின் துள்ளக் ஆசிரிய ராகியிருக்கும் குருமூர்த்தி, ஜெயா மறைவுக்குப் பின் பன்னீர் அண்டு கம்பெனியில் ராஜகுரு பதவி வகிக்கவில்லையா?

கல்லூரியிலும், குவாரியிலும், சுகாதாரத் துறையிலும் விஜயபாஸ்கர் அடித்த கொள்ளை முதல் இதர அமைச்சர்களின் திருட்டுகளையெல்லாம், ஆர்.கே. நகரில் ஒட்டுக்குப் பணம் கொடுத்த பின்னர்தான் இவர்களும், இவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் வருமான வரித்துறையினரும் கண்டுபிடித்தார்களா? “வாக்காளர்களுக்குப் பணம்” என்ற சட்டகத்தின் வழியாக தேர்தல் அரசியலின் ஊழல் தன்மையைப் பற்றிப் பேசுவது மக்களைக் குற்றப்படுத்தும் சூழ்ச்சி.

கார்ப்பரேட் முதலாளிகளிடம் காசு வாங்கும் கட்சிகளில் முதலிடத்தில் இருப்பது பாரதிய ஜனதா. அதானி காசில் பிரதமரானவர் மோடி என்பது நாடறிந்த உண்மை. ஆஸ்திரேலியாவில் நிலக்கரி சுரங்கம் வாங்குவதற்கு, கைப்பிள்ளையைப் போல பிரதமர் மோடியையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார் அதானி. கூடவே அதானிக்கு கியாரண்டி கையெழுத்து போடுவதற்கு ஸ்டேட் பாங்க் ஆப் இந்தியாவின் தலைவர் அருந்ததி பட்டாசார்யாவையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார் மோடி. கிட்டத்தட்ட கலெக்டர் ஆபீசில் வேலையை முடித்துக் கொடுக்கும் புரோக்கரைப் போன்ற இந்த நடத்தைக்கு என்ன பொருள்? இது ஊழல் என்ற வரையறையில் வராதா?

கட்சிகள் கார்ப்பரேட் முதலாளிகளிடம் பணம் வாங்கினால் அது ஜனநாயகமாம். வாங்கின காசுக்கு அவர்கள் கூவ மாட்டார்கள் என்று நாம் நம்ப வேண்டுமாம். ஆனால், தினகரனிடம் 4000 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு தொப்பிக்கு ஒட்டுப் போட்டால் அது காசுக்கு ஒட்டை விலை பேசும் நடவடிக்கையாம். மக்கள் கட்சியின் கொள்கையை மட்டும் பார்த்து வாக்களிக்க வேண்டுமாம்.

கட்சிகளுக்கு கொள்கையே இல்லாமல் போய்விட்ட நிலையில் எதைப்பார்த்து வாக்களிப்பது? எல்லாக் கட்சிகளும் “நாட்டை அறுத்து விற்பது” என்ற கொள்கையில் ஒன்றாகிவிட்ட பின்

கருப்புப் பணத்தை ஒழிக்கும் நல்லொழுக்க சீலரான மோடி, இனி கட்சிகளுக்கு நன்கொடை கொடுக்கும் முதலாளிகள், இன்னாருக்கு அல்லது இன்ன கட்சிக்கு என்று பெயர் குறிப்பிட்டுக் கணக்கு எழுத்த தேவையில்லை என்று சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வருகிறார்.

னர், நாலாயிரத்துக்கும் இரண்டாயிரத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடுதானே, ஒரேயொரு கொள்கை வேறு பாடாக எஞ்சியிருக்கிறது!

“உடனே ரிசல்ட் கொடுக்கும் கடவுளைக் காட்டு” என்று பக்தியே சுரண்டல் லாட்டரியாக முன்னேறிவிட்ட காலத்தில், ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, கட்சிகளின் வாக்குறுதிகளில் நம்பிக்கை வைத்து மக்கள் காத்திருப்பார்களா, வந்த விலைக்கு வாக்குகளை விற்பார்களா? இது வாக்குக்கு பணம் வாங்குவதை நியாயப்படுத்துவதற்கான வாதம் அல்ல. எதார்த்த நிலைமை குறித்த சித்திரம்.

தேநீர் செலவு முதல் விமானப் பயணம் வரை அனைத்துக்கும் கார்ப்பரேட் முதலாளிகளிடம் கையேந்தி நிற்கும் கட்சிகள், ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு வாக்காளர்கள் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். குடும்ப நலனைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு தனது மனைவி பத்தினியாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் ஸ்திரீ லோலனான புருசனைப் போல!

● ○ ●

விஜய பாஸ்கரிடம் வருமானவரித்துறை கைப்பற்றிய காகிதத்தில் எந்தெந்த அமைச்சர் எந்தெந்த வாக்குச்சாவடிக்குப் பொறுப்பு, அங்கே விநியோகிக்கப்பட வேண்டியது எத்தனை ரூபாய் என்ற பட்டியல் உள்ளது. இதே போல வருமான வரித்துறையால் கைப்பற்றப்பட்டவைதான் “சகாரா பிரீலா பேப்பர்ஸ்” எனப்படும் காகிதங்கள். அவற்றில் குஜராத் முதல்வர் (மோடி) முதல் ஷீலா தீட்சித் வரையிலான பல்வேறு கட்சி அரசியல்வாதிகளுக்கும் பட்டுவாடா செய்யப்பட்ட பணம், கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி ஆகியவை குறித்த விவரங்கள் உள்ளன.

“இவை குறித்து முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்து விசாரிக்க வேண்டும்” என்று வழக்கறிஞர் பிரசாந்த் பூஷண் கோரினார். “தின்ன மாட்டேன், தின்னவும் விடமாட்டேன்” என்று பஞ்ச் டயலாக் பேசிய மோடி அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அரசு தலைமை வழக்கறிஞர் முகுல் ரோத்தகி, “இவையெல்லாம் உதிரிகாகிதங்கள். அதில் யார் வேண்டுமானாலும், எதை வேண்டுமானாலும் எழுதி வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று வாதாடினார். உச்ச நீதிமன்றம் மோடிக்கு சாதகமாகத் தீர்ப்பளித்தது.

இப்போது விஜயபாஸ்கர் வீட்டில் சிக்கிய காகிதங்களைக் காட்டித் தேர்தலை நிறுத்தியிருக்கிறது ஆணையம். சகாரா-பிரீலா பேப்பர்ஸுக்கும் விஜயபாஸ்கர் பேப்பர்ஸுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன? அது மோடி உள்ளிட்ட மந்திரிகளுக்குக் கொடுத்ததாக முதலாளி எழுதிய கணக்கு. இது மக்களுக்குக் கொடுத்ததாக மந்திரி எழுதிய கணக்கு. மக்களின் ஒழுக்கமல்லவோ ஜனநாயகத்துக்கு முக்கியம்!

கருப்புப் பணத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு, உள்ளாடை வாங்குவதாக இருந்தாலும் அதை பேடிஎம் வழியாக வாங்கு என்ற கட்டாயத்தை மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியவர் மோடி. அப்பேர்ப்பட்ட நல்லொழுக்க சீலர், “இனி கட்சிகளுக்கு நன்கொடை கொடுக்கும்

தமிழகச் சட்டமன்றத் தேர்தல் சமயத்தில் கரூர் அன்புநாதன் வீட்டில் நடந்த சோதனை. (உள்படம்) அன்புநாதன். (கோப்புப் படம்)

முதலாளிகள், இன்னாருக்கு அல்லது இன்ன கட்சிக்கு என்று பெயர் குறிப்பிட்டுக் கணக்கு எழுதத் தேவையில்லை” என்று சட்டத்திருத்தம் கொண்டு வருகிறார். இனி எந்த சகாரா பேப்பரைக் கைப்பற்றினாலும், அது கறைபடியாத வெள்ளை பேப்பராகவே இருக்கும் என்பதால் ஜனநாயகத்துக்கும் நல்லொழுக்கத்துக்கும் ஆபத்தில்லை.

● ○ ●

“தேர்தல்தான் மக்களின் ஆதாரமான ஜனநாயக நடவடிக்கை” என்பது ஒரு பொய். அந்தப் பொய்யின் மீதுதான் ஆர்.கே. நகர் தேர்தலுக்கு முதன்மை முக்கியத்துவம் வழங்குகின்ற பார்வை உருவாக்கப்படுகின்றது. விவசாயிகள் போராட்டமும் டாஸ்மாக் எதிர்ப்புப் போராட்டமும் பின்னுக்குத் தள்ளப்படுகின்றன.

உண்மையில் இந்தியாவில் நடைபெறும் தேர்தல்கள் என்பது, மக்களுடைய ஜனநாயக உரிமைகளை ரத்து செய்வதையே நோக்கமாக கொண்ட இந்த அரசமைப்பின் நிறுவனங்கள், தமக்கான நியாயவுரிமையை மக்களிடமிருந்தே தருவிக்கின்ற ஒரு சூது. “ஹைட்ரோ கார்பனையும் மீத்தேனையும் திணிப்பதற்கும், காவிரி ஆணையத்தை மறுப்பதற்கும், வறட்சி நிவாரணத் தொகையை வெட்டுவதற்கும் எனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் நான்தான் ஜனநாயக முறைப்படி தேர்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” என்கிறார் மோடி. “சாராயக் கடையை உங்கள் தெருவில் திணிப்பதற்கு எனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது” என்கிறார் எடப்பாடி.

இவர்களுக்கும் இவர்களால் தலைமை தாங்கப்படும் அரசமைப்புக்கும் எதிரான போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் மக்கள், தங்களுடைய போராட்டம்தான் ஜனநாயகத்துக்கான நடவடிக்கையென்றி, ஆர்.கே. நகரில் நடப்பது அல்ல என்பதை உணரவேண்டும். அதிகாரத்தை அவர்களுக்கு வழங்குவது அல்ல, அதிகாரத்தை மக்கள் தம் கையில் ஏந்துவதுதான் ஜனநாயகம் என்பதை எந்த அளவுக்கு மக்கள் உணர்ந்து கொள்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்கு ஆர்.கே. நகர் விவகாரம் புறக்கணிக்கத்தக்கதாக மாறும். அது எந்த அளவுக்குப் புறக்கணிக்கத்தக்கதாக மாறுகிறதோ, அந்த அளவுக்கு அதிகாரத்துக்கான மக்களின் போராட்டம் வீரியம் பெறும்.

● மருதையன்

மக்களாட்சியா, சாராய முதலாளிகளின் ஆட்சியா?

நெடுஞ்சாலை ஓரத்திலுள்ள மதுக்கடைகளை அகற்றச் சொன்ன உச்ச நீதிமன்ற உத்தரவை, மைய அரசும், மாநில அரசுகளும் குறுக்கு வழியைப் பயன்படுத்தி முறியடிக்கின்றன.

கூடந்த ஏப்ரல் முதல் நாளிலிருந்து தேசிய மற்றும் மாநில நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகள் அனைத்தையும் மூட வேண்டுமென உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டுள்ளது. ஆனால், தமிழகம் உள்ளிட்ட பல்வேறு மாநில அரசுகளும் இதை நடைமுறைப்படுத்துவதைப் போல பாவலா காட்டிவிட்டு போங்காட்டம் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தத் தீர்ப்பும்கூட, நகரங்கள் எனில் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து 500 மீட்டருக்கு அப்பால் சாராயக் கடைகளை நடத்தலாம் என்றும், 20,000 பேருக்குக் குறைவான மக்கள் தொகை உள்ள கிராமப்புற - சிறுநகரப் பகுதிகளில் நெடுஞ்சாலையிலிருந்து 220 மீட்டருக்கு அப்பால் சாராயக் கடையை நடத்தலாம் என்றும் நீர்த்துப்போன வகையில்தான் உள்ளது.

தொள்தொளப்பான இந்த உத்தரவையும் கூட செல்லாக்காசாகி விட்டது தமிழக அரசு. விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு பழைய டாஸ்மாக் கடைகளில் வியாபாரத்தை நடத்துவதோடு, அருகிலேயே புதிய கடைகளைத் திறந்தும், கிராமங்களில் அவரசமாகப் புதியக் கடைகளைக் கட்டியும் வருகிறது. இவற்றுக்கெதிராக தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் தாய்மார்கள் துடப்பத்துடனும் செருப்புகளுடனும் முற்றுகையிட்டு போராடி வருகின்றனர். சில இடங்களில் டாஸ்மாக் கடைகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டு தீயிடப்பட்டுள்ளன.

பொள்ளாச்சியில், மூடப்பட்ட சாராயக் கடையைப் புதிதாகக் கட்டிடம் கட்டித் திறக்க முயற்சிப்பதைத் தடுக்கும் பொதுமக்கள்.

போராடும் மக்களை மிருகத்தனமாகத் தாக்கி, சாராய முதலாளிகளின் அடியாள் படையாக வெறியாட்டம் போடுகிறது தமிழக போலீசு.

இதர மாநிலங்களில் சாராயக் கடைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் இல்லாத நிலையில், தமிழகத்தில் மட்டும் போராட்டங்கள் தொடர்வதற்குக் காரணமே, தமிழகத்தில் டாஸ்மாக் என்பது மிகப் பெரிய சமூகப் பிரச்சினையாக உருவெடுத்திருப்பதுதான். கடலூர் மாவட்டம், கச்சிராயந்தம் கிராமத்திலுள்ள 450 குடும்பங்களில் 105 பெண்கள் தங்கள் கணவரை டாஸ்மாக்கினால் இழந்திருக்கிறார்கள். பள்ளி மாணவர்கள் சாராயம் குடிப்பதும், சாலை விபத்துகளில் உயிரிழப்புகள் பெருகுவதுமாக தமிழகமே மிகப் பெரிய சாராய சீரழிவுக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது.

நேற்றுவரை இச்சீரழிவுக்கு எதிராக அக்கறை கொண்டவர்களைப் போல பேசியவர்கள், தற்போதைய உச்ச நீதிமன்ற உத்தரவுக்குப் பின்னர் சட்டத்தை ஒழுங்காக அமல்படுத்த வேண்டுமேயன்றி, நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகள் மட்டுமின்றி நட்சத்திர ஓட்டல்களிலுள்ள பார்கள் அனைத்தையும் வேண்டுமென்று உத்தரவிடுவது சரியல்ல என்று இப்போது நாக்கைச் சுழற்றிப் பேசுகிறார்கள். குடிப்பது தனிமனிதனின் உரிமை; அதைத் தடுக்க முடியாது; அதேசமயம் குடித்துவிட்டு வாகனம் ஓட்டுவதை சட்டப்படி தண்டிக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். சாராயக் கடைக்கு வாகனத்தில் வந்து குடிக்கலாம்; ஆனால் குடித்துவிட்டு வாகனத்தை ஓட்டுவது தான் குற்றம் எனும் இக்கோமாளித்தனமான சட்டத்தைத்தான் கடுமையாக நடைமுறைப்படுத்தச் சொல்கிறார்கள். இதன்படி வாகனத்தில் வரும் குடிமகனின் வாயை ஊதச் சொல்லி அபராதம் விதிப்பதாக மிரட்டி போலீசார் மாமூல் கறப்பதுதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஈராண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகத்தில் டாஸ்மாக் கடைகளை மூடக் கோரி போராட்டங்கள் வலுத்த நிலையில், சாராய சீரழிவுக்கு எதிரான விழிப்பு

புணர்வை ஏற்படுத்தும் வகையில் பத்திரிகையாளர் சஞ்சீவி குமார் எழுதிய “மெல்ல தமிழன் இனி...” என்ற தொடர் கட்டுரையை தி இந்து தமிழ் நாளேடு வெளியிட்டது. ஆனால் ஆங்கில தி இந்து நாளேடானது, தற்போதைய உச்ச நீதிமன்றத்தின் உத்தரவு உணர்ச்சி வேகத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், இதனால் அரசுக்கு வருவாய் இழப்பும் சுற்றுலாவை நம்பியுள்ள சிறிய மாநிலங்களுக்குக் கரும் பாதிப்பு ஏற்படும் என்றும் தலையங்கமே எழுதுகிறது. ஓட்டுக் கட்சிகளின் சந்தர்ப்பவாதத்தை விட, இரட்டை நாக்குடன் பேசும் இந்து நாளேட்டின் ஊடக சந்தர்ப்பவாதம் மிகக் கேவலமானதாக இருக்கிறது.

காஞ்சிபுரம் பேருந்து நிலையத்திற்கு அருகிலிருக்கும் டாஸ்மாக் கடையை அடித்து நொறுக்கும் பொதுமக்கள்.

நெடுஞ்சாலையிலுள்ள நட்சத்திர ஓட்டல்களின் சாராய பார்களையும் மூடச் சொல்வதால் ஓட்டல் தொழிலுக்குக் கடுமையான பாதிப்பு ஏற்படும் என்றும், சுற்றுலாப் பயணிகளின் வருகை குறைந்து அரசுக்கு வருவாய் இழப்பு ஏற்படும் என்றும் பல மாநில அரசுகள் நியாயவாதங்களை அடுக்குகின்றன. டாஸ்மாக் மூலம் அரசுக்குக் கிடைக்கும் ரூ. 25,000 கோடி ஆண்டு வருவாயில் ரூ.10,000 கோடி அளவுக்கு இழப்பு ஏற்படும் என்றும், சுமார் 10,000 ஊழியர்கள் வேலையிழக்க நேரிடும் என்று கூச்சநாச்சமின்றி தமிழக அரசு வாதிடுகிறது. சாராய வியாபாரிகள் அரசாங்கத்தை நடத்தினால் எப்படியிருக்கும் என்பதை இந்த அரசுகள் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கின்றன.

ஆற்றாமணல் அள்ளுவதைத் தடை செய்தால், வீட்டுமனைத் தொழிலும் அதைச் சார்ந்துள்ள இலட்சக் கணக்கோனோருக்கு வேலையிழப்பும் வருவாய் இழப்பும் ஏற்படும் என்று வாதிடுவதைப் போன்ற அயோக்கியத்தனம்தான் இது. அரசுக்கு வருவாய் ஈட்டித்தரக் கூடிய லாபமீட்டும் அரசுத்துறை நிறுவனங்களை தனியாரிடம் தாரை வார்த்துவிட்டும், ஆற்றாமணல், தாதுமணல், கிராணைட் உள்ளிட்ட மூலவளங்களைத் தனியார் முதலாளிகள் கொள்ளையடிக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டும், சாராயக் கடைகளை மூடுவதால் அரசுக்கு வருவாய் இழப்பு ஏற்படும் என்று வாதிடுவதே மோசடித்தனமானது.

ஓட்டல் அதிபர்களோ, எங்கள் வாடிக்கையாளர்கள் மேட்டுக்குடியினர், கார்களில் குடிக்க வரும் அவர்கள் தனியாக ஓட்டுநரை வைத்திருப்பதால், அவர்களால் சாலைகளில் விபத்துகள் நடப்பதில்லை என்கிறார்கள். ஆனால் சென்னையில் ஐஸ்வர்யா என்ற மேட்டுக்குடி பெண், எம்.பி.டிஸ்ட்ரிக்டில் நிறுவன உரிமையாளர் மகன் ஷாஜி, நாமக்கல் தொழிலதிபர் யுவராஜ் ஆகியோர் போதையில் கார் ஓட்டிச் சென்று நடத்தியுள்ள விபத்தும் பலிகளுமே இந்த அண்டப் புளுகைத் தோலுரித்துக் காட்டுகின்றன.

நெடுஞ்சாலைகளில் உள்ள சாராயக் கடைகளால் விபத்துகள் அதிகரித்து வருவதால், இக்கடைகளை

அகற்றக் கோரி ஆந்திராவின் சாலைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் தலைவராக இருந்த புல்லா ராவும் பல்வேறு சமூக ஆர்வலர்களும் 2003-லிருந்தே மைய அரசிடம் பலமுறை மனு கொடுத்து வலியுறுத்தி வந்த பிறகு, நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகளை அகற்று மாறு ஒரு சுற்றறிக்கையை அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் 2007 அக்டோபரில் மைய அரசு அனுப்பியது.

ஆனால், தமிழகம் உட்பட எந்த மாநிலமும் இக்காசிதச் சுற்றறிக்கையை ஒருபொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை. மறுபுறம், நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகள் காரணமாக நாடெங்கும் விபத்துகள் மேலும் தீவிரமடையத் தொடங்கின. கடந்த பல ஆண்டுகளாக நாடு தழுவிய அளவில் சாலை விபத்துகளிலும், உயிரிழப்புகளிலும் தமிழகம்தான் முதலிடத்தில் இருக்கிறது.

இந்நிலையில், மத்திய அரசின் சுற்றறிக்கையை நடைமுறைப்படுத்தும்படி அரசுச் செயலாளருக்கு பா.ம.க. வழக்கறிஞர் பாலு கடிதம் எழுதிய போதிலும் தமிழக அரசு அசைந்து கொடுக்காததால், கடந்த 2012-இல் அவர் சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் பொது நல வழக்கு தொடர்ந்தார். அந்த வழக்கை விசாரித்த உயர் நீதிமன்றம், நெடுஞ்சாலைகளில் உள்ள டாஸ்மாக் கடைகளை அகற்றுமாறு 2013-ஆம் ஆண்டு உத்தரவிட்டது.

2003-லிருந்து 2013 வரை நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகளை அகற்ற மனு கொடுத்துப் போராடி, அதன் பிறகு மைய அரசு சுற்றறிக்கை அனுப்பிய போதிலும் தமிழகம் உள்ளிட்டு எந்த மாநில அரசும் செயல்படுத்தவில்லை. பின்னர் 2013-இல் உயர் நீதிமன்றம் உத்தரவு போட்டபோதிலும் அதையும் தமிழக அரசு செயல்படுத்தவில்லை.

நீதிமன்ற உத்தரவும் தோற்றுப் போன நிலையில் தான், தமிழக மக்கள் டாஸ்மாக் கடைகளை மூடக் கோரி வீதிகளில் இறங்கிப் போராடத் தொடங்கினர். சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு அருகில் உள்ள டாஸ்மாக் கடையை அகற்றக் கோரி போராடிய மாண

திருப்பூர்-சாமளாபுரம் பகுதியில் டாஸ்மாக் திறக்கப்படுவதை எதிர்த்துப் போராடிய பெண்ணை மிருகத்தனமாகத் தாக்கும் கூடுதல் போலீசு கண்காணிப்பாளர் பாண்டியராஜன்.

வேண்டும் என்று உயர் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்ட போதிலும் அக்கடையை மூடாமல், இதற்கெதிராக உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஜெ. அரசு மேல்முறையீடு செய்தது.

இந்த வழக்கையும், நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகளை அகற்றக்கோரி பஞ்சாபைச் சேர்ந்த ஹர்மான் சித்து மற்றும் பிற சமூக ஆர்வலர்கள் தொடுத்த வழக்குகளை விசாரித்த உச்ச நீதிமன்றம், நெடுஞ்சாலைகளில் உள்ள சாராயக் கடைகள் அனைத்தும் 2017 மார்ச் 31-ஆம் தேதிக்குள் மூடப்பட வேண்டும் என்று கடந்த 2016 டிசம்பர் 15-ஆம் தேதி தீர்ப்பளித்தது. இத் தீர்ப்பை மறுபரிசீலனை செய்யக் கோரி தமிழக அரசும் பத்து மாநில அரசுகளும் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீட்டு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தன. இவற்றைப் பரிசீலித்து கடந்த மார்ச் 31 அன்று உச்ச நீதிமன்றம் தற்போதைய இறுதித் தீர்ப்பை அளித்துள்ளது.

வர்கள் ஜெ. அரசால் கொடுரமாகத் தாக்கப்பட்டனர். டாஸ்மாக் எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட மக்கள் அதிகாரம் அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறையிடப்பட்டனர். மக்கள் அதிகாரம் நடத்திய டாஸ்மாக் எதிர்ப்பு மாநாட்டில் உரையாற்றியவர்கள் மீதும், ம.க. இ.க. பாடகர் கோவன் மீதும் தேசத்துரோக வழக்கு போடப்பட்டது.

குமரி மாவட்டம் உண்ணாமலைக் கடை எனும் ஊரிலுள்ள டாஸ்மாக் கடையை மூடுமாறு நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டு ஒன்றரை ஆண்டுகளாகியும் அக்கடை மூடப்படாததால், முதியவர் சசிபெருமான் 2015 ஜூலை 31 அன்று அலைபேசி கோபுரத்தின் உச்சி மீது ஏறி அக்கடையை மூடக் கோரி போராடியபோது உயிரிழந்தார். நெல்லை மாவட்டம் கலிங்கப்பட்டியில் உள்ள டாஸ்மாக் கடையை அகற்றக்கோரி ஊராட்சியில் தீர்மானம் நிறைவேற்றிய போதிலும், ஜெ. அரசு அதீர்மானத்தை நெல்லை ஆட்சியரைக் கொண்டு ரத்து செய்தது. பின்னர் இதற்கெதிராக வழக்கு தொடுக்கப்பட்டு, டாஸ்மாக் கடையை நிரந்தரமாக மூட

உச்ச நீதிமன்ற உத்தரவைத் தொடர்ந்து, பல்வேறு மாநிலங்களின் அதிகாரிகள் மாநில நெடுஞ்சாலைகளை, மாவட்ட நெடுஞ்சாலைகளாக மாற்றி வழக்கம் போல சாராய வியாபாரத்தைத் தொடர்கின்றனர். காரைத் திருடுகிறவன் நம்பர் பிளேட்டை மாற்றி போர்ஜரி செய்வதற்கும் இந்த அரசுகளுக்கும் வித்தியாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது. தமிழக அரசோ அவசரமாகப் புதிய டாஸ்மாக் கடைகளைத் திறப்பதோடு, அதற்கெதிராகப் போராடும் மக்கள் மீது அடக்குமுறை வெறியாட்டம் போடுகிறது.

சாராயத்தால் கடுமையான பாதிப்புகள் ஏற்பட்டுள்ள போதிலும், தனது கீழ்த்தரமான நடவடிக்கைகளால் இவ்வளவு வக்கிரமாக நடந்து கொள்கிறதே, இதனை ஒரு அரசு என்று அழைக்கத்தான் முடியுமா? வறட்சியும் விவசாயிகளின் மரணமும் தமிழக அரசுக்குப் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. மாறாக, நெடுஞ்சாலைகளிலுள்ள சாராயக் கடைகளை மூடவேண்டுமென்ற உத்தரவுதான் பெரும் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது எனில் இது ஒரு அரசா? தமிழகம் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதும் மத்திய, மாநில அரசுகள் இப்படித்தான் உள்ளன.

உச்ச நீதிமன்ற உத்தரவை செல்லாக்காசாக்க அரசுகள் செய்துவரும் அயோக்கியத்தனமான வழிமுறைகளும், அவை முன்வைக்கும் வாதங்களும் இது ஒரு அரசு என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கான தகுதியை இழந்துவிட்டதையே காட்டுகின்றன. மாஃபியா கும்பலுக்கும் அரசுக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் போய்விட்டதையும், அரசு எனும் அதிகார நிறுவனம் மக்களுக்கு முற்றிலும் எதிரானதாக மாறிவிட்டதையும் துலக்கமாகக் காட்டுகின்றன. நீதிமன்ற உத்தரவுகளால்கூட டாஸ்மாக் கடைகளை மூட முடியாது, இந்த அரசியலமைப்பில் இதற்குத் தீர்வு காணவும் முடியாது என்ற நிலையில், “மூடு டாஸ்மாக்கை!” என்ற முழக்கத்துடன் போராடி தமிழக மக்கள் தங்களது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதைத் தவிர இனி வேறென்ன வழி இருக்கிறது?

● குமார்

வேலூர் மாவட்டம்-அணைக்கட்டுக்கு அருகேயுள்ள அமைந்துள்ள டாஸ்மாக் கடையைப் பூட்டுப் போட்டு மூடும் பெண்கள்.

வங்கிக் கடன்: நீலத்தை விற்றால் யோக்கியன்! இல்லையென்றால் நாணயமற்றவன்!!

வங்கிக் கடனையும், பயிர்க் காப்பீடையும் விவசாயப் பிரச்சினைகளின் சர்வரோக நிவாரணியாகக் காட்டுகிறது, அரசு. ஆனால், விவசாயிகளை நீலத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்தும் கருவியாகத்தான் பயன்படுகிறது வங்கிக் கடன்.

“ஏண்டா, கைநீட்டிக் கடன வாங்கிட்டு பதினோரு வருசமா வட்டியும் முதலும் கட்டாம இருந்தா, கோவப்பட்டாம கொஞ்சிட்டா போவான். ஒழுங்காப் போயி விவரத்தைச் சொல்லிட்டு வா.. முடியலையா.. நிலத்தை எவனுக்காவது ஒத்திவச்சு கடனைக் கட்டுற வழியப் பாரு” என்று அம்மா சொன்னதிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்து கிறது.

அன்று இருந்த குடும்பக் கடனை அடைக்க வேறுவழியில்லை. விவசாயத்திலும் பெரிய அளவில் வருமானம் இல்லை. கவுரவமாக இருந்துவிட்டு சொந்தபந்தங்களிடம் கடன் கேட்கவும் மனசு வரவில்லை. கையிலிருக்கும் ஒரே சொத்து இந்த நாலு ஏக்கர் நிலம் தான். என்ன செய்யப்போறோம்னு குடும்பமே கண்ணு முழி திருகிப் போயி நின்றபோது, ஒரு நண்பன் கொடுத்த யோசனதான் இந்த வங்கிக்கடன்.

“தென்னையிலிருந்து மாத வருமானம், சப்போட்டாவில் வருடம் முழுவதும் வருமானம், மா, நெல்லியில் ஆண்டுக்கு இருமுறை வருமானம். இதற்கிடையில் மூன்று வருடம் ஊடுபயிர் செய்தால் அந்த வருமானத்திலேயே குடும்பத்தை ஒட்டிவிடலாம். மரப்பயிர்கள் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஆண்டுக்கு 36,000 ரூபாய் தவணையைக் கட்ட முடியாதா?” என்று ப்ராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் எழுதிக்கொடுத்த விவசாய அதிகாரி என்னிடம் கேட்டபோது, மூணு லட்சம் ரூபாய் கடன் ரொம்பச் சாதாரணமாகத் தெரிந்தது. ஆனால்,

தமிழக ஏரி மற்றும் ஆற்றுப் பாசன விவசாயிகள் சங்கத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகள், வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட வாழை விவசாயிகளுக்கு நிவாரணமும் கடன் தள்ளுபடியும் கோரி திருச்சி மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் முன்பு நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

இன்றைக்கு வந்து குரல்வளையைப் பிடிக்கும் என்று நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. நம்ம வறுமைக்கு பேங்குக் காரன் மீது ஆத்திரப்படுவதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது?

• • •

அம்மா சொன்ன தைரியத்தில் அடுத்த நாள் காலையில் வங்கி வாசல் வரை சென்று விட்டேன். ஆனால் உள்ளே நுழைவதற்குத் தைரியம் வரவில்லை. “உள்ளே என்ன கேட்டுத் தொலைப்பானோ?” என்ற பதட்டம் தொற்றிக்கொண்டது. ஒரு டியும் இரண்டு பீடியும் குடித்த பிறகும் தணியாத பதட்டத்துடன், மனசுக்குள் முரட்டுத் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு வங்கிக்குள் நுழைந்தேன்.

நீளமான அந்த ஏ.சி. அறையில், ஒரு கண்ணாடி கூண்டுக்குள் இரண்டு நாளைக்குமுன் வீட்டுக்கு வந்த அதே பெண் அதிகாரி எதையோ உட்கார்ந்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நான் அறை வாசலில் போய் நின்றதுமே கவனித்து விட்ட அவர், கையில் ஒரு காகிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவசரமாக வெளியில் வந்து, “வாங்க.. மேனேஜரைப் பார்ப்போம்” என்று கூறி, இன்னொரு கண்ணாடிக் கூண்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நான் வணக்கம் சொன்னதைக் கண்டு கொள்ளாத மேனேஜர், பெண் அதிகாரியிடம் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் மாறி மாறிப் பேசிவிட்டு, என்னை கண்ணாடி இடுக்குவழியாகப் பார்த்து, “உட்காருங்கய்யா” என்றார்.

இல்ல... பரவாயில்ல சார்... என்று தயக்கத்துடன் நின்றேன்.

“அட... உட்காருங்கய்யா... நானும் விவசாயக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன் தான். சும்மா உட்காருங்க” என்று சிரித்த முகத்துடன் சொன்னார்.

பெரிய அதிகாரிகளைப் போல பந்தா எதுவுமில்லாமல், ஒல்லியாக இருந்தார்

கல்விக்கடன் தவணையைக் கட்டாத தவறிய மாணவர்கள், அவர்களின் பெற்றோர்களின் புகைப்படங்களை வெளியிட்டு அவமானப்படுத்தியது, போடிநாயக்கனூர் ஸ்டேட் பாங்க். (கோப்புப் படம்)

மேனேஜர். ஒரு பார்வைக்கு சாதாரண வாத்தியார் மாதிரி தெரிந்ததால், உள்ளே நுழையும்போது இருந்த நடுக்கம் கொஞ்சம் குறைந்து மெதுவாக உட்கார்ந்தேன்.

“ஏன் இவ்வளவு ஏற விட்டீங்க? 3.5 லட்சம் கடன் வாங்கியிருக்கீங்க. இப்போ அசலும் வட்டியும் சேர்ந்து 6.5 லட்சமாகி நிக்ந்து. ஏன் இப்படி ஆச்சு?” என்ற மேனேஜரின் கேள்வியில் ஒரு அப்பாவின் அக்கறை தெரிந்தது.

“விவசாயத்துல எதிர்பார்த்த வருமானம் இல்ல. குடும்பத்துல அடுத்தடுத்து கஷ்டமான சூழ்நிலை, அதனால்தான் சார், ஊண்ணும் பண்ணை முடியாம போச்சு.” என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல், மனதில் தோன்றியதைச் சொன்னேன்.

“சரி... தோட்டத்துல வருமானத்துக்கு என்ன பண்ணி வச்சிருக்கீங்க?” என்று மீண்டும் அதே அக்கறையுடன் கேட்டார் மேனேஜர்.

“மா, நெல்லி, சப்போட்டா, மரம் வச்சோம். எல்லாம் வருமானத்துக்கு வரும் நேரத்தில் யானைத் தொந்தரவு அதிகமாயிருச்சு சார். அதனால் எல்லா மரத்தையும் வெட்டிட்டு இப்போ தென்னை மட்டும் தான் வச்சிருக்கோம். ரெண்டு வருசமாதான் மகசூல் ஆரம்பிச்சிருக்கு சார்”

“பதினோரு வருசமாச்சு. இப்பதான் மகசூல் எடுக்கிறேன்றீங்க. மா மரத்தை வெட்டுற வரைக்கும் வருமானம் எடுத்திருப்பீங்களல்ல... அதிலிருந்து ஒரு ஆயிரம் ரூபாயாவது கட்டியிருக்கலாமே” என்ற மேனேஜரின் அடுத்த கேள்விக்கு என்னால் பதிலே பேசமுடியவில்லை.

“கதை சொலறத விட்டுட்டு, வாங்குன கடனுக்கு வழி சொல்லுடா”ன்னு நாசூக்கா கேட்குறான். இவன் கிட்ட, அப்பாவின் ஆஸ்பத்திரி செலவு, தம்பியின் திருமணம், தங்கச்சியின் மகளுக்குச் செய்த சீர், என் மகளின் கல்லூரி படிப்புச் செலவு என்று நம் குடும்பத்தின் கஷ்டங்களை எல்லாம் வரிசையா சொன்னா கேட்கவா போறான். என்ன காரணம் சொல்லி இவன்கிட்ட

இருந்து தப்பிக்கிறது? என்று நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே,

“என்னங்கய்யா பேச்சுக் காணோம்... நீங்க யோசிக்கிறதப் பார்த்தா என்ன பொய் சொல்லலாம்னு நினைக்கிற மாதிரி இருக்கு நான் சொல்றது கரெக்ட்டா” என்ற மேனேஜரின் பேச்சில் நக்கல் தெரிந்தது.

“நூறுநாள் வேலைக்குப் போற பொம்பளைங்க லோன் வாங்கி மாதம் 460 ரூபா கட்டுறாங்க. உங்களால மட்டும் ஏன் முடியல? வாங்குன கடன திருப்பிக் கட்டணும்னு மனசுல நினைக்கணும்யா. கவர்மென்ட் பணத்தை வாங்குனா, எவனாவது வந்து தள்ளுபடி பண்ணிருவானு நினைச்சா எப்படிக்கட்டுவீங்க? எதையாவது பொய் சொல்லி சமாளிக்கணும்னுதான் தோணும்.”

மேனேஜரின் ஏளனமான வார்த்தைகள் குத்துசியாக தெறித்துவந்தது. நம்மைக் களவாணிப் பட்டம் கட்டப் பார்க்கும் மேனேஜரை விடக்கூடாது என்று மனசுக்குள் கோபம் கொப்பளித்தாலும், கொஞ்சம் அடக்கியே வாசித்தேன்.

“சார் உங்ககிட்ட பொய் சொல்லணும்னு எனக்கு அவசியமில்ல. மரக் கன்றுகள் நட்டது, சொட்டுநீர் போட்டது, எல்லாத்தையும் போட்டோ எடுத்து பேங்குல கொடுத்திருக்கேன். யானைத் தொந்தரவுனால் தான் அஞ்ச வருசம் வளர்ந்த மரத்தை வெட்டினோம். நான் சொல்றது பொய்யினா நேரில் வந்து, ஏன் வெட்டினோம்னு அக்கம்பக்கத்துல விசாரிச்சு பாருங்க சார்”

“சரிங்கய்யா, நீங்க சொல்றதை ஒத்துக்கிறேன். இது வரைக்கும் ஒரு ரூபாய்கூட நீங்க கட்டலையே, ஏன்? அதுக்கு பதில் சொல்லுங்க.”

“தோட்டக்கலைத் துறையிலிருந்து 60,000 ரூபாய் மானியம் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கேன். 2007-இல் பயிர்க்கடன் 54,000 ரூபாய் தள்ளுபடியாகி இருக்கிறது.”

“இதெல்லாம் அரசாங்கம் கொடுத்தது. விவசாய வருமானத்துல இருந்து நீங்க ஒரு பைசா கூட கட்டலையே.... ஏன் வருமானமே வரலையா?”

“வாற வருமானம் கைக்கும் வாய்க்கும் சரியா இருக்கு சார். பிள்ளைகள் படிப்புச் செலவு, ஆஸ்பத்திரி செலவு எல்லாத்தையும் பாக்கணும்ல சார். எங்களுக்கு வேற வருமானமும் இல்ல. இந்த நிலத்தை நம்பித்தான் குடும்பமே இருக்கு.”

“ஓஹோ... உங்க பிரச்சனையை எல்லாம் தீர்த்துடுத்தான் கடன் கட்டுவீங்களோ? கந்துவட்டிக்காரன் கிட்ட இப்படிக்காரணம் சொல்லுவீங்களா, சொல்ல முடியுமா?”

மேனேஜரின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. பாம்பு படம் எடுக்க ஆரம்பிச்சிருச்சு. இனி நம்மளும் கம்பைத் தூக்கிற வேண்டியதுதான் என்று முடிவு பண்ணிவிட்டேன்.

“சார் கடன் வாங்குவவன் கஞ்சி குடிக்கிறதே தப் பங்குறீங்களா? இப்படி வந்து பதில் சொல்றதுக்காவது நாங்க உயிரோட இருக்கனும்ல சார்! கந்துவட்டிக்கு வாங்கினா, உள்ளூருல நாலு பேரை வச்சுப் பேசி வட்டியைக் குறைச்சு கணக்கு முடிச்சுறலாம். அல்லது அவனையே விவசாயம் செய்யச் சொல்லிட்டு, வட்டியே இல்லாமக்கூட கணக்கு முடிக்கலாம். இதெல்லாம் உங்ககிட்ட நடக்குமா சார்?”

“என்னய்யா திடீர்னு இவ்வளவு எமோசன் ஆயிட்டீங்க! நீங்க வாங்கியிருக்குறது கவர்மென்ட் பணம். என்னோட பணம் கிடையாது. கொடுத்த கடனை வசூலிக்கிறதாக்குதான் எனக்குச் சம்பளம் கொடுக்குறாங்க. நீங்க கடன் கட்டலைனா நான்தான் மேலதிகாரிக்குப் பதில் சொல்லணும். நான் என்ன பதில் சொல்றதுன்னு நீங்களே சொல்லுங்க!”

“என்னை இப்படிக்கேட்டுற மாதிரி 15,000 கோடி கடனை வாங்கிக்கிட்டு ஓடிப்போன மல்லையாவை உங்களால கேட்கமுடியுமா சார்? என் கஷ்டத்தைச் சொல்லி இதுவரைக்கும் கட்டமுடியலை சார்..... இனிமேல் கட்டுறேன், எனக்கு அவகாசம் கொடுங்கன்னு கேட்குறேன். என்னைய களவாணிப்பய மாதிரி பேசுறீங்க. நான் என்ன பதில் சொல்றது?”

“அய்யா நீங்க விவரமான ஆளா இருக்கீங்க. உங்க கிட்ட நான் அதிகமா பேச விரும்பல. இந்தக் கடனை எப்போ கட்டப் போறீங்க? அதை மட்டும் சொல்லுங்க.”

“என்னால இப்போதைக்கு ஒரு பைசாகூட கட்ட முடியாது சார். வட்டியைக் குறைச்சு சலுகை கொடுத்தா ரெண்டு மாசத்துல எப்படியாவது கட்டுறேன். இது தான் என்னோட நிலைமை. இதுக்கு மேல என்னால ஒண்ணும் பண்ண முடியாது சார்.”

“வட்டியைக் குறைக்கிறதெல்லாம் என்னால முடியாது. மேலதிகாரிகள்தான் முடிசெய்யணும்” என்றவார், ஏதேதோ கணக்குப் போட்டுவிட்டு “வட்டியில நீங்க எவ்வளவு கட்டுவீங்க?” என்று கேட்டார்.

“ஒரு 50,000 ரூபாய்தான் கட்ட முடியும் சார்.” என்றதுமே உதட்டைப் பிதுக்கி, தலையை ஆட்டிவிட்டு, “மேடம் இது கதைக்கு ஆகாது. இவர் கணக்கை வாராக்கடன் லிஸ்ட்டில் போட்டுருங்க. இவரு கோர்ட்டுல போயி பணத்தைக் கட்டட்டும்” என்று பெண் அதிகாரிக்கு உத்தரவு போட்டார்.

என்னை தன் ஆபீசுக்கு கூட்டிச்சென்ற பெண் அதிகாரி, “அய்யா உங்க கணக்கை வாராக் கடன் லிஸ்ட்டில் சேர்த்துட்டோம்னா, நீங்க நினைக்கிற மாதிரி உங்களுக்குச் சலுகை கிடைக்கும். ஆனால், உங்கள் பெயரை ‘பிரச்சனைக்கு உரியவர்’ என்று முத்திரை குத்தி கம்ப்யூட்டரில் போட்டுருவாங்க. அப்புறம் நீங்க தமிழ்நாட்டுல கூட்டுறவு பேங்குல கூட கடன்வாங்க முடியாது. பிள்ளைகளுக்கு கல்விக்கடனும் வாங்க முடியாது. நீங்க எங்க அப்பா மாதிரி இருக்கீங்க, அப்படின்றதால இதைச் சொல்றேன்.” என்றார்.

பொதுத்துறை வங்கிகளிடமிருந்து பெற்ற 9,000 கோடி ரூபாய் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தாமல் ஏப்பம் விட்டுவிட்டு, இலண்டனுக்குத் தப்பியோடிவிட்ட தரகு முதலாளி விஜய் மல்லையா. (கோப்பு படம்)

“அப்போ முழுசா வட்டியும் முதலும் கட்டச் சொல்றீங்களா மேடம்”

“கட்டுனா உங்களுக்குதான் நல்லது. இப்போல்லாம் தினம் ஒரு ரூல்ஸ் போடுறாங்க. நீங்க சொன்ன மாதிரி பெரிய ஆளுங்களுக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்ல. உங்கள மாதிரி சம்சாரிகளுக்குதான் சிக்கல்வருது.”

“இவ்வளவு பெரிய தொகையைக் கட்டுற அளவுக்கு என் சூழ்நிலை இல்ல, வேற வழியே இல்லையா, மேடம்”

“நான் சொல்றது உண்மையானு மற்ற பேங்குலயும் விசாரிச்சுக்கங்க. ஒன்னும் அவசரமில்ல. பொறுமையா யோசிச்சு சொல்லுங்க. உங்களுக்கு இன்னும் ஏழு மாத தவணை இருக்குது. வருசக் கடைசிக்கு நதால மேனேஜர் கோப்பப்படுறார். நீங்க போயிட்டு வாங்க, நான் சொல்லிக்கிறேன்” என்று சற்று ஆறுதலாக வழியனுப்பி வைத்தார்.

சிறிது நேரத்திற்கு முன்னாள் மேனேஜரிடம் காட்டிய வீராப்பெல்லாம் சட்டென்று மறைந்து, மீண்டும் என் மனதிற்குள் பயம் தொற்றிக்கொண்டது. அம்மா சொல்லி அனுப்பியதுபோல கொஞ்சம் பொறுமையாகப் பேசியிருந்தால், இந்தப் பிரச்சனை வந்திருக்காதோ என்றுகூடத் தோன்றியது.

கடைசியாக எனக்கு முன்னாள் இருப்பது இரண்டே வாய்ப்புகள். ஒன்று, வட்டியும் முதலும் பைசா குறையாமல் கட்டி ‘நான் யோக்கியன்’ என்பதை நிரூபிக்கணும். அல்லது அசலோடு வட்டியைக் குறைத்துக் கட்டி ‘நாணயமற்றவன்’ என்ற பட்டத்தைச் சுமக்கணும்.

இப்படியும் சொல்லலாம். நான் யோக்கியனாகணும்னா நிலத்தை முழுசா விக்கணும்! நிலத்தை காப்பாத்தணும்னு நினைச்சா நாணயமற்றவனாகணும்! நான் என்ன செய்யட்டும்?

● கதிர்

தமிழக வறட்சி: பிணந்தின்னி பா.ஜ.க.! பணந்தின்னி அ.தி.மு.க.!!

தமிழக வறட்சிக்குப் பிச்சை போடுவதைப் போல
நிவாரண நிதி அளிக்கிறது, பா.ஜ.க.
குடிமராமத்து என்ற பெயரில் கொள்ளையை
நடத்துகிறது, அ.தி.மு.க.

கடந்த நூறாண்டுகளில் காணப்படாத வறட்சியில் சிக்கி, தமிழகமே பாலைவனம் போலாகிவிட்டது. மாநிலம் முழுவதும் தைபட்ட விவசாய சாகுபடி பொய்த்துப் போய், ஏறத்தாழ இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழக விவசாயிகள் அதிர்ச்சியால் மாரடைப்பு ஏற்பட்டும், தற்கொலை செய்துகொண்டும் இறந்து போனார்கள். வறட்சியால் விவசாயத்தின் துணைத் தொழிலான கால்நடை வளர்ப்பும் பாழ்பட்டு, ஆடு - மாடுகளை வந்த விலைக்கு விவசாயிகள் தள்ளிவிடுவதாகச் செய்திகள் வெளிவருகின்றன. விவசாயம் பொய்த்துப் போனதால் வேலையில்லா திண்டாட்டம், குடிநீர்கூட இல்லாத அவல நிலைமை என்ற இரண்டு தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ள முடியாமல், கிராமப்புற மக்கள் ஊரைக் காலிசெய்துவிட்டு நகரங்களை நோக்கி அகதிகளாக ஓடிவரும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். எனினும்,

வறட்சியின் கோரம்: கோவை மாவட்டம், சூலூர் ரோடு, ராவுத்தர் பிரிவு பகுதியில் தண்ணீரின்றிப் பட்டுப்போய் நிற்கும் தென்னை மரங்கள் (மேல்படம்). ராமநாதபுரம் பகுதியில் தேங்கிக் கிடக்கும் தண்ணீரை வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்ல முயலும் பெண்கள்.

இந்த வறட்சி தமிழக விவசாயிகளின், தமிழக மக்களின் போராட்டக் குணத்தை வற்றச் செய்துவிடவில்லை.

தேசிய, தென்னிந்திய நதிகள் இணைப்புச் சங்கத்தின் தலைவர் அய்யாக்கண்ணு தலைமையில் தமிழக விவசாயிகள் டெல்லியில் நடத்திவரும் போராட்டம் ஒரு மாதத்தை நெருங்கவுள்ளது. “வறட்சி நிவாரணத்தை உயர்த்தி வழங்க வேண்டும், அனைத்து விவசாயிகளின் வங்கிக் கடன்களைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும், காவிரி மேலாண்மை வாரியத்தை உடனடியாக அமைக்க வேண்டும்” என்ற அவர்களின் கோரிக்கைகள், தமிழக விவசாயிகளின் நலனை மட்டுமின்றி, வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஏனைய மாநிலங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிகளின் நலனையும் பிரதிபலிப்பதாக இருப்பதால், உ.பி., பஞ்சாப், அரியானா, சத்தீஸ்கர் மாநிலங்களைச் சேர்ந்த விவசாயிகள், போராடும் தமிழக விவசாயிகளைச் சந்தித்து ஆதரவு தெரிவிக்கின்றனர்.

தமிழக விவசாயத்தையும் விவசாயிகளையும் காப்பாற்றக் கோரித் தமிழகம் முழுவதும் மாணவர்களும், இளைஞர்களும் போராட்டங்களை நடத்தி வருகின்றனர். காவிரி மேலாண்மை வாரியத்தை அமைக்கக் கோரும் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலக முற்றுகைப் போராட்டம் தஞ்சையில் இரண்டு வாரத்துக்கும் மேலாக நடந்து வருகிறது.

மாடு செத்துப் போவதையெல்லாம் தேசியப் பிரச்சினையாக உருவேற்றி வரும் இந்து மதவெறிக் கும்பலோ, தமிழக விவசாயிகள் சாவோடு போராடுவதை உப்புப் பெறாத விசயமாக ஒதுக்கித் தள்ளுகிறது. இப்போராட்டங்களைப் பார்ப்பன, மேட்டுக்குடித் திமிரோடு அணுகி கொச்சைப்படுத்தி வருகிறது.

“டெல்லியில் ஒரு நாளைக்கு நூறு போராட்டங்கள் நடக்கும்,

அத்தனையையும் பிரதமர் போய் பார்க்க முடியுமா?” எனத் திமிராகக் கேட்கிறார், பொன்னார். “நிதியமைச்சரிடம் கோரிக்கைகளைத் தெரிவித்த பிறகு, போராட்டத்தைத் தொடருவதில் நியாயம் இல்லை” என எச்சரிக்கும் தொனியில் பேசுகிறார், ஹெச்.ராஜா. பத்து இலட்ச ரூபாய் செலவில் கோட்டு சூட்டு போட்ட மோடியை நியாயப்படுத்திய இந்து மதவெறிக்கும்பல், “ஆடி கார் வைத்திருக்கும் அய்யாகண்ணு விவசாயியா?” என அவதூறு செய்கிறது. வழக்கம் போலவே, “தமிழகத்தில் மோடி எதிர்ப்பைத் தூண்டிவிடுபவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்” என உளவுத் துறைக்குப் போட்டுக் கொடுக்கும் வேலையையும் செய்கிறது, பா.ஜ.க.

டெல்லி ஜந்தர் மந்தரில் நடைபெற்று வரும் தமிழக விவசாயிகளின் போராட்டத்தை ஆதரித்து உரையாற்றும் உ.பி. மாநிலத்தைச் சேர்ந்த விவசாய சங்கப் பிரதிநிதி.

காவிரி டெல்டா மாவட்டங்களில் கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக குறுவை சாகுபடி நடைபெறவில்லை. இதில் கடைசி இரண்டு ஆண்டுகள் மோடியின் ஆட்சி. 2016 இறுதியில் காவிரி வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் அளித்த உத்தரவையடுத்து, சம்பா சாகுபடியை நடத்தி முடிக்கலாம் என விவசாயிகள் நம்பியிருந்தனர். “நீதிமன்ற உத்தரவை ஏற்க மறுத்து, காவிரி மேலாண்மை வாரியம் அமைக்க முடியாது” எனக் கூறி விவசாயிகளின் நம்பிக்கையில் மண்ணைவாரிப் போட்டது, மோடி அரசு. காவிரியில் தண்ணீர் மறுக்கப்பட்ட நிலையில், பருவ மழையும் பொய்த்துப் போனது. இதனையடுத்துதான், டெல்டா மாவட்டங்களில் விவசாயிகளின் பிணங்கள் விழத் தொடங்கின. தமிழக விவசாயிகளின் சாவுக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டிய பா.ஜ.க., தனது குற்றத்தை மறைத்துக்கொண்டு, மொத்தப் பழியையும் தமிழக அரசின் மீது சுமத்திவிட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ள முயலுகிறது.

வறட்சி நிவாரணம் 39,565 கோடி, வார்தா புயல் நிவாரணம் 22,573 கோடி - என 62,138 கோடி ரூபாய் நிதியுதவி வழங்க வேண்டும் என்று தமிழக அரசு கோரியிருந்தது. மோடி அரசோ பிச்சை போடுவது போல, 2,014 கோடி ரூபாய் மட்டுமே நிவாரணமாக ஒதுக்கியிருக்கிறது.

4,702 கோடி ரூபாய் வறட்சி நிவாரணம் கோரிய கர்நாடக மாநிலத்திற்கு 39 சதவீதத் தொகையும் (1,782 கோடி ரூபாய்), 1,500 கோடி ரூபாய் வறட்சி நிவாரணம் கோரிய ஆந்திர மாநிலத்திற்கு மூன்றில் ஒரு பங்கும் (518 கோடி ரூபாய்) அளிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, தமிழகம் கோரிய தொகையில் வெறும் மூன்று சதவீதமே மட்டும் நிவாரணத் தொகையாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கடந்த ஆண்டு தென்மேற்குப் பருவ மழை முழுவதுமாகப் பொய்த்துப் போகவில்லை. அம்மழையையும், காவிரி நீரையும் பயன்படுத்தி விவசாயம் செய்திருக்கும் கர்நாடகாவையும்; காவிரி நீரும் மறுக்கப்பட்டு, வடகிழக்குப் பருவ மழையும் முற்றிலுமாகப்

பொய்த்துப் போய் பாதிக்கப்பட்டுள்ள தமிழகத்தையும் ஒரே தட்டில் வைத்து அணுகுவது, எவ்விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாத அநீதி.

62,138 கோடி ரூபாய் நிவாரணம் கோரிய தமிழகத்திற்கு எந்த அடிப்படையில் 2,014 கோடி ரூபாய் மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டது என்பதற்கு எந்த விளக்கத்தையும் மைய அரசு அளிக்கவில்லை. ஒதுக்கப்பட்டுள்ள 2,014 கோடி ரூபாயில் வறட்சி நிவாரணத்திற்கான பங்கு 1,748 கோடி ரூபாய். இந்தத் தொகையையும் மைய அரசு முழுவதுமாக அளிக்கப் போவதில்லை. தேசியப் பேரிடர் நிவாரண நிதியாக ஏற்கெனவே ஒதுக்கப்பட்ட தொகையில் ஒரு நானூறு கோடி ரூபாயைத் தமிழக அரசு செலவழிக்கவில்லையாம். அதனால், அந்த நானூறு கோடி ரூபாயைக் கழித்துக்கொண்டு, மீதியைத்தான் மைய அரசு தரவிருக்கிறது.

தமிழகம் முழுவதும் விவசாயம் பொய்த்துப் போய், கிராமப்புறங்களை வேலையில்லாத திண்டாட்டம் கவ்வியிருக்கும் நிலையில், வறட்சி நிவாரணத்தில் கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டங்களுக்கு 6,000 கோடி ரூபாய் ஒதுக்க வேண்டும் எனக் கோரியிருந்தது, தமிழக அரசு. அந்தளவிற்குக்கூட வறட்சி நிவாரணம் ஒதுக்கப்படாமல் தமிழகம் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த அநீதி குறித்துக் கேள்வி எழுப்பிய பத்திரிகையாளர் ஒருவரை, தேசத் துரோகி என முத்திரை குத்தி மிரட்டினார், தமிழின விரோதி ஹெச்.ராஜா. மேலும், தமிழகத்தில் நடந்துவரும் ஆற்று மணல் கொள்ளை தான் வறட்சிக்குக் காரணமென்றும், நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக மைய அரசு ஒதுக்கிய பல்லாயிரம் கோடி ரூபாய் நிதியுதவிகளைத் திராவிடக் கட்சிகள் கொள்ளையடித்துவிட்டு, அண்டை மாநிலத்தோடும், மைய அரசோடும் மோதும் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கின்றன என்றும் கூறி, தனது ஓரவஞ்சனையை, தமிழக விரோதப் போக்கை மூடிமறைத்துவிட முயலுகிறது, பா.ஜ.க.

தமிழகத்தைக் கவ்வியுள்ள வறட்சிக்கும், விவசாயிகளின் சாவுகளுக்கும் திராவிடக் கட்சிகளைக்

காவிரி உரிமை மீட்புக் குழுவின் தலைமையில் காவிரி மேலாண்மை வாரியத்தை உடனே அமைக்கக் கோரி தஞ்சையில் நடைபெற்று வரும் போராட்டம்.

குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தும் இந்த ஆரிய பார்ப்பன யோக்கியர்கள், இதே அளவுகோலைத் தாங்கள் ஆளும் மாநிலங்களுக்கும் பொருத்துவார்களா? நாட்டிலேயே மிக அதிக அணைகளைக் கொண்ட மாநிலமான மகாராஷ்டிராதான் அடிக்கடி வறட்சியின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்கிறது. நீர்த் தேக்கங்களை அமைப்பதில் மிகப் பெரும் ஊழலும் கொள்ளையும் அம்மாநிலத்திலும் நடந்திருக்கிறது. விவசாயிகளின் தற்கொலையில் இந்தியாவிலேயே முதலிடத்தில் உள்ள மாநிலமும் மகாராஷ்டிராதான். கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக அந்த மாநிலத்தை மாற்றிமாற்றி ஆண்டுவரும் “தேசிய”க் கட்சிகளான காங்கிரசும் பா.ஜ.க.வும்தான் இந்தக் குற்றத் துக்குப் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

ஊழலில் ஈடுபட்ட கட்சியின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமல், திராவிடக் கட்சிகள் எனப் பேதமிட்டுப் பிரித்துக் காட்டுவதன் மூலம், திராவிடம் - தமிழினத்தின் மீதான பகையைதான் வெளிப்படுத்துகிறது, ஆரிய பா.ஜ.க. மேலும், அ.தி.மு.க.வையும் திராவிடக்

டெல்லியில் போராடிவரும் தமிழக விவசாயிகளுக்கு ஆதரவாக வகுப்புகளைப் புறக்கணித்து வெளியேறும் திருச்சி அரசு கலைக்கல்லூரி மாணவிகள்.

கட்சியாகப் பார்ப்பது அடிப்படையிலேயே அயோக்கியத்த மமானது. திராவிடக் கட்சிகள் எனப் பொதுவாகக் குற்றம் சுமத்துவதன் பின்னே, பார்ப்பனத்தி ஜெயா அடித்த வரலாறு காணாத கொள்ளையைப் பூசிமெழுகும் தந்திரம் மறைந்திருக்கிறது. இவை ஒருபுறமிருக்க, ஆற்று மணல் கொள்ளை, ஊழல் என்பது பற்றியெல்லாம் பேசுவதற்கு பா.ஜ.க.வினருக்கு எந்தத் தகுதியும், தார்மீக உரிமையும் கிடையாது.

அ.தி.மு.க. என்ற கொள்ளைக்கூட்டத்திற்குத் தலைவியாக இருந்த ஜெயாவைத் தனது இயற்கையான கூட்டாளியாக நட்பு பாராட்டி வந்த கட்சிதான் பா.ஜ.க. சொத்துக் குவிப்பு வழக்கிலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றுவ

தற்கு பாரதிய ஜனதா செய்திருக்கும் உதவிகளும் மோசடிகளும் ஏற்கெனவே நாறிப் போனவை. உதாரணத்திற்குச் சொன்னால், அரசு வழக்குரைஞராக பவானி சிங்கை முறைகேடான முறையில் நியமித்துக் கொடுத்ததே கர்நாடகா பா.ஜ.க. அரசுதான்.

சுன்ஹா அளித்த தீர்ப்பால் தண்டிக்கப்பட்டு, பிணையில் வெளியே வந்திருந்த ஜெயாவை, அவரது போயசு தோட்டத்து வீட்டுக்கே போய் சந்தித்தார் நிதியமைச்சர் அருண் ஜெட்லி. இந்தச் சந்திப்பிற்கு பிறகு தான், ஜெயா-சசி கும்பலுக்கு எதிராக நடந்துவந்த வருமான வரி வழக்கில் சமரசம் செய்துகொள்வதற்கு வருமான வரித் துறை ஒப்புக் கொண்டது.

கண்டெய்னர் பணக் கடத்தில் விவகாரத்தைச் சுமுகமாக முடித்துக் கொடுத்ததில் வெங்கையா நாயுடுவின் பங்கு அளப்பரியது. இப்படி பா.ஜ.க., ஜெயா-சசி கும்பலுக்கு காலத்தே செய்த உதவிகள் ஏராளமுண்டு.

மிகப் பெரிய தேசியக் கட்சி எனப் பீற்றிக் கொள்ளும் பா.ஜ.க., தமிழகத்தில் நடந்துவரும் ஆற்று மணல் கொள்ளைக்கு எதிராக சுண்டுவிரலைக் கூட அசைக்காமல் இருந்து வருவதை சந்தர்ப்பவாத ஓட்டுக்கட்சி அரசியல் என்ற வரையறைக்குள் அடைத்துவிட முடியாது. ராமமோகனராவ்-சேகர் ரெட்டி-ஓ.பி. எஸ். என்ற கூட்டணிதான் ஆற்று மணல் கொள்ளையின் சூத்திரதாரிகள் என்பது ஊரே அறிந்த உண்மை. அந்த உத்தமர் ஓ.பி. எஸ்.ஐத்தான் இப்பொழுது பாரதிய ஜனதா முட்டுக் கொடுத்து வருகிறது. ராமமோகனராவ் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்

பட்ட பின்னணியில் மோடி அரசின் சம்மதமும் உண்டு என்று தமிழகப் பத்திரிகைகள் எழுதி வருகின்றன.

இப்படி ஆற்று மணல் கொள்ளையர்களோடு பல வழிகளில் நேரடியாகவும் இரகசியமாகவும் உறவு வைத்திருக்கும் பா.ஜ.க.வை, காவரியில் தமிழகத்தின் உரிமைகளை வெளிப்படையாக மறுத்துவரும் பா.ஜ.க.வை., வளர்ச்சி என்ற போர்வையில் தமிழக விவசாயத்தை, குறிப்பாக தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியத்தைச் சுடுகாடாக்க முயலும் பா.ஜ.க.வைத் தமிழகத்தின் எதிரியாக நிறுத்த வேண்டும். ஆனால், அதற்குப் பதிலாக, தமிழகத்தைச் சேர்ந்த காட்சி ஊடகங்கள் வறட்சி குறித்த விவாதங்களில், பா.ஜ.கட்சியினரை நியாயவாண்களைப் போலப் பேச அனுமதிக்கின்றன.

60,000 கோடி ரூபாய் கேட்டதற்கு, வெறும் இரண்டாயிரத்து சொச்சம் கோடி ரூபாயைப் பிச்சைப் போலத் தூக்கியெறிந்து சிறுமைப்படுத்தியிருக்கும் மோடி அரசைக் கண்டிக்காமல், அ.தி.மு.க.(அம்மா) அரசு சம்மா கிடப்பது எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றுதான். அவர்களின் மெளனம் திருடர்களின் மெளனம். வாயைத் திறந்தால், அடுத்த வருமான வரித்துறை ரெய்டு பாய்ந்து விடுமோ என்ற அச்சம்தான் அவர்களை வாயை அடைத்துப் போட்டிருக்கிறது. மேலும், தமிழகத்தை வஞ்சித்த மோடி அரசை எதிர்த்துப் போராடும் மாணவர்கள், இளைஞர்கள் மீது அடக்குமுறையை ஏவி விட்டு, தனது அடிவருடித்தனத்தைக் காட்டி, மோடியின் கருணையைப் பெற முயலுகிறது.

திட்டத்தில் கொள்ளை என்பதை மாற்றி, கொள்ளையடிப்பதற்காகவே திட்டம் என ஊழலில் புதிய சாதனையை உருவாக்கியவர்தான் ஜெயலலிதா. அவரது ஆசியோடு நடப்பதாகக் கூறிவரும் சசிகலாவின் பிளாமி அரசு, கொள்ளையடிப்பதற்காகவே 60,000 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நிவாரண உதவி கேட்டிருக்கும் என்பதை மறுக்கவியலாது. அதற்கான அறி குறிகள் இப்பொழுதே தென்படத் தொடங்கிவிட்டன. குறிப்பாக, குடிமராமத்துப் பணியின் கீழ் தமிழகம் முழுவதுமுள்ள 1,519 நீர்நிலைகளைத் தூர்வாரும் பணிக்கு 100 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருக்கிறது, தமிழக அரசு. இந்தப் பணி எப்படி நடைபெறுகிறது தெரியுமா?

இந்த நீர்நிலைகளைத் தூர்வாருவதைச் செங்கல் சூளை அதிபர்களிடம் சட்டவிரோதமாகத் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டு, 100 கோடி ரூபாயை ஆளுங்கட்சியும் அதிகாரிகளும் அமுக்கிக் கொள்வதாகவும், தூர்வாரும்பொழுது கிடைக்கும் சவுடு மண்ணை, விவசாயிகளுக்குத் தராமல், சூளை அதிபர்களிடம் கமிசனுக்கு விற்று விட்டு இலாபம் பார்ப்பதாக

வும் பா.ம.க. நிறுவனர் ராமதாசு அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இந்து மதவெறி அரசியலை முதன்மைப்படுத்தித் தமிழகத்தில் காலூன்ற முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொண்டுள்ள பா.ஜ.க.-ஆர்.எஸ்.எஸ்., இப்படிப்பட்ட ஊழல், முறைகேடுகள் மீது தமிழக மக்கள் அடைந்திருக்கும் வெறுப்பை அறுவடை செய்து கொள்ள முயலுகிறது. திராவிடக் கட்சிகளுக்கு மாற்று பா.ஜ.க.தான் எனப் பீற்றிக் கொள்கிறது.

ஆனால், நீட் தேர்வு, ஜி.எஸ்.டி.வரி, ரேஷன் அரிசிக்கு மானியம் ரத்து என மோடி அரசு கொண்டுவரும் திட்டங்கள் அனைத்தும் தமிழகத்தின் உரிமைக்கு எதிரானதாகவே உள்ளன. அது மட்டுமா, ஹைட்ரோ கார்பன் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்குப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம், டெல்டா பகுதியில் மீண்டும் மீத்தேன் திட்டத்திற்கு அனுமதி, காவேரி மேலாண்மை வாரியத்தை உடனடியாக அமைக்க மறுப்பதோடு, அப்பிரச்சினையில் நிரந்தரமாகத் தமிழகத்திற்கு அநீதி இழைக்கும் வகையில் ஒற்றை நதி நீர் தீர்ப்பாயம் அமைக்கும் முடிவு, நியூட்ரினோ திட்டத்தைக் கைவிட முடியாது என்ற அறிவிப்பு, பாலாற்றில் ஆந்திர அரசும், பவானியில் கேரளாவும் தடுப்பணைகள் கட்டி வருவதைத் தடுக்க மறுப்பது, பிச்சையைவிடக் கேவலமான வறட்சி நிவாரணம் - எனத் தமிழக விவசாயத்தை அழிக்கும் தீய சக்தியாக நிற்கிறது, பா.ஜ.க. கூடுதலாக, திராவிட இயக்கங்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் சமூக சீர்திருத்தங்களை ஒழித்துக்கட்டி, ஆரிய -பார்ப்பன மேலாதிக்கத்தைத் தமிழக மக்களின் மீது மீண்டும் சுமத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும் இந்து மதவெறிக் கும்பலைத் தமிழகத்தின் முதன்மையான எதிரியாகத்தான் கருத முடியுமே தவிர, அரசியல் பிரதிநிதியாக நினைத்துப் பார்ப்பதுகூட வெட்கக்கேடானது, அருவருப்பானது.

தமிழகத்தின் விவசாயம் அழிவை நோக்கித் தள்ளப்பட்டிருப்பதற்கு வறட்சி, காவிரி பிரச்சினை என்பவற்றையும் தாண்டிப் பல்வேறு வலுவான காரணங்கள் உள்ளன. குறிப்பாக, மைய, மாநில அரசுகள் செயல்படுத்தி வரும் தனியார்மயப் பொருளாதாரக் கொள்கைதான் விவசாயத்தைச் சூதாட்டமாக்கி, விவசாயிகளை மரணத்தை நோக்கித் தள்ளி வருகிறது. தனியார்மயத்தின் பிறகுதான் ஆற்று மணல் கொள்ளை பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்தது; தனியார்மயத்தின் பிறகுதான் ஏரிகளும், கண்மாய்களும் ஒருபுறம் ரியல் எஸ்டேட் மாஃபியாக்களின் ஆக்கிரமிப்புகளாலும், இன்னொருபுறம் பராமரிப்பின்றியும் அழிக் கப்பட்டன; தனியார்மயத்தின்

ஆற்று மணல் கொள்ளையர்களோடு

பல வழிகளில் நேரடியாகவும்

இரகசியமாகவும் உறவு வைத்திருக்கும்

பா.ஜ.க.வை, காவரியில் தமிழகத்தின்

உரிமைகளை வெளிப்படையாக

மறுத்துவரும் பா.ஜ.க.வை.,

வளர்ச்சி என்ற போர்வையில்

தமிழக விவசாயத்தை,

குறிப்பாக தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியத்தைச்

சுடுகாடாக்க முயலும் பா.ஜ.க.வைத்

தமிழகத்தின் எதிரியாகக் கருத வேண்டும்.

பிறகுதான் விவசாய மானியங்கள் படிப்படியாக வெட்டப்பட்டன, விவசாய உற்பத்திச் செலவு அதிகமானது, விவசாய விளைபொருட்களுக்கான விலை வீழ்ச்சியடைந்தது. இந்த விஷச்சுழல்தான் விவசாயிகளைத் தீராத கடனில் சிக்க வைத்து, அவர்களைத் தற்கொலைக்குத் தள்ளிச் சென்றது; அவர்களை விவசாயத்தைவிட்டு ஓட வைத்தது.

இப்படி விவசாயத்தைக் கைவிட்டு நகரத்திற்கு இடம்பெயரும் விவசாயிகளை, விவசாயத் தொழிலாளர்களை, கிராமத்து இளைஞர்களைத்தான் குறைந்த கூலிக்கு காண்டிராக்டு தொழிலாளர்களாக கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால், விவசாயத்தின், விவசாயிகளின் அழிவில் தான் நாடு எட்டு சதவீத “வளர்ச்சியை” சாதித்து.

நாட்டை வறுமையிலிருந்து விடுவித்து, வல்லரசாக்கப் போகும் மந்திரக் கோலாகக் கூறப்பட்ட தனியார்மயம்-தாராளமயம் மிகப் பெரும் தோல்வியடைந்து நிற்பதை, விவசாயத்தின் நசிவு துலக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. “அனைவருக்குமான வளர்ச்சி” எனக் கூறி ஆட்சியைப் பிடித்த மோடியும் தோல்வியடைந்துவிட்டதை, அவரது ஆட்சியிலும் தொடரும் விவசாயிகளின் மரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆனாலும், மோடி உள்ளிட்ட ஆளுங்கும்பல் தமது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ள மறுத்து, நாட்டை மேலும் மேலும் தனியார்மய நாசகாரப் பாதையில் இழுத்துச் செல்கிறார்கள். மக்களுக்கு எதிராகத் திரும்பி விட்ட அவர்களிடம், விவசாயத்தையும் விவசாயிகளையும் காக்கு மாறு இனியும் கெஞ்சிக்கொண்டு நிற்பதால் எந்தவொரு பயனும் ஏற்படாது என்பதைப் போராடும் தமிழக விவசாயிகளும், மாணவர்களும், இளைஞர்களும் உணர வேண்டும். அந்த உணர்வுதான், நமது நாட்டின் சமூகப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் தலைகீழான மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவதற்கான முதல் படியாகும்.

● குட்பன்

கருத்துச் சுதந்திரம் பயங்கரவாதக் குற்றமாம்!

கருத்துரீதியாக மாவோயிஸ்டுகளை ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக பேராசிரியர் சாய்பாபாவுக்கும் அவரது தோழர்களுக்கும் ஆயுள் தண்டனை அளித்திருக்கிறது, நீதிமன்றம்.

புரட்சிகர ஜனநாயக முன்னணியின் இணைச்செயலரும், டெல்லி பல் கலைக்கழக பேராசிரியருமான தோழர் சாய்பாபா, உத்தர்கண்டைச் சேர்ந்த பத்திரிகையாளர் பிரசாந்த் ராகி, ஜே.என்.யு. மாணவர் ஹேமம் மிஸ்ரா, கட்சிரோலி மாவட்டத்தை சேர்ந்த பழங்குடியினரான மகேஷ் திர்கி, பாண்டு நரோதே ஆகியோருக்கு ஆயுள் தண்டனையும், விஜய் திர்கி என்ற பழங்குடி இளைஞருக்குப் பத்து ஆண்டு கடுங்காவல் தண்டனையும் விதித்துத் தீர்ப்பளித்திருக்கின்றது, மகாராட்டிர மாநிலம் கட்சிரோலி மாவட்ட செசன்சு நீதிமன்றம். “இதைவிட அதிகமான தண்டனை கொடுப்பதற்குச் சட்டத்தில் இடமில்லாத காரணத்தினால், ஆயுள் தண்டனைக்கு மேல் கொடுக்க முடியவில்லை” என்று நீதிபதி சூர்யகாந்த் ஷிண்டே தனது தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சாய்பாபா 90% ஊனமுற்றவர், இதய நோயாளி. பிறர் உதவியில்லாமல் கழிவறைக்குக்கூடச் செல்ல முடியாதவர். ஹேமம் மிஸ்ரா என்ற மாணவரும் ஊனமுற்றவர். சாய்பாபாவோ, மற்றவர்களோ குண்டு வைத்ததாகவோ, கொலை செய்ததாகவோ, காயம் ஏற்படுத்தியதாகவோ, குறைந்த பட்சம் ஆயுதம் வைத்திருந்ததாகவோ போலீசார் பொய்யாகக்கூடக் குற்றம் சாட்டவில்லை. இருந்த போதிலும், இந்துத்துவ பயங்கரவாதிகள், ஊழல் அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் மீதான வழக்குகளிலெல்லாம் எந்த நீதிமன்றமும் காட்டாத ஒரு ஆவேசத்தையும் ஆத்திரத்தையும் சாய்பாபா மீது காட்டியிருக்கிறார் நீதிபதி.

தடா, பொடா ஆகிய சட்டங்களைக் காட்டிலும் கொடிய, சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டத்தின் (Unlawful Activities Prevention Act) 13-வது பிரிவு (சட்டவிரோத நடவடிக்கையில் பங்கேற்பது, தூண்டுவது அல்லது நியாயப்படுத்துவது), 18-வது பிரிவு (பயங்கரவாத நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதற்கு சதி செய்வது), 20-வது பிரிவு (பயங்கரவாத அமைப்பின் உறுப்பினராக இருப்பது), 39-வது பிரிவு (பயங்கரவாத அமைப்புக்கு ஆதரவு தேடுவதற்காக பிரச்சாரம் செய்வது) - இவையெல்லாம் சாய்பாபா உள்ளிட்டோர் மீது போடப்பட்ட வழக்கின் குற்றப் பிரிவுகள். ஆயுள் தண்டனை பெறும் அளவுக்கு அவர்கள் செய்த குற்றம் என்ன?

அவர்கள் மாவோயிஸ்டு கட்சி மற்றும் அதனைச் சார்ந்த அமைப்புகளின் முக்கிய உறுப்பினர்கள்; மாவோயிஸ்டு கட்சியின் இலக்கியங்கள் அவர்களிடம் இருந்தன; அதன் உறுப்பினர்கள் என்ற முறையில் பொது ஒழுங்கைக் குலைக்கும் மாவோயிஸ்டு நடவடிக்கைகளுக்கு அவர்கள் உடந்தையாக இருந்திருக்கிறார்கள் இவைதான் குற்றச்சாட்டுகள். அதாவது, சாய்பாபாவும் பிறரும் கருத்துரீதியாக மாவோயிஸ்டுகளை ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதுதான் அவர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை வழங்குவதற்கு நீதிமன்றம் கூறியிருக்கும் குற்றச்சாட்டு.

எந்தவொரு குறிப்பான குற்றச்செயலில் ஈடுபட்டதற்காகவும் சாய்பாபாவோ மற்றவர்களோ தண்டிக்கப்படவில்லை. சாய்பாபா, அவர்

குறிப்பான குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்தப்படாத வழக்கில் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் புரட்சிகர ஜனநாயக முன்னணியின் இணைச்செயலரும் பேராசிரியருமான சாய்பாபா. (கோப்புப் படம்)

கொண்டிருந்த கருத்துக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு குடிமகனை அவர் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்காகவே தண்டிக்க முடியும் என்ற வாய்ப்பைச் சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்பு சட்டம் வழங்குகிறது. இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின்படி சாதாரண தண்டனை விதிக்கத்தக்க ஒரு குற்றத்துக்கு, சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்கு பதிவு செய்யப்படுமானால், ஆயுள் தண்டனை கூட விதிக்க முடியும். இதே சட்டத்தின் கீழ்தான் மாவோயிஸ்டு சிறைக் கைதிகளுக்காக ஆஜரான வழக்கறிஞர் முருகன் மதுரையில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

சாய்பாபாவை இப்படி ஒரு வழக்கில் கைது செய்வதற்குப் பல மாதங்கள் முன்னதாகவே, மத்திய அரசு தனது நோக்கத்தை வெளிக்காட்டி விட்டது. நவம்பர் 2013-இல் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மத்திய உள்துறை அமைச்சகம் தாக்கல் செய்த மனுவில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “நகரங்களின் உள்ள மாவோயிஸ்டு கொள்கையாளர்களும் அதன் ஆதரவாளர்களும் அரசுக்கு எதிராகத் திட்டமிட்டுப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். இவர்கள்தான் மாவோயிஸ்டு இயக்கத்தை உயிருடன் வைத்திருப்பவர்கள். மாவோயிஸ்டு கொரில்லாப்

படையின் உறுப்பினர்களைக் காட்டிலும், இவர்கள் தான் பல விதங்களில் ஆபத்தானவர்கள்.”

இவ்வளவு ஆத்திரமாக மத்திய அரசு பேசுவதற்குக் காரணம் இருந்தது. மத்திய இந்தியாவின் பழங்குடி மக்களிடமிருந்து அவர்களின் பாரம்பரிய உரிமையான காடுகளைப் பறித்து, பன்னாட்டு கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களுக்கு உடைமையாக்குவதற்காகப் போடப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் எதையும் மக்களின் போராட்டங்கள் காரணமாக அரசால் அமல்படுத்த முடியவில்லை. அதாவது, கனிம வளங்களை அம்பானிகளுக்குத் தாரைவார்க்கும் “வளர்ச்சித் திட்டங்கள்” எதையும் அரசால் அமல்படுத்த முடியவில்லை.

எனவே, மாவோயிஸ்டு கொரில்லாக்களின் ஆயுதப் போராட்டத்தை ஒடுக்குவது என்ற பெயரில் பழங்குடி மக்களை அடித்துத் துரத்தும்பொருட்டு சல்வாஜூடும் என்ற கூலிப்படையை உருவாக்கி, இலட்சக்கணக்கான பழங்குடி மக்களைக் கிராமங்களிலிருந்து அப்புறப்படுத்தியது. அரசாங்கமே சட்டவிரோத கூலிப்படையை இயக்குவது அம்பலமாகி சந்தி சிரித்ததால், 2010-இல் காட்டு வேட்டை (Operation Greenhunt) என்ற பெயரில் அதிகாரபூர்வமான படையெடுப்பையே அறிவித்தது, மன்மோகன் அரசு.

ஒரு பகை நாட்டுக்கு எதிரான போரைப் போன்று, சொந்த நாட்டு மக்கள் மீதே வான்வழித் தாக்குதல் உள்ளிட்ட எல்லா வடிவங்களிலும் போர் தொடுக்க ஆயத்த நிலையில் இருந்த இந்திய அரசு, உள்நாட்டிலும் உலகளவிலும் எழுந்த கண்டனக் குரல்களின் காரணமாக, அந்த போரையே கைவிட வேண்டியதாயிற்று. கையாலாகாத பிரதமர் என்று மன்மோகன் சிங்கை உலக முதலாளி வர்க்கம் காறித் துப்பியது. அடுத்த பிரதமராக மோடியைத் தயார் செய்யும் முயற்சியிலும் இறங்கியது. உச்ச நீதிமன்றத்தில் மத்திய அரசு தாக்கல் செய்த அறிக்கையின் பின்புலம் இதுதான்.

காட்டு வேட்டைக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பிய அருந்ததி ராய், பிரசாந்த் பூஷண் முதலானோர் முதல் நோம் சோம்ஸ்கி வரையிலான அறிவுத்துறையினர் யாரும் மாவோயிஸ்டுகள் அல்லர். வளர்ச்சி என்ற பெயரில் பொதுச்சொத்தை கார்ப்பரேட் முதலாளிகள் கொள்ளையிடுவதையும், பழங்குடி மக்களின் வாழ்வாதாரங்களைப் பறிப்பதையும், இயற்கை வளங்களையும் சுற்றுச்சூழலையும் நாசமாக்குவதையும், இதற்காக அப்பட்டமான சட்ட மீறல்களில் அரசு ஈடுபடுவதையும் மக்கள் மீது போர் தொடுப்பதையும் அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். இதைத் தவிர, வேறு எந்த சட்டவிரோதமான காரியத்திலோ, வன்முறையிலோ அறிவுத்துறையினர் ஈடுபடவில்லை. இப்படித் தேசிய, சர்வதேச அளவில் காட்டு வேட்டைக்கு எதிராகப் பல்வேறு தரப்பினரும் எழுப்பிய குரல், அரசைத் தோற்கடித்தது. இப்படிக் குரல் எழுப்பச் செய்ததில் தோழர் சாய்பாபாவின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒரு மக்கள் விரோதக் கொள்கைக்கு எதிராகப் பொதுக்கருத்தை உருவாக்கினார் சாய்பாபா. இது ஒரு குடிமகனின் ஜனநாயக உரிமை என்று சட்டம் அங்கீ

சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தண்டிக்கப்பட்டுள்ள (இடமிருந்து) ஜே.என்.யு. மாணவர் ஹேம் மிஸ்ரா, பழங்குடியினத்தைச் சேர்ந்த பாண்டு நரோதே, மகேஷ் திர்க்கி, பத்திரிகையாளர் பிரசாந்த் ராகி மற்றும் விஜய் திர்க்கி.

காக்கிறது. குறிப்பான வன்முறை நடவடிக்கை அல்லது குற்றச்செயலில் ஈடுபட்டிருந்தால் அன்றி, தடை செய்யப்பட்ட ஒரு இயக்கத்திற்கு ஆதரவாகப் பிரச்சாரம் செய்த காரணத்துக்காகவோ, அவ்வியக்கத்தின் உறுப்பினர் என்பதற்காகவோ ஒருவரைத் தண்டிக்க இயலாது என உச்ச நீதிமன்றத்தின் பல தீர்ப்புகள் கூறுகின்றன.

ஆனால், சாய்பாபாவுக்கு ஆயுள்தண்டனையே போதாது என்று கூறுவதற்கு இந்த நீதிபதி குறிப்பிட்டிருக்கும் காரணம் என்ன தெரியுமா? 1982 முதல் கட்சி ரோலி மாவட்டத்தில் எந்த வளர்ச்சித் திட்டத்தையும் அரசு அமல்படுத்த முடியவில்லையாம். அதற்குக் காரணம் நக்சலைட்டுகளின் வன்முறைதான் என்பதால், சாய்பாபாவுக்கு ஆயுள்தண்டனையே போதாதாம். சாட்சியங்கள், ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய ஒரு குற்றவியல் வழக்கில், எச்.ராஜாவின் மொழியில் தீர்ப்பளித்திருக்கிறார் இந்த நீதிபதி. இவ்வழக்கு விசாரணை எப்படி நடந்திருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மேற்கண்ட ஒரு வரியே போதுமானது.

ஆகஸ்டு 2013-இல் சந்திரபூர் மாவட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்ட மகேஷ், பாண்டு, ஹேம் மிஸ்ரா ஆகியோரை கட்சி ரோலி மாவட்டத்தில் கைது செய்ததாகப் பொய்யாகக் காட்டியது போலீசு. ஒரு மாதத்துக்குப் பின் டில்லியில் இருக்கும் சாய்பாபாவின் வீட்டுக்குள் திமுதிமுவுவென்று நுழைந்த மகாராட்டிர போலீசார், அவர் வீட்டிலிருந்து கணினி உள்ளிட்ட பொருட்களையும் ஆவணங்களையும் திருடிச் சென்றனர். இந்த நடவடிக்கையை சட்டபூர்வமானதாகக் காட்டும் பொருட்டு, திருட்டுப் பொருளைத் தேடுவதற்கான வாரண்ட் ஒன்றை மகாராட்டிர மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடமிருந்து பெற்று வந்திருந்தது போலீசு. இந்த நடவடிக்கையை எதிர்த்து இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களும்

மாணவர்களும் அவர் வீட்டின் முன் திரண்டுவிட்டனர். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு, யாருடைய ஒப்புதலோ சாட்சியமோ இல்லாமல்தான் இந்த தடயங்களைக் கைப்பற்றப்பட்டன என்பதை போலீசு கொண்டு வந்த சாட்சிகளே நீதிமன்றத்தில் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதாவது, சாய்பாபாவிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டதாக போலீசு கூறுகின்ற ஆவணங்கள் எதுவும் அவரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டவை அல்ல என்று சாய்பாபாவின் வழக்கறிஞர்கள் ஆணித்தரமாக நிறுவிவிட்டனர். இதை நீதிமன்றம் பொருட்படுத்தவில்லை.

அதுமட்டுமல்ல, கணினி உள்ளிட்ட மின்னணு சாட்சியங்கள் (Digital evidence) தடயவியல் சோதனைக்கு அனுப்பப்பட்டு, அவற்றின் உண்மைத்தன்மை நிறுவப்பட்டால்தான் நீதிமன்றம் அதனைச் சாட்சியமாக ஏற்கவேண்டும் என்ற உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் எதையும் விசாரணை நீதிமன்றம் மதிக்கவில்லை. சந்தேகத்திற்கிடமான தடயங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது.

போலீசார் கொண்டு வந்து நிறுத்திய சாட்சிகளுக்குக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் பெயர் கூடத் தெரியவில்லை. கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களை அடையாளம் காட்ட அழைத்துவரப்பட்ட சாட்சிகளுக்கு பென் டிரைவ், மெமரி கார்டு போன்ற சொற்களுக்கான பொருளே தெரியவில்லை. போலீசார் தங்களை விடுதியில் தங்க வைத்து, குளிப்பாட்டி அழைத்து வந்ததை, குறுக்கு விசாரணையின்போது சாட்சிகள் இயல்பாக விளக்கினர். அனைத்தும் பொய் சாட்சிகள் என்று தெரிந்தும், அவற்றை நீதிமன்றம் நிராகரிக்கவில்லை.

இத்தனைக்கும் மேல், சாய்பாபாவிடமிருந்தும் மற்றவர்களிடமிருந்தும் கைப்பற்றப்பட்டவை என்று போலீசார் காட்டியிருந்த ஆவணங்களும் நூல்களும் தடை செய்யப்பட்டவை அல்ல. அவற்றில் எந்த விதமான இரகசியமோ, சதித்திட்

இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின்படி

சாதாரண தண்டனை விதிக்கத்தக்க ஒரு குற்றத்துக்கு, சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்கு பதிவு செய்யப்படுமானால், ஆயுள் தண்டனைகூட விதிக்க முடியும். இதே சட்டத்தின் கீழ்தான் மாவோயிஸ்டு சிறைக்கைதிகளுக்காக ஆஜரான வழக்கறிஞர் முருகன் மதுரையில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்.

டமோ இல்லை. இலங்கை போர்க்குற்றம் குறித்த வீடியோக்கள், அருந்ததி ராய் கட்டுரைகள், கயர்லாஞ்சி படுகொலை தொடர்பான கட்டுரைகள், காஷ்மீர் குறித்த பி.பி.சி.யின் ஆவணப்படம் போன்றவை தான் கைப்பற்றப்பட்ட திடுக்கிடும் ஆவணங்கள். என்ற போதிலும் இவற்றையெல்லாம் அபாயகரமான ஆவணங்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது தீர்ப்பு.

மாவோயிஸ்டு அமைப்பைச் சேர்ந்த நர்மதா என்ற தோழருக்கு கணினிச் சில்லு ஒன்றை ஹேம் மிஸ்ரா என்ற மாணவர் மூலம் கொடுத்தனுப்பினார் என்பதும், புரட்சி கர ஜனநாயக முன்னணி என்ற தடை செய்யப்பட்ட அமைப்பின் இணைச் செயலாளராக இருந்தார் என்பதும் சாய்பாபா மீதான கூடுதல் குற்றச்சாட்டுகள்.

பு.ஜ.முன்னணி என்ற அமைப்பு ஓரிசா, ஆந்திரா மாநிலங்களில்தான் தடை செய்யப்பட்டுள்ளதேயன்றி, மத்திய அரசால் தடை செய்யப்படவில்லை. வழக்கு நடத்தப்பட்ட மகாராட்டிரத்திலும், சாய்பாபா செயல்பட்டு வந்த டெல்லியிலும் தடை செய்யப்படவில்லை. இருப்பினும் அது தடை செய்யப்பட்ட அமைப்புதான் என்று நீதிபதியே ஆதாரமில்லாமல் குற்றம் சாட்டி, அதன் அடிப்படையில் தண்டனையும் வழங்கியிருக்கிறார். சுமார் 827 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த தீர்ப்பு முழுவதும் இத்தகைய அபத்தங்களும் முரண்பாடுகளும் நிரம்பி வழிகின்றன என்று கூறுகிறார்கள் வழக்கறிஞர்கள்.

பொதுவாக அரசோ போலீசோ பொய் வழக்கு போடும்போது, “உங்கள் மீது குற்றம் இல்லையென்றால் நீதிமன்றத்தில் நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே” என்றொரு வாதம் எல்லோராலும் வைக்கப்படும். அதாவது, ஒருவேளை சட்டத்தை மீறி ஒரு குடிமகனின் உரிமையை அரசு பறித்திருந்தாலும், ஜனநாயகத்தின் சுயேச்சையான தூணாகிய நீதிமன்றம் அவருக்குச் சட்டப்படியான நிவாரணத்தை வழங்கிவிடும் என்பதுதான் நீதித்துறை குறித்து ஏற்படுத்தப்படும் இந்த நம்பிக்கைக்கு அடித்தளம்.

பேராசிரியர் சாய்பாபா மற்றும் அவரது தோழர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை ரத்து செய்யக் கோரியும், ஆள்தூக்கி கருப்புச் சட்டமான சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் சட்டத்தை நீக்கக் கோரியும் மக்கள் உரிமைப் பாதுகாப்பு மையத்தின் சார்பில் மதுரையில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கம்.

அந்த நம்பிக்கை ஒரு மூட நம்பிக்கை என்பதைப் பல தீர்ப்புகளில் நீதிமன்றங்கள் நிரூபித்து வருகின்றன. இது அத்தகையதோர் தீர்ப்பு. போதிய சாட்சியங்கள் இல்லாத போதிலும், தேசத்தின் மனச்சாட்சியைத் திருப்திப்படுத்தும்பொருட்டு அப்சல் குருவுக்குத் தூக்கு தண்டனை விதிப்பதாகக் கூறியது உச்ச நீதிமன்றம். அதே நேரத்தில், மறுக்க முடியாத சாட்சியங்கள் இருந்தும், நான் தான் செய்தேன் என்று நீதிபதியிடம் ஒப்புதல் வாக்குமூலமே கொடுத்த அசிமானந்தா போன்ற இந்துத்துவ பயங்கரவாதிகள் விடுவிக்கப்படுகின்றனர்.

நக்சலைட்டுகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் வளர்ச்சித் திட்டத்தின் எதிரிகள் என்கிறார் நீதிபதி. “ஹைட்ரோ கார்பன், மீதேன், கெயில் போன்ற ‘வளர்ச்சித் திட்டங்களை’ எதிர்ப்பவர்கள் அனைவரும் நக்சலைட்டுகளே” என்று வெறி பிடித்தவர்களைப் போலக் கூச்சலிடுகிறார்கள் பாரதிய ஜனதாக்காரர்கள். சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தடுப்புச் சட்டம் என்பது பயங்கரவாதிகளை ஒடுக்குவதற்கானது என்று இன்னமும் யாரேனும் கருதுகிறீர்களா?

சட்டத்தை மீறி ஒரு குடிமகனின் உரிமையை அரசு பறித்திருந்தாலும், ஜனநாயகத்தின் சுயேச்சையான தூணாகிய நீதிமன்றம் அவருக்குச் சட்டப்படியான நிவாரணத்தை வழங்கிவிடும் என்பதுதான் நீதித்துறை குறித்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை ஒரு மூட நம்பிக்கை என்பதை சாய்பாபாவுக்கும் அவரது தோழர்களுக்கும் தரப்பட்டுள்ள தண்டனை மீண்டும் உறுதி செய்திருக்கிறது.

மண்ணைப் பறித்து, மலடாக்கி, மக்களை அகதிகளாக்கும் கார்ப்பரேட் பயங்கரவாத நடவடிக்கையின் பெயர் வளர்ச்சி. இதற்கு எதிராக வாழ்வுரிமைக்கு குரல் கொடுப்போரின் பெயர் பயங்கரவாதிகள்.

● சூரியன்

இந்திய நீதிமன்றம் அந்நிய முதலீட்டாளர்களின் கைக்கூலிப்படையா?

ஜப்பானிய நிறுவனமான சுசுகியைத் திருப்திபடுத்துவதற்காகவும், தொழிலாளி வர்க்கத்தை எச்சரிப்பதற்காகவுமே மாருதி தொழிலாளர் வழக்கில் 13 தொழிலாளர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாருதி தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான கிரிமினல் குற்றவழக்கில் மார்ச் 18-ஆம் தேதியன்று குர்கான் செசன்ஸ் நீதிபதி கோயல் தீர்ப்பு வழங்கி விட்டார். குற்றம் சாட்டப்பட்ட 148 பேரில் 117 தொழிலாளர்கள் குற்றமற்றவர்கள் என்று விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். ஆனால், 13 தொழிலாளிகளுக்கு கொலைக் குற்றத்துக்காக ஆயுள் தண்டனையும், கொடும் காயம் விளைவித்த குற்றத்துக்காக 14 பேருக்கு 5 ஆண்டு சிறைத் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட 13 பேரில் 12 பேர் சங்க நிர்வாகிகள். ஒருவர் சம்பவ நாளன்று மேலாளரால் சாதிரீதியாக இழிவுபடுத்தப்பட்ட ஜியாலால் என்ற தொழிலாளி.

“148 தொழிலாளிகள் சேர்ந்து அவனிஷ் குமார் தேவ் என்ற அதி காரியைக் கொலை செய்தார்கள் என்பது வழக்கு. அதில் 117 பேருக்கு எதிரான குற்றம் நிரூபிக்கப்படவில்லை. மீதமுள்ளவர்களைத் தண்டிப்பதற்கான எந்தவித ஆதாரமும் தீர்ப்பில் இல்லை” என்கிறார் தொழிலாளர்களின் வழக்கறிஞர் ரெபெக்கா ஜான்.

அரசு வழக்கறிஞர் அனூராக் ஹூடா, 13 தொழிலாளர்களையும் தூக்கில் போடவேண்டுமென்று கோரினார். “மாருதி சம்பவம் உலக அரங்கில் இந்தியாவின் கவுரவத்தை தாழ்த்திவிட்டது. அந்நிய முதலீட்டாளர்கள் இந்தியாவில் முதலீடு செய்ய அஞ்சுவார்கள்” என்று

கொலைக் குற்ற வழக்கில் ஆதாரமின்றித் தண்டிக்கப்பட்ட மாருதி தொழிலாளர்கள்.

தொழிலாளர்களின் பிணையை மறுப்பதற்கு பஞ்சாப்-அரியானா உயர் நீதிமன்றம் 2013-இல் கூறியதை மேற்கோள் காட்டி, மரண தண்டனையை அவர் வலியுறுத்தினார். “மேக் இன் இந்தியா என்று பிரதமர் மோடி முழங்கி வரும் சூழலில், இத்தகைய சம்பவங்கள் தேசத்திற்கே களங்கமாக இருக்கின்றன” என்று கூறி ஊடகங்களிடமும் தூக்குத் தண்டனைக் காகப் பிரச்சாரம் செய்தார் ஹூடா.

சாட்சியங்கள் இல்லாத போதிலும் தேசத்தின் மனச்சாட்சியைத் திருப்திப்படுத்தும் பொருட்டு அப்சல் குருவுக்குத் தூக்கு தண்டனை விதித்தது உச்ச நீதிமன்றம். அந்நிய முதலீட்டாளர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் பொருட்டு 13 பேரைத் தூக்கில் போடவேண்டும் என்று வெளிப்படையாகக் கோருகிறார் அரசு வழக்கறிஞர். 2012-இல் மாருதி தொழிலாளர்கள் மீது ஜப்பானிய சுசுகி நிர்வாகம் ஒரு கொடிய அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருந்த தருணத்தில், அன்று குஜராத் முதல்வராக இருந்த மோடி என்ன செய்தார் என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள். மோடி ஜப்பானுக்கு நேரில் சென்று சுசுகி முதலாளியைச் சந்தித்தார். அங்கிருந்தபடி மாருதி தொழிலாளர்களுக்குக் கண்டனமும் தெரிவித்தார். இன்று டில்லியிலும் அரியானாவிலும் நடந்து கொண்டிருப்பது பா.ஜ.க.-வின் ஆட்சி. தொழிலாளிகளைத் தூக்கில் போடவேண்டும் என்று அரசு வழக்கறிஞர் கொந்தளிப்பதில் வியப்பென்ன?

• • •

“குற்றம் சாட்டுபவர்கள் குற்றத்தைச் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி நிரூபிக்க வேண்டும். அவ்வாறு நிரூபிக்க இயலாதபட்சத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைத் தண்டிக்க இயலாது” என்பது இந்தியக் குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு. மாருதி வழக்கைப் பொருத்தவரை ஒரேயொரு தொழிலாளிக்கு எதிராகக் கூடக் கொலைக்குற்றத்

தையோ, காயம் விளை வித்த குற்றத்தையோ அரசு தரப்பு நிரூபிக்கவில்லை.

“தொழிலாளர்கள் வன்முறை மற்றும் தீவைப்பில் ஈடுபட்டு அவனிஷ் குமார் தேவைக் கொண்டு விட்டார்கள்” என்று போலீசுக்கு புகார் கொடுத்தவர் தீபக் ஆனந்த் என்ற எச்.ஆர். மாணேஜர். புகார் கொடுத்த அவரால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் யாரையும் நீதிமன்றத்தில் அடையாளம் காட்ட முடியவில்லை. “தான் சம்பவ இடத்திலேயே இல்லை என்றும், நிர்வாகத்தின் ஆணைப்படிப் புகார் கொடுத்ததாகவும்” குறுக்கு விசாரணையில் அவர் ஒப்புக் கொண்டார்.

சாட்சிகளாக ஆஜர்படுத்தப்பட்டவர்களில் ஒரு தொழிலாளிகூட இல்லை. எல்லா சாட்சிகளும் நிர்வாகத்தினர் மற்றும் காண்டிராக்டர்கள். தொழிலாளர்களின் பெயர்களை அகர வரிசைப்படி குற்றப்பத்திரிகையில் எழுதியது மட்டுமல்ல; ஏ, பி என்பவற்றை முதல் எழுத்தாக கொண்ட தொழிலாளிகளை அடையாளம் காட்ட குறிப்பிட்ட அதிகாரிகள், பின்னர் சி,டி என்ற முதல் எழுத்து கொண்ட பெயர்களை உடைய தொழிலாளிகளை அடையாளம் காட்ட சில காண்டிராக்டர்கள் என்று செட்டப் செய்து, சாட்சிகளுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து அழைத்து வந்தனர். இருந்த போதிலும் தொழிலாளிகளை அவர்களால் அடையாளம் காட்ட முடியவில்லை.

“தொழிலாளர்கள் உருட்டுக் கட்டைகளாலும் இரும்புக் கம்பிகளாலும் தாக்கியதாக” முதல் தகவல் அறிக்கையில் வழக்கம்போல எழுதிவிட்டது போலீசு. ஆலைக்குள்ளே உருட்டுக்கட்டையோ இரும்புக்கம்பியோ கிடையாது என்று நிர்வாகம் போலீசுக்குப் புரியவைத்த பின்னர், “கார் கதவுக்குள்ளே பொருத்தப்படும் 3 கிலோ எடையுள்ள இரும்பு பீம்களால் தாக்கியதாக” குற்றச்சாட்டைத் திருத்தினர். 139 தொழிலாளிகள் = 139 பீம்கள் என்று கணக்குக் காட்டினர். 139 பீம்கள் தொழிற்சாலையின் இருப்பில் குறைவதாகவோ, திருட்டுப் போனதாகவோ நிர்வாகம் பதிவு செய்யவில்லை என்பதைத் தொழிலாளர்கள் தரப்பு அம்பலப்படுத்தியது.

தாக்குதலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதங்களான பீம்களை, ஆலையிலிருந்து 20 கி.மீ. முதல் 70 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள தொழிலாளிகளின் வீடுகளிலிருந்து கைப்பற்றியதாகக் கூறியது போலீசு. கொலைக்குப் பயன்படுத்திய ஆயுதத்தை 70 கி.மீ. தள்ளியிருக்கும் தமது வீட்டில் கொலைகாரன் பத்திரமாக வைத்திருந்ததாகவும், சுமார் ஒரு மாதம் கழித்து அதைக் கைப்பற்றி

நீதிமன்றத் தீர்ப்பைக் கண்டித்து மாருதி தொழிலாளர்கள் மாணேசரில் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

யதாகவும் போலீசு சொன்ன கதையைக் கேட்டு நீதிபதி சிரித்திருக்க வேண்டும் அல்லது சிறியிருக்க வேண்டும். அவரோ போலீசின் கட்டுக்கதையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

“3 கிலோ எடையுள்ள இரும்பு பீமால் நிர்வாகத்தினரையும் போலீசாரையும் தொழிலாளர்கள் தாக்கியதாக” குற்றச்சாட்டு. ஆனால், தாக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் ஒரு நபருக்குக்கூடச் சிறிய எலும்பு முறிவு கூட இல்லை. வெறும் சிராய்ப்புக் காயங்களைத்தான் அவர்களால் காட்ட முடிந்தது. இந்தக் காயங்களுக்காக போலீசார் கொடுத்த மருத்துவச் சான்றிதழ்களும் போர்ஜரி என்பதைத் தொழிலாளர் தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் நிரூபித்தனர். இருப்பினும், “சான்றிதழ்கள் பொய் என்பதால், காயங்கள் பொய்யாகிவிட்டது” என்று தீர்ப்பில் குறிப்பிடுகிறார் நீதிபதி.

ஜியாலால் என்ற தலித் தொழிலாளியை ஒரு மேலாளர் சாதியைச் சொல்லி இழிவுபடுத்தியதை ஒட்டித் தான் அன்றைய பிரச்சினை மாருதியில் தொடங்குகிறது. இது தொடர்பாக மேலாளர் மீது ஜியாலால் கொடுத்த தீண்டாமைக் குற்றப் புகார் “பொய்யானது” என்று போலீசு நிராகரித்து விட்டது. அதே நேரத்தில், தொழிலாளிகள் ஆத்திரம் கொண்டு தாக்குவதற்கான நோக்கத்தை (motive) நிரூபிக்கும் பொருட்டு, சாதியைச் சொல்லி இழிவுபடுத்திய அந்தச் சம்பவத்தை போலீசு பயன்படுத்திக் கொண்டது. அப்பட்டமான இந்த முரண்பாட்டையும் நீதிமன்றம் கண்டு கொள்ளவில்லை.

ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் கலவரத்தில் ஈடுபட்டார்கள் என்பது குற்றச்சாட்டு. ஆனால், அத்தனை பெரிய ஆலையில் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்ட இடமோ ஒரேயொரு கட்டிடம் மட்டும்தான். மனிதவள மேம்பாட்டு அதிகாரி அவனிஷ் குமார் தேவின் கை, கால்கள் முறிக்கப்பட்ட நிலையில் அந்த அறை தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அவர் தப்பிக்க

மாருதி தொழிலாளர்கள் சார்பாக வாழாடிய மூத்த வழக்குரைஞர் ரெபக்கா ஜான் (இடது); அவரது ஜூனியர் வழக்குரைஞர் ஹர்ஷ் போரா.

முடியாமல் மூச்சுத் திணறி இறந்திருக்கிறார் என்பது தான் கூராய்வின் முடிவு.

“இன்னார் அவரைத் தாக்கினார்” என்றோ, “இன்னார் அறைக்குத் தீவைத்தார்” என்றோ யாரும் சாட்சியமளிக்கவில்லை. கண்காணிப்பு காமெரா பதிவுகளைக் காட்டுமாறு தொழிலாளர் தரப்பு வழக்கறிஞர் கோரிய போது, “பதிவுகள் அனைத்தும் எரிந்து விட்டதாக”ப் புளுகியது அரசு தரப்பு. “காமெரா எரிந்திருந்தாலும் பதிவான வந்தகடு எங்கே” என்ற கேள்வியை நீதிமன்றம் கேட்கவில்லை.

எரிந்து கருகிப்போன அந்த அறையிலிருந்து எரியாத தீப்பெட்டி ஒன்றைக் கைப்பற்றி, அதுதான் “கொளுத்து வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தீப்பெட்டி” என்று காட்டியது போலீசு. அந்த தீப்பெட்டியில் எந்த தொழிலாளியின் ரேகைப்பதிவும் இல்லை. அதை வைத்தத்தான் கொளுத்தினார்கள் என்பதையும் போலீசு நிரூபிக்கவில்லை.

“தீப்பெட்டியைக் கைப்பற்றியதாகக் (போலீசார்) காட்டியிருப்பது சந்தேகத்துக்குரியதுதான் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. அதன் காரணத்தினாலேயே, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் கொளுத்தியிருக்க மாட்டார்கள் என்ற முடிவுக்கு நாம் வந்துவிட முடியாது” என்று தீர்ப்பில் குறிப்பிடுகிறார் நீதிபதி. இந்தக் கேலிக்கூத்துக்குப் பெயர் குற்றவியல் விசாரணையாம்!

மாருதி தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பைக் கண்டித்து புதிய ஜனநாயகத் தொழிலாளர் முன்னணியின் சார்பில் சென்னை-ஆவடியில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டம்.

கொலை செய்யப்பட்ட அவனிஷ் குமார் தேவ தங்கனது நண்பர் என்கிறார்கள் தொழிலாளிகள். சங்கமே வைக்கக்கூடாது என்று நிர்வாகம் வெறிகொண்டு ஒடுக்கி வந்த சூழலில், சங்கத்தைப் பதிவு செய்வதற்குத் தொழிலாளிகளுக்கு அவர்தான் உதவியிருக்கிறார். “நிர்வாகம் ஆலைக்குள் கொண்டு வந்து இறக்கியிருந்த அடியாள் படையினர்தான் அவனிஷைக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள்” என்று அமர்ஜித் என்ற தொழிலாளி குற்றம் சாட்டினார்.

“தீ வைத்த அடியாள் யார் என்று அமர்ஜித்தால் நிரூபிக்க முடியாத காரணத்தினால், அமர்ஜித்தும் அவரது சக தொழிலாளிகளும் தான் தீ வைத்தார்கள் என்ற முடிவுக்கு நீதிமன்றம் வருவதாக”த் தனது தீர்ப்பில் கூறுகிறார் நீதிபதி.

ஆகத் தொன்மையானது என்று கூறப்படும் ஹமுரா பியின் சட்டம்கூட (கி.மு.1800), “குற்றம் சாட்டுபவன் தான் குற்றத்தை நிரூபிக்க வேண்டும்” என்கிறது. “தவறும்பட்சத்தில், சாட்டப்படும் குற்றத்துக்கான தண்டனை மரணம் என்றால், அந்த தண்டனைக்குக் குற்றம் சாட்டுபவன் ஆளாக வேண்டும்” என்றும் எச்சரிக்கிறது.

“தான் நிரபராதி என்பதைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்தான் நிரூபித்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று குற்றவியல் சட்டத்தின் அடிப்படையையே தலைகீழாக மாற்றின தடா, பொடா சட்டங்கள். தற்போது மாருதி தீர்ப்பு இன்னும் ஒரு படி மேலே போகிறது. குற்றம் சாட்டப்பட்ட தொழிலாளிகள் தங்களை நிரபராதிகள் என்று நிரூபித்துக் கொள்வது மட்டும் போதாதாம். குற்றவாளி யார் என்று கண்டுபிடித்து, அதனை நிரூபிக்க வேண்டிய புலனாய்வு அமைப்பின் பொறுப்பையும் சிறையில் இருந்த தொழிலாளர்கள் மீது சுமத்துகிறார் நீதிபதி. அவ்வாறு “நிரூபிக்கத் தவறிய காரணத்தினால், நீங்கள்தான் குற்றவாளிகள்” என்று 13 தொழிலாளர்களுக்கும் ஆயுள் தண்டனை விதித்திருக்கிறார்.

உலகத்தின் கவனத்தையே ஈர்த்த ஒரு போராட்டம் தொடர்பான வழக்கை போலீசும் நீதித்துறையும் எப்ப

டிக்கையாண்டிருக்கின்றன என்பதை மேற்கண்ட விவரங்களைப் படிக்கும் வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு நிலப்பிரபுத்துவ கட்டப் பஞ்சாயத்தில்கூட செல்லுபடியாகாத பொய்களை ஏற்றுக் கொண்டு தண்டனை வழங்கியிருக்கிறது விசாரணை நீதிமன்றம். கார்ப்பரேட் ஊடகங்களோ, “13 பேருக்கு ஆயுள் தண்டனை” என்பதை முதன்மைப் படுத்தி செய்தி வெளியிட்டு, விசாரணை என்ற பெயரில் நடைபெற்றிருக்கும் இந்த கேலிக்கூத்தை இருட்டடிப்பு செய்து விட்டன.

மார்ச் 18 அன்று இந்த தீர்ப்பு வெளியானதையொட்டி மாணேசருக்கு நேரில் சென்ற வினவு இணையதளத்தின் செய்தியாளர், மார்ச் 23 பகத்சிங் நினைவு நாளன்று மாணேசரில் பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் நடத்திய கண்டன ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்.

“உறக்கச் சொல், நாம் ஒன்று என்று! தொழிலாளிகளின் பறிக்கப்பட்ட வேலைகளை திரும்பக் கொடு! மோடி அரசு ஒழிக! புரட்சி ஓங்குக” என்று முழங்கிய அந்தத் தொழிலாளர்களிடம் “ஒரு பன்னாட்டு நிறுவனத்தைப் பணியவைத்த பெருமிதம் தெரிந்தது. சாதிய கட்டுமானத்தின் இறுக்கத்தை உடைத்து வர்க்க ஒற்றுமையைக் கட்டியெழுப்பிய செருக்கு தெரிந்தது. அச்சமற்ற களிப்பு தெரிந்தது” என்று தான் கண்ணுற்ற அனுபவத்தை அவர் பதிவு செய்கிறார்.

5 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நிர்வாகத்தையும், அரசையும், போலீசையும் எதிர்த்து மாருதி தொழிலாளர்கள் நடத்தி வரும் போராட்டம் பல வகைகளிலும் முன்னுதாரணம் படைத்திருக்கிறது. 2012-இல் கைது செய்யப்பட்ட 148 தொழிலாளிகளில் பெரும்பாலானவர்கள் 30 வயதுக்குக் குறைவானவர்கள். பலர் புதிதாகத் திருமணமானவர்கள். கொலை வழக்குகளில் கூலிப் படையினருக்கெல்லாம் ஒரு சில மாதங்களிலேயே பிணை வழங்கும் நீதிமன்றங்கள், மூன்றரை ஆண்டு காலத்துக்குத் தொழிலாளர்களுக்குப் பிணை வழங்கவில்லை.

இப்படி நிர்வாகமும் போலீசும் மட்டுமின்றி, நீதிமன்றமும் தமக்கு எதிராக நின்ற போதிலும் தொழிலாளர்களின் குடும்பத்தினர் அசாதாரண உறுதியைக் காட்டினர். “உயரத்தில் இருந்து விழுந்தால்தான் பிரச்சினை. நாம் தரையில் இருப்பவர்கள் தானே? எப்படியோ பிழைத்துக் கொண்டோம். முதலாளிக்கு ஒரு தொழிற்சாலை, தொழிலாளிக்கு ஆயிரம் தொழிற்சாலைகள்” - என்று மாணேசர் ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொண்ட ஒரு தொழிலாளி அடக்குமுறையை எதிர்கொண்ட அனுபவத்தை அலட்சியமாக சொல்லிச் சிரித்தார்” என்று குறிப்பிடுகிறார் வினவு செய்தியாளர்.

சங்க நிர்வாகிகளையும் முன்னணியாளர்களையும் கொலை வழக்கில் சிறை வைத்துவிட்டால், அத்தோடு தொழிற்சங்கம் என்ற பேச்சுக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட முடியும் என்று மாருதி நிர்வாகம் போட்ட கணக்கை இளம் தொழிலாளர்கள் முறியடித்திருக்கிறார்கள். வழக்கை எதிர்கொள்வதற்கு இமான் கான் என்ற தொழிலாளியின் தலைமையில் கமிட்டி அமைத்தார்கள். உடனே இமான்கானைக் கைது செய்து சிறை வைத்தது போலீசு. அவருடைய இடத்திற்கு ஓம் பிரகாஷ் ஜாட் என்ற 28 வயது இளைஞனைத் தெரிவு செய்தனர். அவருக்கும் கைது வாரண்ட் பிறப்பித்தது போலீசு. அவர் தலைமறைவானார். மன அழுத்தம் காரணமாக மாரடைப்பால் இறந்தார். அவருடைய பொறுப்பை ராம் நிவாஸ் என்ற 31 வயது தொழிலாளி

மாருதி தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்காக நாடு தழுவிய அளவில் 4.4.2017 அன்று நடந்த ஆர்ப்பாட்டத்தின் ஒருபகுதியாக, சென்னை - டி.ஐ.மெட்டல் ஃபார்மிங் ஆலை வாயிலில் தொழிலாளர்கள் நடத்திய ஆர்ப்பாட்டம்.

எடுத்துக்கொண்டார். அடக்குமுறைகள் செல்லுபடியாகவில்லை.

தொழிற்சங்கம் அமைக்க அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே ஒரு கொலை, தீவைப்பு நாடகத்தை அரங்கேற்றிய மாருதியில், தொழிற்சங்கத்தை அசைக்க முடியாமல் நிறுவிவிட்டார்கள் தொழிலாளர்கள். மாருதி தொழிலாளர்களின் உறுதி காரணமாக, அதன் கிளை நிறுவனமான பெலசோனிகாவில் நிரந்தர தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 89-லிருந்து 705-ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. தொழிலாளர்களின் ஊதியமும் உயர்ந்திருக்கிறது. “48 நொடிகளுக்கு ஒரு கார்” என்று 2012-இல் இலக்கு வைத்து மிரட்டிய நிர்வாகம், இப்போது “59 நொடிக் கு ஒரு கார்” என்று பணிந்திருக்கிறது.

117 தொழிலாளர்கள் நிரபராதிகள் என்று விடுவிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இருப்பினும் மாருதி நிர்வாகம் அவர்களுக்கு இழப்பீடும் கொடுக்காது, வேலையும் கொடுக்காது. 5 ஆண்டு சிறைத்தண்டனை பெற்ற 14 தொழிலாளிகள் ஏற்கெனவே தண்டனைக் காலத்தைச் சிறையில் கழித்துவிட்டதால், வெளியே வந்து விட்டார்கள். எஞ்சியிருப்பவர்கள் ஆயுள் தண்டனை பெற்ற 13 பேர். “ஆகப்பெரும்பாலான தொழிலாளிகள் விடுதலை ஆகிவிட்டார்கள். அது போதும். எங்களைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்” என்று சிறையிலிருக்கும் தொழிலாளிகள் தனக்கு செய்தி அனுப்பியிருப்பதாக நெகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடுகிறார் வழக்கறிஞர் ரெபெக்கா ஜான்.

“நிரந்தரத் தொழிலாளிகளுக்கும் தற்காலிகத் தொழிலாளிகளுக்கும் இடையிலான ஒற்றுமையை உருவாக்கியிருக்கிறோம். இது நிர்வாகத்தால் உடைக்க முடியாத ஒற்றுமை. இதுதான் 2012-இல் தொடங்கிய எங்கள் போராட்டத்தின் முக்கியமான வெற்றி” என்று சொல்கிறார் சங்கத்தின் முன்னாள் தலைவரான தொழிலாளி பவன் குமார்.

அரசும் போலீசும் தொழிலாளர் நலத்துறையும் நீதிமன்றமும் தமது நடுநிலை முகமூடி கழன்று பன்னாட்டு முதலாளிகளின் கூலிப்படைகள் என்று அம்பலமாகியிருக்கின்றன. இது மாருதி போராட்டம் வழங்கியிருக்கும் முக்கியமான செய்தி.

● அஜித்

கிரானைட் கொள்ளை: இந்த அமைப்புமுறை தோற்றுப் போய்விட்டது!

இது மக்கள் அதிகாரத்தின் பரப்புரை அல்ல.
கிரானைட் கொள்ளை குறித்து விசாரணை நடத்திய
சட்ட ஆணையர் சகாயம், தனது அறிக்கையில்
கூறியிருக்கும் ஒப்புதல் வாக்குமூலம்.

முதலாம் மாவட்டத்தில் நடந்த கிரானைட் கொள்ளை குறித்து விசாரணை நடத்திய சகாயம், அது குறித்து அளித்திருந்த அறிக்கையை, இந்து குழுமத்திலிருந்து வெளிவரும் பிரண்ட்லைன் ஆங்கில இதழ் (மார்ச் 31, 2017), “ஒரு கொள்ளையின் கூறுகள்” (Anatomy of a Loot) எனும் தலைப்பில் கட்டுரை வடிவில் மிகச் சுருக்கமாக வெளியிட்டிருக்கிறது.

சென்னை உயர் நீதிமன்றம் செப்.11, 2014 அன்று சகாயத்தை சட்ட கமிசனராக நியமித்து உத்தரவு பிறப்பித்தது. டிசம்பர் 2014-இல் தனது விசாரணையைத் தொடங்கிய சகாயம், நவம்பர் 2015-இல், ஓராண்டுக்குள்ளாகவே தனது அறிக்கையை நீதிமன்றத்திடம் அளித்தார். சமூகத்தில் நிலவும் ஊழல் பற்றி அடிக்கடி சவுண்டுவிட்டு வரும் நீதிபதிகள் தாமாதவே முன்வந்து அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவர்களோ, “சகாயத்தின் அறிக்கையை வெளியிடுமாறு அ.தி.மு.க. அரசிற்கு அறிவுறுத்திவிட்டு”த் தமது கடமையை முடித்துக் கொண்டனர்.

சகாயம் சட்ட கமிசனராக நியமிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து உச்ச நீதிமன்றம் வரை சென்ற, சகாயம் விசாரணை நடத்துவதற்கு பெஞ்சு - நாற்காலியைக்கூடத் தராமல் அலைக்கழித்த, சகாயம் எங்கே போகி

கிரானைட் மாஃபியா கும்பலால் வெட்டிக் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பிறகு, எஞ்சி நிற்கும் மேலூரிலுள்ள பஞ்சபாண்டவர் மலை. (கோப்புப் படம்)

றார், யாரிடம் விசாரணை நடத்துகிறார், யாரெல்லாம் அவரைச் சந்தித்து புகார் தருகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் உள் வுத்துறையின் மூலம் கண்காணித்த புரட்சித் தலைவியின் அரசு, கிரானைட் கொள்ளை பற்றி அவர் தந்த அறிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டு வெளியிடும் என நீதிமான்கள் நம்பியது, “இன்னுமடா நம்பள நம்புறாங்கே” என்ற வடிவேலுவின் காமெடியை மிஞ்சக்கூடியது.

அறிக்கை அளிக்கப்பட்டு ஓராண்டு கடந்துவிட்ட நிலையில், அதனை உடனடியாக வெளியிடக் கோரும் பொது நல வழக்கொன்று உயர் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அவ்வழக்கை கடந்த மார்ச் 3-ஆம் தேதியன்று விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட முதல் அமர்வு, அப்பொழுதும் கூட அறிக்கையை வெளியிடுமாறு உத்தரவிடாமல், இது குறித்துத் தமிழக அரசு பதில் அளிப்பதற்கு ஆறு வாரம் அவகாசம் அளித்து, வழக்கை ஒத்தி வைத்துவிட்டது. இந்த நிலையில்தான், பிரண்ட்லைன் இதழ் வழியாக சகாயம் அறிக்கை கசிந்து வெளியே வந்திருக்கிறது.

தமிழக அரசின் கடனும்
கிரானைட் கொள்ளையும்

நிலவுகின்ற அரசுக் கட்டமைப்பு தோற்றுப் போய், திவாலாகி, மக்களுக்கு எதிரானதாக மாறிவிட்டது என நமது ஏட்டில் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறோம். மக்கள் அதிகாரம் இக்கருத்தை முன்வைத்து, மக்களை அணிதிரட்டி வருகிறது. 600 பக்கங்களைக் கொண்டிருக்கும் சகாயத்தின் அறிக்கை இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் பல்வேறு தரவுகளையும் சான்றுகளையும் கொண்டிருக்கிறது.

சகாயம் அறிக்கையின்படி, கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் கிரானைட் கற்களின் உள்நாட்டு விற்பனை மற்றும் ஏற்றுமதி ஆகியவற்றில் நடந்துள்ள முறைகேடுகள் மற்றும் வரி ஏய்ப்பால் தமிழக அரசிற்கு ஏற்பட்ட இழப்பு 65,154.60

கோடி ரூபாய். இந்த முறைகேடுகளின் மீது அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருக்குமானால், அரசிற்கு 44,283.12 கோடி ரூபாய் வருமானம் கிடைத்திருக்கும். ஆக, மதுரை மாவட்டத்தில் மட்டும் நடந்துள்ள கிராண்ட் சுரங்க ஒதுக்கீடு, உள்ளூர் விற்பனை, ஏற்றுமதி ஆகிய வற்றால் அரசிற்கு ஏற்பட்டுள்ள இழப்பு 1,09,437.72 கோடி ரூபாய் எனக் கணக்கிட்டிருக்கிறார், சட்ட கமிஷனர் சகாயம்.

பி.ஆர்.பி. உள்ளிட்டவர்களுக்கு மதுரை மாவட்டத்தில் மட்டுமின்றி, தருமபுரி, கிருஷ்ணகிரி மாவட்டங்களிலும் குவாரிகள் உள்ளன. ஆனால், சென்னை உயர் நீதிமன்றம் மதுரையைத் தவிர, பிற மாவட்டங்களில் விசாரணை நடத்த தேவையில்லை என சகாயத்துக்கு உத்தரவு போட்டதால், அங்கு நடந்திருக்கும் கொள்ளை வெளியே வராமல் அமுக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஒருபுறம் ஆற்று மணல், தாது மணல், கிராண்ட் உள்ளிட்ட இயற்கை வளக் கொள்ளை; இன்னொரு புறம் ஆளும் அ.தி.மு.க. கும்பலின், அதிகார வர்க்கத்தின் அடிமடியிலேயே கைவைக்கும் ஊழல். இந்த இரண்டும் சேர்ந்ததன் விளைவுதான் தமிழக அரசின் 3.14 இலட்சம் கோடி ரூபாய் கடன் சமை.

பொதுச் சொத்தைக் கொள்ளையடித்து, அதனைக் கருப்புப் பணமாக வெளிநாடுகளில் பதுக்கி வைத்திருக்கும் இந்த மாஃபியா கும்பல் காராகிரகத்தில் அடைக்கப்படவில்லை. ஆனால், அப்பாவித் தமிழர்களோ, கூடுதல் வாட் வரி, பேருந்துக் கட்டண உயர்வு, ரேஷன் சர்க்கரைக்குக் கூடுதல் விலை என இக்கடனையும் அதற்கான வட்டியையும் திருப்பிச் செலுத்துமாறு தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

டாமின் - கிராண்ட் கொள்ளையின் சூத்திரதாரி

தமிழகத்திலுள்ள கனிம வளங்களை முறையாக வெட்டியெடுத்து விற்று, அதன் மூலம் அரசிற்கு வருமானம் தேடித் தரும் நோக்கில்தான் டாமின் நிறுவனம் உருவாக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், அந்த நிறுவனம், சொல்லிக் கொள்ளப்படும் அந்த நோக்கத்திற்கு எதிராகத் தமிழக அரசிற்கு வர வேண்டிய வருமானத்தையும் இலாபத்தையும் தனியாரிடம் கொண்டு சேர்க்கும் கைக்கூலியாகச் செயல்பட்டிருக்கிறது எனக் குற்றஞ்சுமத்துகிறது, சகாயத்தின் அறிக்கை.

“டாமின் நிர்வாகம் குவாரிகளைத் தனியார் வசம் ஒப்படைக்கும் நோக்கில் 1984-லும், அதன் பின்னர் 1998-லும் முகவர்களை உருவாக்குவது என்ற முறையே ஏற்படுத்தி, கிராண்ட் கற்களை வெட்டுவதற்கும் அவற்றை விற்பதற்குமான உரிமங்களைத் தனியாருக்குத் தாரை வார்த்தது. இவ்வாறு

குவாரிகளைத் தனியாருக்குத் தாரை வார்க்கும் சட்டபூர்வ அதிகாரம் டாமின் நிர்வாகத்திற்கு இல்லாதபொழுதும், 1998, டிசம்பர் 28-இல் நடந்த டாமினின் 134-வது இயக்குநர்கள் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் தனியார் முகவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்” என சகாயத்தின் அறிக்கை டாமினில் நடந்த மோசடியைப் பதிவு செய்கிறது.

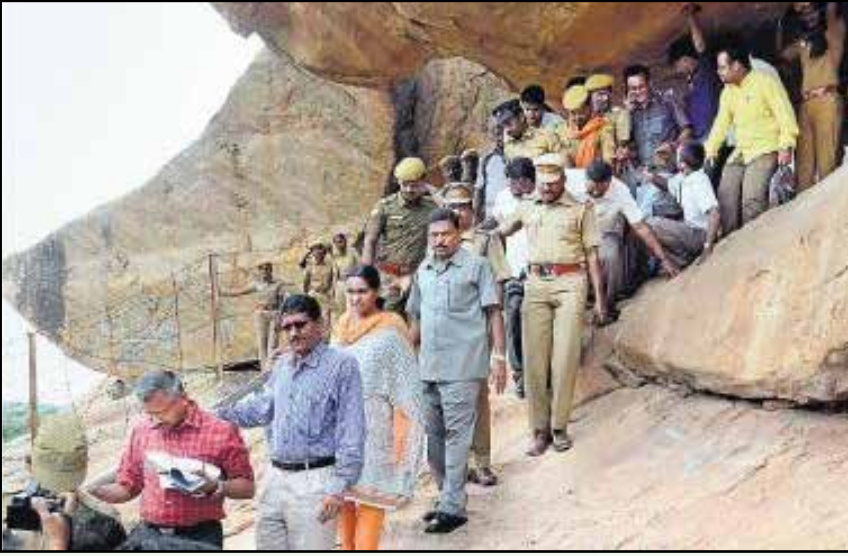

அதன் பிறகு, குத்தகைதாரர்கள் என்ற கொள்ளைக்கூட்டம், எந்த இடத்தில் கற்களை வெட்டியெடுக்க விண்ணப்பம் போடுகிறதோ, அந்த இடம் தொன்மை வாய்ந்த மலையா, நீர்ப்பாசன கண்மாயா, வாய்க்காலா, பஞ்சமி நிலமா, பொதுப்பாதையா, தனியார் நிலமா, சுடுகாடா என்பது பற்றியெல்லாம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் அனுமதி வழங்கி, அகும்பல் மேலூர் வட்டாரத்தை கிராண்ட் கழிவுகளின் குப்பைத் தொட்டியாகச் சீரழித்ததற்குத் துணை போயிருக்கிறது, டாமின்.

மேலும், “குவாரிகளில் புதைந்து கிடக்கும் கற்களின் மதிப்பைக் குறைவாக மதிப்பிடுவதன் மூலம், தனியார் குத்தகைதாரர்கள் கொள்ளை இலாபம் அடைவதை டாமின் அதிகாரிகள் உத்தரவாதப்படுத்தியதோடு, டாமினின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கிய குவாரிகளில் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட கற்களை உள்ளூரில் விற்பதிலும், ஏற்றுமதி செய்வதிலும் பல முறை

கிராண்ட் கழிவுகளால் குப்பைத் தொட்டியாக்கப்பட்ட மேலூர் வட்ட கிராமப்புறம். (கோப்பு படம்)

திருவாதவூர் ஓவா மலையில் அமைந்துள்ள மூவாயிரம் ஆண்டு பழமை வாய்ந்த சமணர்களின் குகைகளுக்கு கிராணைட் மாஃபியா கும்பலால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை ஆய்வு செய்யும் சகாயம். (கோப்புப் படம்)

கேடுகளைத் தாமே நடத்தி, 5,507.53 கோடி ரூபாயைத் தமக்குள் பங்கு போட்டு முழுங்கியதாகக் குற்றஞ் சுமத்துகிறது சகாயத்தின் அறிக்கை.

கிராணைட் கொள்ளை - ஒரு பயங்கரவாத நடவடிக்கை

“அதிகார வர்க்கத்தின் துணையோடு கிராணைட் குவாரி குத்தகைதாரர்கள் நடத்திய முறைகேடுகளிலேயே மிகப்பெரும் முறைகேடு கிராணைட் கற்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் நடந்த அந்நியச் செலாவணியோடு மோசடிதான்” எனப் பதிவு செய்கிறது, சகாயத்தின் அறிக்கை. மேலும், “இந்த ஏற்றுமதி மோசடிகள் ரூபாயின் மாற்று மதிப்பைப் பாதிக்கக்கூடிய வகையில் அபாயகரமானதாக இருந்தன” என்று தனது அறிக்கையில் ஆணித்தரமாகக் குறிப்பிடுகிறார், சகாயம்.

மதுரை மாவட்டத்தில் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட கிராணைட் கற்களில் எழுபது சதவீதம் அந்நிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட கற்களின் அளவையும், மதிப்பையும் குறைத்துக் காட்டி, அதன் மூலம் அமெரிக்க டாலர்களாகக் கிடைத்த கருப்புப் பணத்தை, குவாரி குத்தகைதாரர்கள் அந்நிய நாடுகளில் பதுக்கியிருக்கின்றனர்.

“இம்மோசடியைத் தாய்நாட்டின் பொருளாதார நலன்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகம்” எனக் குற்றஞ்சுமத்தியிருக்கும் சகாயம், “இந்தத் துரோகத்திற்கு தூத்துக்குடி, கொச்சி, சென்னை, மங்களூர் துறைமுகங்களின் அதிகாரிகளும், சுங்கத் துறையும், அரசு வங்கிகளும் உடந்தையாகச் செயல்பட்டிருப்பதோடு, விசாரணையின்போது தகவல்களைத் தர மறுத்தும், ஆவணங்களை அழித்தும் பி.ஆர்.பி., துரை தயாநிதி உள்ளிட்ட குத்தகைதாரர்களைக் காப்பாற்றும் விசுவாசத்தோடு நடந்து கொண்டனர்” என அம்பலப்படுத்துகிறார்.

“கிராணைட் கற்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் பல்வேறு தில்லுமுல்லுகளை நடத்தவும், இந்த ஏற்றுமதி

மூலம் கிடைக்கும் அந்நியச் செலாவணியை அந்நிய நாடுகளில் பதுக்கி வைக்கவும் குவாரி குத்தகைதாரர்கள் லெட்டர் பேடு கம்பெனிகள் உருவாக்கியதாகக் குறிப்பிடும் சகாயம், தனது விசாரணையில் 15 லெட்டர் பேடு கம்பெனிகள் உருவாக்கப்பட்டு, கருப்புப் பணம் அந்நிய நாடுகளில் பதுக்கப்பட்ட பிறகு கலைக்கப்பட்டதை ஆதாரங்களோடு நிறுவியிருக்கிறார்.

இந்த லெட்டர் பேடு கம்பெனிகளை உருவாக்குவதற்கு மைய அரசின் கம்பெனிகள் விவகாரத் துறை உதவியிருக்கிறது. இந்த நிறுவனங்கள் வங்கிக் கணக்குகளைத் தொடங்கவும், அதன் வழியாக ஏற்றுமதி வர்த்தகத்தில் பல்வேறு

தில்லுமுல்லுகளை நடத்தவும் வங்கிகள் உதவியிருக்கின்றன.

ஆம்னி பேருந்து முதலாளிகள் ஒரேயொரு போக்குவரத்து உரிமத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பல பேருந்துகளை இயக்குவதைப் போலவே, குவாரி குத்தகைதாரர்கள் ஒரேயொரு உரிமத்தையும், லாரி எண்ணையும் பயன்படுத்தி, பல லாரிகளை இயக்கியுள்ளனர். துறைமுகத்தின் ஆவணங்களில் குறிப்பிட்ட பதிவெண்ணும் உரிமமும் கொண்ட லாரி, ஒரு முறையோ, இரண்டு முறையோ கிராணைட் கற்களைக் கொண்டு வந்து இறக்கியதாகப் பதிவாகியிருக்கும். ஆனால், உண்மையில் அதே பதிவெண்ணையும் உரி

கிராணைட் கற்களின் உள்நாட்டு விற்பனை மற்றும் ஏற்றுமதி ஆகியவற்றில் நடந்துள்ள முறைகேடுகள் மற்றும் வரி ஏய்ப்பால் ஏற்பட்ட இழப்பு 65,154.60 கோடி ரூபாய். இதன் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டிய அபராதம் 44,238.12 கோடி ரூபாயையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டால், மதுரை மாவட்டத்தில் மட்டும் கிராணைட் கொள்ளையால் அரசிற்கு ஏற்பட்ட இழப்பு 1,09,437.72 கோடி ரூபாய் எனக் கணக்கிட்டிருக்கிறார், சட்ட கமிஷனர் சகாயம்.

மத்தையும் பயன்படுத்தி நூற்றுக்கணக்கான லாரிகள் கிராண்ட் கற்களை குவாரியிலிருந்து துறைமுகத்திற்குக் கடத்தியிருக்கும்.

இந்தக் கடத்தலுக்கும், முறைகேடான ஏற்றுமதிக்கும் துறைமுகத்திலுள்ள மத்திய சுங்கத் துறை அதிகாரிகளும், கலால் துறை அதிகாரிகளும் உடந்தையாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். “எத்துணை டன் கிராண்ட் கற்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன, அவற்றின் தரம் என்ன, அவற்றின் விலையென்ன, இதன் மூலம் ஈட்டப்பட்ட அந்நியச் செலாவணி எவ்வளவு என்ற விவரங்களைக் கேட்டபோது, சென்னை, கொச்சி, தூத்துக்குடி, மங்கலூரு துறைமுகங்களைச் சேர்ந்த சுங்கத் துறை அதிகாரிகள் அந்த விவரங்களை அளிக்க மறுத்துவிட்டதாக”க் குற்றஞ்சுமத்துகிறார், சகாயம்.

குத்தகைதாரர்களின் வங்கிக் கணக்குகளை நிர்வகிக்கும் பெரும்பாலான வங்கிகள் இந்த ஏற்றுமதி வர்த்தகம் தொடர்பான அந்நியச் செலாவணி வரவு-செலவு கணக்குகளைத் தர மறுத்துள்ளன. குறிப்பாக, ஒலிம்பஸ் கிராண்ட்ஸ் என்ற நிறுவனத்தின் முக்கிய பங்குதாரரான அழகிரியின் மகன் துரை தயாநிதி குறித்த விவரங்களை சகாயம் கேட்டதற்கு, மதுரையிலுள்ள கார்ப்பரேஷன் வங்கிக் கிளை, “துரை தயாநிதி அந்நிறுவனத்தின் பங்குதாரர்தான். ஆனாலும், அவர் குறித்த விவரங்கள் (know your customer) தங்கள் வங்கிக் கிளையில் இல்லை” எனக் கூசாமல் கையைவிரித்துக் காட்டியிருக்கிறது.

கிராண்ட் ஏற்றுமதி தொடர்பாகவும், அதில் ஈடுபட்ட லெட்டர் பேடு நிறுவனங்கள் தொடர்பாகவும் 2012-ஆம் ஆண்டுக்குரிய விவரங்களை மட்டும் தான் தேடி எடுக்க முடிந்தது என்றும், அதற்கு முந்தைய, பிந்தைய ஆண்டுகளுக்குரிய விவரங்களைத் தம் மால் நெருங்கவே முடியவில்லை என்றும் அறிக்கையிலேயே பதிவு செய்திருக்கிறார், சகாயம். அந்த ஒரு ஆண்டில் மட்டும் பி.ஆர்.பி. கிராண்ட்ஸ் நிறுவனம், ஒரு லெட்டர் பேடு நிறுவனத்தின் மூலம், தூத்துக்குடி துறைமுகத்தின் வழியாக கிராண்ட் கற்களை ஏற்றுமதி செய்ததில் 38.78 கோடி ரூபாய்க்கு அந்நியச் செலாவணி மோசடி செய்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட மோசடிப் பேர்வழியான பி.ஆர்.பி.க்குச் சிறந்த ஏற்றுமதியாளர் விருது கொடுத்து கௌரவித்திருக்கிறது, மைய அரசு.

இந்தத் தொகையை (38.78 கோடி ரூபாயை) ஏதனால் பெருக்கினால், எத்தனை தடவை பெருக்கினால் கிராண்ட் ஏற்றுமதியில் நடந்துள்ள மோசடிகளின் மொத்த மதிப்பு கிடைக்கும் என்பதை சகாயத்திற்கும் அப்பனான அதிகாரிகள் விசாரணை நடத்தினால்கூட கண்டு பிடித்துவிட முடியாது.

ஏனென்றால், “தூத்துக்குடி துறைமுகத்திலுள்ள சுங்கத் துறை மற்றும் கலால் துறையின் கணினிப் பதிவுகளில், கிராண்ட் ஏற்றுமதி தொடர்பான விவரங்களில் தில்லுமுல்லுகள் நடந்திருக்கிறது; கம்பெனிகள் விவகாரத் துறை, அந்நிய வர்த்தக இயக்குநரகம் ஆகியவற்றின் கணினிப் பதிவுகளில், பி.ஆர்.பி. கிராண்ட்ஸ், ஒலிம்பியா கிராண்ட்ஸ் உள்ளிட்ட கிராண்ட் குவாரி நிறுவனங்களின் ஏற்றுமதி வர்த்தகம் தொடர்பான விவரங்களை நாங்கள் பெற முடியாதபடி தடுக்கப்பட்டோம். இந்த நிறுவனங்களின் ஏற்றுமதி/இறக்குமதி இரகசியக் குறியீட்டு எண், இந்த நிறுவனங்களின் இயக்குநர்கள் குறித்த விவரங்கள், இந்த நிறுவனங்களின் கார்ப்பரேட் இரகசிய குறியீட்டு எண் போன்றவற்றைக்கூட அரசின் இணையதளங்களில் இருந்து எம்மால் பெற முடியவில்லை” எனக் குறிப்பிடுகிறார், சகாயம். தொழில் அதிபர்கள் என்ற போர்வையில் பொதுச் சொத்தைத் திருடித் தின்ற ஒரு மாஃபியா கூட்டத்தை, இந்த அரசுக் கட்டமைப்பு எப்படியெல்லாம் பாதுகாக்கிறது என்பதை நிறுவும் சான்றுகள் இவை.

அதிகார வர்க்கத்தின் கூட்டுக் களவாணித்தனம்

“கிராண்ட் கொள்ளை தொடர்பான செய்திகள் ஊடகங்களின் கவனத்தை ஈர்த்த சமயத்தில், தமிழக அரசு அதிரடி நடவடிக்கை எடுப்பதுபோலக் காட்டிக்கொண்டு, 44 கிரிமினல் வழக்குகளை கிராண்ட் குவாரி அதிபர்கள் மீது தொடுத்தது. தமிழக அரசின் ஊழல் கண்காணிப்புத் துறை 34 அதிகாரிகளின் வீட்டைச் சோதனையிட்டது. மதுரை மாவட்ட முன்னாள் ஆட்சியர்களான மதிவாணன், காமராஜ்; சுரங்கத் துறையைச் சேர்ந்த துணை இயக்குநர் ராஜாராம் உள்ளிட்டும் பல அதிகாரிகள் மீது ஊழல் குற்றச்சாட்டின் கீழ் வழக்குகள் தொடரப்பட்டன. ஆனால், நாளாக நாளாக விசாரணையின் சூடு தணிந்து போய், வழக்குகள் இயற்கையாக மரணித்துவிடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.”

“நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட சட்ட ஆணையர் சகாயம் கிராண்ட் கொள்ளை குறித்து விசாரணை நடத்துவதையே உள்ளூர் போலீசு விரும்பவில்லை. நரபலி போன்ற கொடூரமான கொலைக் குற்றத்தைச் சட்ட ஆணையர் விசாரிப்பதைக்கூடச் சீர்குலைத்து, சுரங்க குத்தகைதாரர்களைப் பாதுகாக்கத் துணிந்தது போலீசு.

நரபலி குறித்த விசாரணையை போலீசே தடுக்க முயற்சி செய்ததையடுத்து, சாட்சியங்களைப் பாதுகாக்க சுகோட்டிலேயே தங்கிய சகாயம்.

தனது மூன்று வயது குழந்தை கோபிகா, பி.கே.எஸ். குவாரியில் நரபலியாகக் கொடுக்கப்பட்டதைச் சாட்சியமாக அளித்துள்ள புதுத்தாமரைப்பட்டியைச் சேர்ந்த உஷா. (கோப்புப் படம்)

கீழ்வளவு உதவி ஆய்வாளர் அய்யனார், மேலூர் பகுதி கூடுதல் துணை போலீசு கண்காணிப்பாளர் மாரியப் பன் ஆகிய போலீசு அதிகாரிகள் நரபலி தொடர்பான விசாரணையைத் தடுத்து அத்துமீறி நடந்து கொண்டார்கள் என்றால், மதுரை ஊரகப் பகுதி போலீசு மாவட்ட கண்காணிப்பாளர் விஜயேந்திர பிடாரி இந்த அதிகாரிகளுக்கு ஆதரவாக நடந்துகொண்டார்.”

“ஊழல் அதிகாரிகள், நாணயமற்ற உள்ளூர் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள், பஞ்சமா பாதகங்களுக்கு அஞ்சாத குவாரி குத்தகைதாரர்கள் என்று அமைந்திருந்த இந்தக் கூட்டணி, முறைகேடுகளுக்கு எதிராக எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாமல் தடுப்பதை உறுதிப்படுத்தியது.”

“ஒவ்வொரு குத்தகைதாரரும் அரசுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் நட்டத்தைத் தனித்தனியாகக் கணக்கிட்டு, அந்தத் தொகையை அவர்களிடமிருந்து வசூலிக்க வேண்டும். இதனை அதிகாரிகள் இரண்டே மாதங்களில் முடிக்க வேண்டும் என செப்.2015-இல் உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. ஆனால், மதுரை மாவட்ட நிர்வாகம், இது நாள்வரை ஒரு நயாபைசாவைக்கூட குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து வசூலிக்கவில்லை. அவர்களிடம் பேருக்கு ஒரு விசாரணையை நடத்திவிட்டு, உச்சநீதிமன்ற உத்தரவையே முடக்கிப் போட்டுவிட்டது.”

“தாங்கள் மாட்டிக்கொள்ள மாட்டோம், தங்களை யாரும் தண்டித்துவிட முடியாது என்ற தைரியத்தில் தான், அதிகாரிகள் குத்தகைதாரர்களின் கொள்ளைக்கும் குற்றங்களுக்கும் எல்லாவிதத்திலும் உடந்தையாகச் செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். இலஞ்சம் பணமாகவும், பொருட்களாவும் தரப்பட்டு, மேலிருந்து அடிவரை தமக்கு எதையும் செய்துகொடுக்கக் கூடிய அதிகாரிகளின் கூட்டத்தைக் குத்தகைதாரர்கள் உருவாக்கி

வைத்திருந்தனர்” என அதிகார வர்க்கத்தின் கூட்டுக் கள வாணித்தனத்தைப் பதிவு செய்திருக்கும் சகாயம், “அதிகார வர்க்கத்தின் இத்தகைய ஒத்துழைப்பின்றி, பள்ளிப் படிப்பையே முடித்திராத ஒரு குத்தகைதாரர் (பி.ஆர். பழனிச்சாமி) ஒரு மாபெரும் கிராணைத் தொழில் சாம் ராஜ்யத்தை உருவாக்கியிருக்க முடியாது” என்று திட்டவட்டமாக கூறுகிறார்.

நாய் வாலை நிமிர்த்த முடியுமா?

கிராணைத் கொள்ளையை மாபெரும் கருந்துளையைப் போல ஆழங்காண முடியாத மோசடி என்று கூறும் சகாயம், “இந்த அமைப்பு முறை முற்றும் முழுதாக தோற்றுப்போயிருப்பதுதான், இந்தக் கொள்ளையின் ஆணி வேராக இருக்கிறது” என்று தனது அறிக்கையில் ஒப்புக்கொள்கிறார். பிறகு, தனது கூற்றுக்கே முரணான வகையில் நாய் வாலை நிமிர்த்துவதற்கான பரிந்துரைகளையும் தனது அறிக்கையில் பட்டியலிடுகிறார்.

- சென்னை உயர்நீதி மன்றம், மத்தியப் புலனாய்வுத் துறையின் கீழ் ஒரு பன்முகப் புலனாய்வு அமைப்பை உருவாக்கி கிராணைத் கொள்ளை குறித்து விசாரணை நடத்த வேண்டும்.
- மைய அரசின் கீழுள்ள வெளிநாட்டு வர்த்தக இயக்குநரகம், கிராணைத் தொழில் தொடர்பான ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி வணிகத்தைக் கண்காணிப்பதற்கு 24 மணி நேரமும் செயல்படக்கூடிய மையத்தை உருவாக்க வேண்டும்.
- கிராணைத் ஏற்றுமதி தொடர்பாக நடந்துள்ள முறைகேடுகளை விசாரிப்பதற்கு மத்திய அரசின் அமலாக்கத் துறை சிறப்புப் புலனாய்வுக் குழுக்களை அமைக்க வேண்டும்.
- கனிமப் பொருட்களை வெட்டியெடுப்பது தொடர்பாக உள்ள பழைய சட்டங்கள் அனைத்தையும் திருத்தி அமைக்க வேண்டும்.
- அனைத்திற்கும் மேலாக, கனிம வளங்கள் நிறைந்த மாவட்டங்களில் நேர்மையான, அப்பழக்கில்லாத அதிகாரிகளை மாவட்ட ஆட்சியராகவும், மாவட்ட போலீசு கண்காணிப்பாளர்களாகவும் நியமிக்க வேண்டும் எனப் பரிந்துரை செய்திருக்கிறார்.

தோற்றுப் போய்விட்ட அமைப்பு முறையை, அப்பழுக்கற்ற அதிகாரிகளைக் கொண்டும் சட்டங்களைத் திருத்துவதன் மூலமும் சீர்செய்துவிட முடியும் என்ற சகாயத்தின் நம்பிக்கை, கண்ணாடியைத் திருப்பினால்

மதுரை மாவட்டத்தில் கிராணைத் கொள்ளையை நடத்திய பெரும்புள்ளிகள் பி.ஆர்.பழனிச்சாமி (இடது) மற்றும் மு.க.அழகிரியின் மகன் துரை தயாநிதி. (கோப்புப் படங்கள்)

ஆட்டோ ஓடும் என்ற திரைப்பட காமெடியைத்தான் நினைவுபடுத்துகிறது. சகாயம் மட்டுமல்ல, நகர்ப்புற நடுத்தர வர்க்க அறிவுத்துறையினரும், அரசியல்வாதிகளின் மிரட்டலுக்கு அடிபணியாத, இலஞ்சத்திற்கு மயங்காத அதிகாரிகள் எண்ணிக்கை குறைந்து வருவதால்தான், இந்த அரசமைப்பு முறை சீரழிந்துபோய் விட்டதாகக் கருதுகிறார்கள்.

இந்த கிராண்ட் கொள்ளை விவகாரத்தையே எடுத்துக் கொள்வோம். மதுரை மாவட்டத்தில் இந்த முறை கேடு கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக நடந்துவருகிறது. இந்த இருபது ஆண்டுகளில் எத்தனையோ மாவட்ட ஆட்சியர்கள், போலீசு கண்காணிப்பாளர்கள், சுரங்கத்துறை இயக்குநர்கள் வந்து போயிருப்பார்கள். அவர்களுள் இரண்டே இரண்டு பேர்தான், சகாயமும், அன்சல் மிஸ்ராவும்தான் இந்தக் கொள்ளைக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கத் துணிந்தார்கள். நடவடிக்கை தொடங்குவதற்கு முன்பே, அவர்கள் இருவரையும் பணிமாறுதல் என்ற பெயரில் தூக்கியெறிந்து, கிராண்ட் கொள்ளையர்களைப் பாதுகாத்தார், அன்றைய முதல்வர் ஜெயா.

கிராண்ட் கொள்ளையை விசாரிக்குமாறு சகாயத்திற்கு உத்தரவிட்டு, நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்துவிட்டது போலக் காட்டிக்கொண்ட சென்னை உயர்நீதி மன்றம், தனது உத்தரவின் மை காய்வதற்கு முன்பே விசாரணையை மதுரை மாவட்டத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ள மாறு மறு உத்தரவு பிறப்பித்தது.

நீதிமன்றத்தால் அமைக்கப்பட்ட இந்த ஆணையத்தையும் மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த எந்தவொரு அதிகாரியும், எந்தவொரு அரசுத் துறையும் கால்தூசுக்குச் சமமாகக்கூட மதிக்கவில்லை. தனக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்த தலையாரி, எட்டய்யாவைக்கூட சட்ட ஆணையர் சகாயத்தால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஒரு பல்லில்லாத ஆணையத்தை அமைத்துவிட்டு நீதிமன்றம் பூச்சாண்டி காட்டியிருக்கிறது என்ற உண்மை விசாரணையின் போக்கிலேயே அம்பலமானது.

இதற்கும் மேலாக, கிராண்ட் கொள்ளையின் முக்கிய புள்ளியான பி.ஆர்.பழனிச்சாமி, மதுரை தவிர, பிற மாவட்டங்களில் தனது தொழிலை நடத்திக் கொள்ள அனுமதித்தார், உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி ராஜா. இந்த முறைகேடான தீர்ப்பு குறித்து தலைமை நீதிபதியிடமும் ஆளுநரிடமும் வழக்கறிஞர்கள் புகார் செய்தனர். அந்தப் புகாரின் மீது நடவடிக்கை இல்லை. மாறாக,

குவார்க்குத் தனது நிலத்தைத் தர மறுத்ததால், கிராண்ட் மாஃபியா கும்பலால் கை வெட்டப்பட்டதைச் சாட்சியமாக அளிக்கும் இ.மலப்பட்டி கிராமத்தைச் சேர்ந்த விவசாயி ராஜா. (கோப்புப் படம்)

“அதிகார வர்க்கத்தின் ஒத்துழைப்பின்றி, பள்ளிப் படிப்பையே முடித்திராத ஒரு குத்தகைதாரர் (பி.ஆர்.பழனிச்சாமி) ஒரு மாபெரும் கிராண்ட் தொழில் சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கியிருக்க முடியாது” எனக் குறிப்பிடுகிறது, சகாயத்தின் அறிக்கை.

தீர்ப்பை விமரிசித்த வழக்கறிஞர்களுக்கு வாழ்நாள் தடை விதித்தது அனைத்திந்திய பார் கவுன்சில்.

மதுரையில் உள்ள ஐந்து காவல் நிலையங்களைக் குறிப்பிட்டு, அந்த போலீசு நிலைய அதிகாரிகள் எந்த வழக்கிலும் பி.ஆர்.பழனிச்சாமியையோ, அவரது குடும்பத்தாரையோ கைது செய்யக்கூடாதென்ற உத்தரவையும் நீதிமன்றம் வழங்கியது.

“நீதிமன்றங்களின் ஒத்துழைப்போடுதான் கிராண்ட் கொள்ளை நடந்திருக்கிறது. அதையும் சகாயம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என முன்னாள் உயர்நீதி மன்ற நீதிபதி சந்துரு வெளிப்படையாகவே இந்து நாளிதழில் எழுதினார். ஆனால், எட்டய்யாவையே விசாரிக்க முடியாத சகாயம் நீதிபதியை எங்கே விசாரிப்பது?

இந்த இலட்சணத்தில் சி.பி.ஐ.யின் கீழ் பல்நோக்குப் புலனாய்வு, அதனை உயர்நீதி மன்றம் கண்காணிப்பது என்றெல்லாம் சகாயம் பரிந்துரைத்திருக்கிறார். இவையெல்லாம்

சங்கர் பாணி சினிமாக்களுக்கு வேண்டுமானால் பயன்படலாம்.

இயற்கை வளங்களைத் தனியார் முதலாளிகள் கொள்ளையடிப்பதற்கு ஏற்றவாறுதான் தற்பொழுது சட்டங்கள் திருத்தப்படுகின்றன. நெடுவாசல் பகுதியில் எதை வேண்டுமானாலும் உறிஞ்சி எடுத்துக்கொள்ள மாறு தனியார் நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையில், கனிம வளங்களைக் கொள்ளையிட முடியாதவாறு சட்டங்களைத் திருத்த வேண்டும் என்ற சகாயத்தின் பரிந்துரை போகாத ஊருக்கு வழி சொல்லுவதாகும்.

நாடும் மக்களும் எதிர்கொள்ளும் அடிப்படை வாழ்வாதார பிரச்சினைகள் தொடங்கி இயற்கை வளக் கொள்ளை வரையிலான எதையும் இன்றைய அரசு, அதிகாரக் கட்டமைப்புக்குள்ளே தீர்க்க முடியாது என்பதுதான் சகாயம் அறிக்கை கூறவரும் உண்மை. இதனை சகாயம் புரிந்துகொண்டாரோ இல்லையோ, பொதுமக்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

● செல்வம்

எங்கம்மா சாணி தட்டி வித்திச்சி! நாங்கள் எச்சி பாட்டில் கழுவிப் பொழைக்கிறோம்!!

நெசவுத் தொழில் அழிந்து, பாலாற்று மணல் கொள்ளையால் விவசாயமும் அழிந்து, டாஸ்மாக்கினால் குடும்பங்களும் அழிந்த நிலையில், அ.தி.மு.க. ஆட்சி பெண்களுக்கு வழங்கியிருக்கும் வேலைவாய்ப்புதான் எச்சில் சாராய பாட்டில் கழுவும் தொழில்.

காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் என்றால் பட்டு நெசவு, பாலாற்று விவசாயம் என்று சொல்லப்பட்டது ஒரு காலம்.

தமிழகத்தைச் சாராயத்தில் மூழ்கடித்த அ.தி.மு.க. கும்பல், காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தின் பெண்களுக்குப் புதியதொரு தொழிலை வழங்கியிருக்கிறது. எச்சில் சாராய பாட்டில்களைக் கழுவி, புதுப்பித்து மிடாஸ் ஆலைக்கு அனுப்பி வைப்பதே அந்தத் தொழில். நெசவுத் தொழில் அழிந்து, பாலாற்று மணல் கொள்ளையால் விவசாயமும் அழிந்து, டாஸ்மாக்கினால் குடும்பங்களும் அழிந்த நிலையில், அம்மாவின் ஆட்சி பெண்களுக்கு வழங்கியிருக்கும் வேலைவாய்ப்புதான் இந்த எச்சில் பாட்டில் கழுவும் தொழில்.

காஞ்சிபுரம் சென்னை ஆறுவழி நெடுஞ்சாலையில் உருவாகியிருக்கும் புதிய பட்டறைத் தொழில் இது.

காஞ்சிபுரம்-கருக்குப்பேட்டை வட்டாரத்தில், எச்சில் பாட்டில் கழுவும் “கம்பெனி”கள் பல குவிந்துள்ளன. அஸ்பெட்டாஸ் அல்லது

ஓலையால் வேயப்பட்ட மாட்டுக் கொட்டகைதான் கம்பெனி. ஒவ்வொரு கம்பெனியிலும், 10-க்கு 10-அடி அளவுள்ள 10-க்கும் மேற்பட்ட கழிவுத் தொட்டிகள் அடங்கிய கொட்டகைகள். குப்பையிலிருந்தும் டாஸ்மாக்க் பாரிலிருந்தும், காயலான் கடையிலிருந்தும் பொறுக்கப்பட்ட பழைய எச்சில் பாட்டில் மூட்டைகள்தான், இந்த கம்பெனிகளுக்கான கச்சாப்பொருட்கள்.

இந்த பாட்டில்களைக் கழுவி, அச்சு அசலாகப் புதிய பாட்டில் போல மாற்றி, மிடாசுக்கு அனுப்பி வைப்பதுதான் இந்த கம்பெனிகளின் பணி. மூட்டைகளில் வந்த பாட்டில்களிலிருந்து ஓட்டை உடைசல்களை ஒதுக்கி விட்டு, 13-க்கும் மேற்பட்ட பிராண்டு சாராய புட்டிகளை, தனித்தனியாக வகை பிரிக்க வேண்டும். பிறகு, பாட்டில்களின் வாய்புறத்தில் சுற்றியுள்ள பழைய மூடியின் ரிங்கை (வளையம்) கோணி ஊசியால் கழற்றி எடுக்க வேண்டும்.

பிறகு, வளையம் கழற்றப்பட்ட பாட்டில்கள் ஆசிட்டும், சோப் ஆயிலும் ஊற்றப்பட்ட தண்ணீர்த் தொட்டியில் கொட்டப்படுகின்றன. பாட்டிலில் ஓட்டியிருக்கும் பழைய லேபிளை விரலால் தான் சுரண்டி எடுக்கிறார்கள் பெண்கள். “லேபில் கறை, பழைய பாட்டிலிலிந்து சீக்கிரம் போகவே போகாது” என்று நொந்துபோய் சொல்கின்றனர் தொழிலாளர்கள். சுத்தமாகக் கழுவும் பொருட்டு அடுத்தடுத்து மூன்று தொட்டிகளுக்கு பாட்டில்கள் மாற்றப்படுகின்றன. இறுதியில் பளிச்சென ‘எலைட்’ பாட்டில்களாக உருமாற்றம் அடைகின்றன எச்சில் பாட்டில்கள்.

தகரம், பாத்திரமாய் மாறுவதற்கு நிகரான உழைப்பு இது. யாருக்கும் கையுறை இல்லை. 8 மணி நேரம் ஊறினால் வெறும் தண்ணீரே கையை அரித்து விடும். ஆசிட் கலந்த தண்ணீருக்குள் கைவிட்டபடியே 8 மணி நேரம்

கையை அரித்துத் தின்னும் தண்ணீரிலிருந்து கைகளை எடுக்காமல், எட்டு மணி நேரத்தில் 42 கிரேடுகளுக்கான பாட்டில்களைக் கழுவி அடுக்கினால், கிடைக்கும் சம்பளம் 150 ரூபாய்.

நின்று, 42 கிரேட்டு பாட்டில்களைக் கழுவினால்தான் 150 ரூபாய் சம்பளம். ஆசிட் தண்ணீர் மேலே தெறிக்காமல் இருக்க, எச்சில் பாட்டில் வரும் மூட்டைக் கோணிகளையே உடம்பில் கவசமாகச் சுற்றிக் கொள்கிறார்கள் பெண்கள். குனிந்து தொட்டிக்குள் கையை விட்டுக் கழுவ முடியாத சிறுவர்கள், காலி கிரேட்டைக் காலுக்கு கீழே போட்டு, அதன் மீது ஏறி நின்று கழுவுகிறார்கள். “ஆசிட் தண்ணீரில் தொடர்ந்து நிற்பதால் வாந்தி, மயக்கம், கண் எரிச்சல் வரும். இதற்குப் பயந்து லீவு போட்டால் சம்பளம் கட்டாகும், என்ன செய்வது?” என்று பெருமூச்சு விடுகிறார்கள்.

பவானி (வயது 55)

“பட்டுத் தறி நெய்யறுதுதான் சொந்த தொழில். எங்க வீட்டுக்காரும், நானும் உட்கார்ந்தமுனா, ஒரு வாரத்துல ஒரு சேலை அறுப்போம். தொழில் அழிஞ்சதாலே, பட்டு புடிச்ச கையில் பாட்டில புடிச்சிட்டுருக்கேன். வீட்டுக் காரரு பெயிண்ட் அடிக்கற வேலை, கல்யாண சமையல் வேலைன்னு போவாரு. மாசம் புல்லா வேலை இருக்காது.”

“பெரிய பையனுக்கு வயசு 30 ஆவுது. அவனுக்கு வலிப்பு நோய். எங்கயும் தனியா விட முடியாது. மன நலம் பாதிச்ச மாதிரி இருப்பான். அவனுக்கு எல்லா வேலைகளையும் நான்தான் செய்யணும். கவர் மெண்ட்ல உதவிக்கு வருசக்கணக்கா அலைஞ்சதுதான் மிஞ்சம். எவனும் சரியான பதில் சொல்லறதுல்ல. செங்கல்பட்டு, மெட்ராஸ்னு தூக்கினு அலைஞ்சது முடியல. குழந்தையா இருந்தா பரவாயில்லை. 30 வயசு பையன எப்படித் தூக்க முடியும், சொல்லுங்க.. இப்ப கடவுள் கிட்ட வேண்டிக்கிறது ஒண்ணுதான். நான் உயிரோட இருக்கும்போதே என் பிள்ளை போய்டணும். நான் முதல்ல போய்ட்டா, எம் புள்ள நாறிப்புடுவான். அதை என்னால் நெனச்சிக்கூடப் பார்க்க முடியல..”

“ஒரு மூட்டை பாட்டிலுக்கு மூடி எடுத்தா 7-ரூபா. கோணி ஊசிய வெச்சி கழற்றணும். அடிக்கடி கையில் குத்திடும். கை பானமா பொளந்துக்கிச்சின்னா அன்னிக்கு வேலை போய்டும். ஒருநாள் உடைஞ்சிப்போன பாட்டிலுங்க மேல தவறி விழுந்துட்டேன். உடம்பெல்லாம் பொத்துக்குனு புண்ணாயிடுச்சி. என் தலைவிதி, பட்டு நெஞ்சு கையால எச்சிப்பாட்டில துடைக்கற வேலைய செய்யறேன்.”

ஹேமலதா, 8-ம் வகுப்பு மாணவி

“என்னைய போட்டோல்லாம் எடுத்து பேப்பர்ல போட்டறாதிங்க. எங்க டீச்சர் பார்த்தா திட்டும்” என்று சொல்லி விட்டு, வெள்ளந்தியாக சிரித்தார். “நாங்க பாட்டில் கழுவுற வேலையெல்லாம் செய்ய மாட்டோம். அக்காங்க, கழுவி வைச்சா கேஸ்ல அடுக்கி எண்ணி வைக்கற வேலைய செய்வோம். லீவு வந்தா, வாரம் 50, 100 சம்பாதிப்போம். எங்கம்மாக்கிட்ட கொடுத்து எங்களுக்கு”

ஒரு மூட்டை பாட்டிலிருந்து மூடியைக் கழட்டுவதற்குக் கூலி ஏழு ரூபாய். கோணி ஊசியை வெச்சு கழற்றும்போது, அடிபட்டுக் கை பானமா பொளந்துக்கும். காயம் பட்ட அன்னிக்கு வேலையும் இல்லை, கூலியும் இல்லை.

குத் தேவையான பொருள வாங்கிக்குவோம். எங்கம்மாவும் பக்கத்துல கம்பெனியில்தான் பாட்டில் கழுவுது. எங்க கூட பத்தாவது புடிச்சிட்டிருந்த கீதா அக்காகூட எங்கம்மாவோட அங்க போகுது” என்று மாணவிகளுக்கு “அம்மா” வழங்கியிருக்கும் வேலை வாய்ப்பை விளக்கினார் அந்த மாணவி.

பாரதி, வயது 30

“வீட்டுக்காரரு ஆசாரி வேலை பாக்கறாரு. சம்பாதிக்கறத குடிச்சிட்டு வந்துடுவாரு. பாட்டில கழுவி தான் குடும்பத்தைப் பாக்கணும் நான். இந்த அழுக்கு பாட்டிலை நோண்டி, நோண்டி கழுவுனாதான் கூலி. கையும் காலும் ஆசிட் தண்ணில ஊறணும். டெய்லி இந்த தண்ணியில்தான் நான் நீச்சலடிக்க வேண்டி இருக்கு. எதிருல நிக்கிற பிரியாவுக்கு இரண்டு வாரமா ஜூரம். இப்பத்தான் உடம்புத் தேறி வந்திருக்கா. அதோ, அந்த அக்கா கைய பாருங்க. எந்த நேரமும் ஆசிட்டும், சோப்பாயிலும் கலந்த தண்ணியிலயே ஊறி உடம்பே செல்லரிச்சு போச்சு. குடிக்காதேன்னு சொன்னா எவன் கேட்கிறான். இந்த பாட்டில பாத்தாலே நமக்க ஒப்ப மாட்டேன்னுது. பல சமயம், பாட்டில்ல ஓணான், அரன, பாம்பு, தவளைன்னு பூச்சிங்க செத்துவரும். இந்த, பிரஷ் வைச்சு தான் முடிஞ்சவரைக்கும் கழுவுவோம்.”

“பட்டுத் தறி நெய்யறுதுதான் சொந்த தொழில்.

எங்க வீட்டுக்காரும், நானும் உட்கார்ந்தமுனா, ஒரு வாரத்துல ஒரு சேலை அறுப்போம்.

தொழில் அழிஞ்சதாலே, பட்டு புடிச்ச கையில் பாட்டில புடிச்சிட்டுருக்கேன்”

என்கிறார், 55 வயதான பவானி.

ஆசிட் கொண்டு பாட்டிலைக் கழுவி, கழுவிப் பொத்தாலாகிப் போன ஒரு பெண் தொழிலாளியின் கை.

“மனசு ஒப்பாமத்தான் இங்க வர்றோம். இன்னிக்கு கூலி வாங்கினா காய்கறி சந்தையில் கொழந்தைகளுக்கு ஒரு வாரத்துக்கு காய் ஆக்கிப் போட்டுடலாம். இந்த வேலை பாத்தும் குடும்பச் செலவுக்குப் பத்தலை. எக்ஸ்ட்ரா கூலி கிடைக்கும்னுட்டு, லாரில லோடு ஏத்தற வேலையும் செய்வோம். அது, ஆம்பளங்க செய்ற வேலைன்னு சொல்லுவாங்க. என்ன பன்றது?”

“இங்கிருந்து கழுவுற பாட்டிலெல்லாம், பெரிய பெரிய கம்பெனிகளுக்குப் போகுதாம். 13 கம்பெனிக் பேரு சொல்லுவாங்க. பீரு, பிராந்தி, ஓயினு, வில் கி-னு மெக்டோலு, வி.எஸ்.ஓ.பி, ராயல் சேலன்ஜ்னு என்னென்னமோ சொல்றாங்க. இந்த இடத்திலேயே சுத்தி சுத்தி, எட்டு எடத்துல பாட்டில் கழுவுறாங்க. எங்க இருந்துதான் வருதோ மலை மாதிரி இவ்ளோ பாட்டில்!”

“எங்க வேலை கூடப் பரவாயில்லீங்க. வயசானவங்களளாம் இங்க குப்பையில் எச்சி பாட்டில் பொறுக்கற வேலைதான் செய்றாங்க. இப்பிடித்தான் ரோட்டோரத்துல பாட்டில பொறுக்கிகினே போகும்போது லாரியில் மாட்டி செத்து போச்சி ஒரு ஆயா. குடிசாரனுங்க பக்கத்துலபோய் பாத்துகினு, அவனுங்க எப்ப குடிச்சி முடிப் பாணுங்கனு காலி பாட்டிலை வாங்குறதுக்காக நிப்பாங்க. அத்த பாக்கவே சகிக்காது. அந்த கொடுமைக்கு இந்த பாட்டில கழுவுற வேலை எவ்வளவோ பரவாயில்ல.”

இளமதி, வயது 45

“எனக்கு 2 ஆம்பிள பசங்க.. படிக்கறானுங்க. வீட்டுக்காரு நூல் தறி நெய்யிறாறு.. அவன் குடியைக் கத்துக்கிட்டு, குடியே கதின்னு ஆயிட்டான். வீட்டுல இருக்கற எல்லாத்தையும் வெச்சி வாங்கி குடிக்கிறதே வேலை. பிள்ளைகளோட புத்தகத்தைக்கூட வெச்சி குடிச்சிடுவான். நான் பாட்டிலு கழுவுனாத்தான் குடும்பம் நடத்தமுடியும். இந்தக் காலியும் அவன் குடிக்கிற துக்குப் பிடுங்கிடுவான். எப்ப வீட்டுக்கு வருவேன்னு காத்துக்கிட்டிருப்பான்.”

“என்னாத்த சொல்ல! வூட்டுக்காரன் குடிக்காரன். நாள் பூரா அவன் தண்ணீயில. நாள் இங்க எச்சில் பாட்டில கழுவுற தண்ணீயில..”

“இந்த வேலை, உடம்புக்கு ஒத்துக்கல. அடிக்கடி ஜூரம் பாடாபடுத்தும். சரி விட்டுட்டு தறி வேலைக்கே போயிடலாமுன்னு புடவைக்கு பார்டர் வைக்கிற பார்டர் தறியும் நெஞ்சேன். அங்கே கூலி சரியா தரல, வேலையும் தொடர்ந்து இல்லை. மறுபடியும் இங்க எச்சி பாட்டில் கழுவு வந்துட்டேன். இன்னும் எவ்ளோ நாள் செய்ய முடியுமுன்னு தெரியல. லீவு எல்லாம் எடுத்தா நமக்குத்தான் கஷ்டம். வேலைக்கு வந்தா கூலி.. இல்லைன்னா கிடையாது. ஒரு வேளை டீ மட்டும் கொடுப்பாங்க.”

ஜெயலலிதா ஆட்சி தமிழ்மக்களுக்கு அளித்திருக்கும் வேலைவாய்ப்புக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. முதகலையும் பொறியியலும் படித்த இளைஞர்கள் டாஸ்மாக்கில் சாராயம் விற்கிறார்கள். படிப்பை நிறுத்திய சிறுவர்கள் பங்களில் எடுபிடி வேலை பார்க்கிறார்கள். நிலத்தடி நீரை மணல் கொள்ளைக்குப் பறி கொடுத்த விவசாயிகள் திருட்டு மணல் கோடவுளுக்கு காவல் நிற்கிறார்கள். கிரானைட், தாதுமணல் கொள்ளையர்களுக்குத் தம் வாழ்க்கையைப் பறி கொடுத்த விவசாயிகளும் மீனவர்களும், அந்தத் திருடர்களின் தொழிற்சாலையில் வேலைவாய்ப்பு தேடிக்காத்திருக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் குடிகாரக் கணவன் வீட்டில் எடுக்கின்ற வாந்தியைக் கழுவிக்களைத்த பெண்கள், குடிகாரச் சமூகத்தின் எச்சில் பாட்டிலைக் கழுவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கணவனின் ஊதியத்தை வழிப்பறி செய்து கொண்ட மிடாஸ், பிள்ளைகளைப் பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்றும் பொருட்டு மனைவிமார்களுக்கு எச்சில் பாட்டில் கழுவும் வேலையை வழங்கியிருக்கிறது.

“சின்ன வயசுல எங்கம்மாவாச்சும் சாணி தட்டி, சுள்ளிப்பொருக்கி, இட்லி சுட்டு வித்து எங்களையெல்லாம் காப்பாத்துனாங்க. இப்ப நான் எச்சி பாட்டில் கழுவி என் புள்ளைகள காப்பாத்துறேன்” என்றார் இளமதி.

டாஸ்மாக்கை மூடினால் பாதிக்கப்படக் கூடியவர்களுடைய பட்டியலில் பாட்டில் கழுவும் பெண்களும் அவர்களுடைய ஊதியத்தில் உயிர்வாழும் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து விட்டார்கள். ஆர்.கே. நகரில் மிடாஸின் பணமும், மணற்கொள்ளைப் பணமும் மழையாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே டாஸ்மாக்கடையின் வாசலில் வேட்டி அவிழ்ந்து கிடக்கும் தமிழனும், எச்சில் பாட்டில் பொறுக்க காத்திருக்கும் மூதாட்டிகளும் அந்தப் பண மழையில் நிச்சயம் நனைந்திருப்பார்கள்.

ஜெயலலிதா கிடத்தப்பட்டிருக்கும் குழியைக் காட்டிலும் ஆழமாக குழியில் வீழ்ந்து கிடக்கிறது தமிழகம். இல்லை. வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

(வினவு தளத்தில் வெளிவந்த “மிடாசின் சாதனை : குடிக்கும் ஆண்கள் பாட்டில் கழுவும் பெண்கள்” என்ற செய்திக் கட்டுரையின் திருத்தப்பட்ட வடிவம்)

இராணுவத்தில் நடந்துவரும் ஊழல்களை அம்பலப்படுத்தியதற்காக பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்டப்பட்ட கேரளாவைச் சேர்ந்த ஓய்வுபெற்ற இராணுவ அதிகாரி அருண் குமார்.

“எந்தத் தங்கக் கட்டி?” எனக் கேட்டார், பன்வார். தங்கக் கட்டிகளைத் தனது உயர் அதிகாரியே அமுக்கிக் கொண்டு விட்டார் என்ற உண்மை அப் பொழுது சவுகானுக்குப் புரிந்தது.

பன்வார் தங்கக் கட்டிகளைத் திருடிக்கொண்ட உண்மையை மற்றொரு உயர் அதிகாரியான கர்னல் சவுகானிடம் முறையிடுவதற்காக அவர் வீட்டிற்குச் சென்று திரும்பினார் சத்ருகன் சிங் சவுகான். இதனைத் தெரிந்துகொண்ட பன்வார், தனது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியும், மற்ற அதிகாரிகளின் துணையோடும் சத்ருகன் சிங் சவுகானை ஒழித்துக் கட்டும் முயற்சியில் இறங்கினார்.

அன்றிரவே சவுகானைக் கொல்லும் சதித் திட்டம் தீட்டப்பட்டாலும், அத்திட்டம் சவுகானின் முன்னெச்சரிக்கையின் காரணமாக நிறைவேறாமல் போனது. அதனையடுத்து, முட்டிபோட்டு மைதானத்தைச் சுற்றிவரும் தண்டனை சவுகானுக்குத் தரப்பட்டது. இதன் பிறகு, சொந்த ஊருக்குச் சென்று வருமாறு அவருக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. சொந்த ஊருக்கு வந்த சவுகான், மன உளைச்சல் காரணமாக மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

இந்த நிலைமையைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பன்வார், சத்ருகன் சிங் சவுகான் முறையான அனுமதி பெறாமல் சொந்த ஊருக்குச் சென்றுவிட்டதாக குற்றப் பத்திரிகையைத் தயாரித்தார். போரில் இருந்து விலகி ஓடுவதற்கு இணையான இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு மரண தண்டனை கூட அளிக்க முடியுமாம். இந்தக் குற்றச்சாட்டைச் சுமத்தியதோடு, சத்ருகன் சிங் சவுகான் மனப் பிறழ்வு நோய்க்கு ஆளாகிவிட்டதாகவும் கூறி, அவருக்குச் சிகிச்சை அளிக்க உதம்பூருக்குக் கொண்டுவருமாறு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

ரொட்டிக்குக் குருமாகூடத் தரப்படுவதில்லை என்பதை அம்பலப்படுத்திய “ஓழுங்கீனத்திற்காக”த் தண்டிக்கப்பட்ட எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை வீரர் தேஜு பகதூர் யாதவ்.

உதம்பூரில் வைத்து சவுகானுக்குச் சிகிச்சையளிப்பது என்ற பெயரில் இரண்டு முறை அவரைக் கொல்ல முயற்சி செய்யப்பட்டது. முதல் முயற்சியில் மற்றொரு அதிகாரியால் சவுகான் காப்பாற்றப்பட்டார். இரண்டாவது முயற்சியில் அவர் கடுமையான குண்டுக் காயங்களோடு சாவின் விளிம்பிற்குச் சென்று திரும்பினார்.

இன்னொருபுறம், இராணுவ விசாரணை என்ற பெயரில் உண்மையைக் குழிதோண்டி புதைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. சவுகான் மீது நடத்தப்பட்ட கொலைத் தாக்குதல், அவர் தற்கொலை செய்து கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டது. சவுகான் தங்கத்தைத் திருடியதாக யார் மீதெல்லாம் குற்றஞ்சுமத்தினரோ, அவர் களெல்லாம் சவுகானுக்கு எதிரான சாட்சியங்களாக நிறுத்தப்பட்டனர். இறுதியாக, உண்மைக்காகப் போராடத் துணிந்த சவுகான் இராணுவத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டார். விசாரணையின்போது அவர் சிறையில் இருந்த எட்டுமாத காலம் தண்டனைக் காலமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து, 1993-இல் அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார், சவுகான். அந்நீதிமன்றம், 19 ஆண்டுகள் கழித்து அவ்வழக்கை, லக்னோவில் உள்ள இராணுவ நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றியது. லக்னோ இராணுவ நீதிமன்றத்தில் நடத்தப்பட்ட விசாரணையில் சவுகான் நிரபராதியென்றும் தங்கக் கட்டிகள் திருடப்பட்டது குறித்தும், சவுகான் மீது நடத்தப்பட்ட கொலை முயற்சி குறித்தும் விசாரிக்க வேண்டுமெனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்ப்பை எதிர்த்து இராணுவ அமைச்சகம் உச்சநீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய முடிவு செய்திருப்பதாக செய்திகள் வெளிவந்துள்ளன. தான் நிரபராதி என நிரூபிப்பதற்காகச் சலிப்படையாமல் இருப்பதற்கு ஆண்டு காலமாகப் போராடிய சவுகானை, மேலும் அலைக்கழிக்கும் குரூரம்தான் இராணுவ அமைச்சகத்தின் முடிவு.

உண்மையைச் சொல்ல முயன்ற தனது சக ஊழியனைக் கொலை செய்யவும், பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்டவும் தயங்காத இந்திய இராணுவம், ஆயுதப் படை சிறப்பு அதிகாரர் சட்டம் அமலில் உள்ள காஷ்மீரிலும், மணிப்பூரிலும், தன்னை எதிர்த்து நிற்கும் மக்களை என்னவெல்லாம் செய்யும்? இந்தக் காலனிய காலச் சட்டம் பொதுமக்களைக் கொல்லவும், அவர்களது உடைமைகளைக் கொள்ளையடிக்கவும் இராணுவத்திற்குச் சட்டபூர்வ உரிமையை அல்லவா வழங்கியிருக்கிறது.

தங்கக் கட்டிகளைத் திருடிய பன்வார், எந்தத் தங்கக் கட்டி எனக் கேட்ட அந்த நிமிடத்தில், தனது இலட்சிய வேட்கையெல்லாம் செத்துப் போனதாக நினைவுகூர்கிறார், சவுகான்.

இராணுவத்தில் நடந்துவரும் ஊழல்களை அம்பலப்படுத்தியதால் பைத்தியக்காரப் பட்டம் கட்டப்பட்ட கேரளாவைச் சேர்ந்த ஓய்வுபெற்ற இராணுவ அதிகாரியான அருண் குமார், “இலட்சிய வேட்கையோடு இராணுவத்தில் சேரும் இளைஞர்களை, ஊழல் நிறைந்த இராணுவ அமைப்பு சீரழித்து விடுவதாக”க் கூறுகிறார்.

ஓழுக்கமும், கட்டுப்பாடும் மிக்க நிறுவனமாகவும், தேசபக்தியின் அத்தாரிட்டியாகவும் முன்னிறுத்தப்படும் இந்திய இராணுவம், அதற்கு நேர் எதிராகச் செயல்பட்டு வரும் ஒட்டுண்ணி அமைப்பு என்பதை நிறுவும் ஒப்புதல் வாக்கு மூலங்கள் இவை.

● ஆதவன்

சேவைக் கட்டணம் என்றொரு முகமூடி!

ஏழாவது ஊதியக் குழு பரிந்துரைத்திருக்கும் ஊதிய உயர்வைத் தனது ஊழியர்களுக்குத் தரப் போவதாக அறிவித்திருக்கும் மைய அரசு, அதனால் ஏற்படும் கூடுதல் செலவை மக்கள் தலையில் சுமத்த முயலுகிறது. குறிப்பாக, ஐ.ஐ.டி., என்.ஐ.டி., ஐ.ஐ.எம்., கேந்திரிய வித்யாலயா உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்கள், எம்ம்ஸ், ஜிப்மர், நிமாஸ் உள்ளிட்ட பொது மருத்துவமனைகள், சுகாதார நிலையங்கள், ஆராச்சி நிலையங்கள் - என மைய அரசின் நிதிஉதவி பெறும் 600-க்கும் மேற்பட்ட தன்னாட்சி நிறுவனங்களில், ஏழாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்துவதன் மூலம் ஏற்படும் அதிக செலவில் 30 சதவீதத்தை அந்தந்த நிறுவனங்களே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என மைய நிதி அமைச்சகம் சுற்றறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறது.

ஐ.ஐ.டி., என்.ஐ.டி., உள்ளிட்ட உயர் கல்வி நிறுவனங்களில், கடந்த ஆண்டுதான் கல்விக் கட்டணம் பல மடங்கு உயர்த்தப்பட்டது. இந்த ஆண்டில் மைய அரசின் சுற்றறிக்கையைக் காரணமாக வைத்து இன்னொரு மடங்கு கல்விக் கட்டணத்தை உயர்த்துவது எளிதாகிவிட்டது.

ஏழாவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்துவதால், பெங்களூரில் உள்ள நிமாஸ் மனநல மருத்துவமனைக்குக் கூடுதலாக 50 கோடி ரூபாய் செலவு ஏற்படும் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கூடுதல் செலவில், 15 கோடி ரூபாயை அம்மருத்துவமனையே ஈடுகட்ட வேண்டுமெனில், நோயாளிகளிடமிருந்து இந்தத் தொகையைப் பிடுங்குவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை. “நோயாளிகள் பெறும் சிகிச்சைக்குக் கட்டணம் வசூலிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், மருத்துவ வசதிகளுக்குச் செலவு செய்வதைக் குறைத்துக்கொண்டு, அதனை நிர்வாகச் செலவுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கும்” எனக் கூறியிருக்கிறது, அம்மருத்துவமனை நிர்வாகம். கட்டணம் வசூலிக்க வில்லையென்றால், நோயாளிகளுக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் அளவில் கூடத் தரமான சிகிச்சை கிடைக்காது என்பது தான் இதன் பொருள்.

டெல்லியிலுள்ள எம்ம்ஸ் மருத்துவமனையின் புற்றுநோய் சிகிச்சை பிரிவில் புறநோயாளிகளாகச் சிகிச்சை பெறுவதற்காக முதல்நாள் இரவே வந்து, அம்மருத்துவமனையின் அருகிலுள்ள மெட்ரோ ரயில் நிலையத்தில் படுத்துறங்கும் நோயாளிகளும் அவர்களது உறவினர்களும். (கோப்புப் படம்)

மத்திய, மாநில அரசுகள் நடத்தும் பொது மருத்துவ மனைகளில் முன்பு போல அனைத்து நிலைகளிலும் இலவச சிகிச்சை இப்பொழுது தரப்படுவதில்லை. குறிப்பாக, அறுவை சிகிச்சைகளை எடுத்துக் கொண்டால், பரம ஏழை நோயாளிகளாக இருந்தாலும், காப்பீடு அட்டை இருப்பதை உறுதி செய்துகொண்ட பிறகுதான் அறுவை சிகிச்சைக்குத் தேதி தரப்படுகிறது. இதய நோய், பக்கவாதம் போன்ற உயிரைப் பறிக்கும் நோய்களுக்கான மருந்துகள் இலவசமாகக் கிடைப்பதில்லை. அவற்றை வெளியே வாங்கிக் கொள்ளுமாறு மருத்துவர்களே சீட்டு எழுதிக்கொடுத்து விடுகின்றனர். எம்.ஆர்.ஐ., சி.டி. ஸ்கேன் உள்ளிட்ட முக்கியப் பரிசோதனைகளுக்குக் கட்டணம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, நோயாளிகளிடமிருந்து வசூல் செய்யப்படுகிறது. இவையல்லாமல், கட்டணம் செலுத்தி சிகிச்சை பெறும் ஏற்பாடுகள், பார்வையாளர் கட்டணம் என அரசு மருத்துவமனைகள் வசூல் மையங்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளன.

இந்த நிலையில் மருத்துவமனை ஊழியர்களின் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை நோயாளிகளிடமிருந்து வசூலிக்க வேண்டும் என்ற மைய அரசின் சுற்றறிக்கை, இனி இலவச மருத்துவமே கிடையாது என்ற நிலைக்குத்தான் இட்டுச் செல்லும். ஆசிரியர்களுக்குத் தரும் சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியை மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்க வேண்டுமென்றால், இனி ஏழை மாணவர்கள் ஐ.ஐ.டி. போன்ற உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் அடியெடுத்து வைக்க முடியாத நிலை ஏற்படும்.

கலெக்சன் காட்டவில்லையென்றால், ஓட்டுநருக்கும் நடத்துனருக்கும் அன்றைக்கான கூலி கிடையாது என்பது தமிழகப் போக்குவரத்துக் கழகங்களில் எழுதப்படாத நடைமுறையாக இருந்து வருகிறதாம். அந்த வகையில், அ.தி. மு.க. அரசு மோடி அரசிற்கு முன்னோடியாக உள்ளது.

சம்பள உயர்வை ஈடுகட்ட, பொதுமக்களிடமிருந்து கட்டணங்களை வசூலிக்க வேண்டும் என இன்று உத்தரவிடும்

மைய அரசு, நாளை அனைத்துச் சேவைகளுக்கும் அதற்குரிய கட்டணத்தை வசூலிக்க வேண்டும் எனக் கூறத் தயங்காது. ரயில்வேயில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள சிறப்பு ரயில் கட்டண முறை இந்த அபாயத்திற்கான முன்னறிவிப்பு.

அரசு நிறுவனங்களை நேரடியாகத் தனியாருக்குத் தாரைவார்ப்பதைவிட, கட்டணக் கொள்ளை என்ற குறுக்கு வழியில் அவற்றை கார்ப்பரேட் நிறுவனங்களாக மாற்றிவிட முயலுகிறது, மைய அரசு.

● அழகு